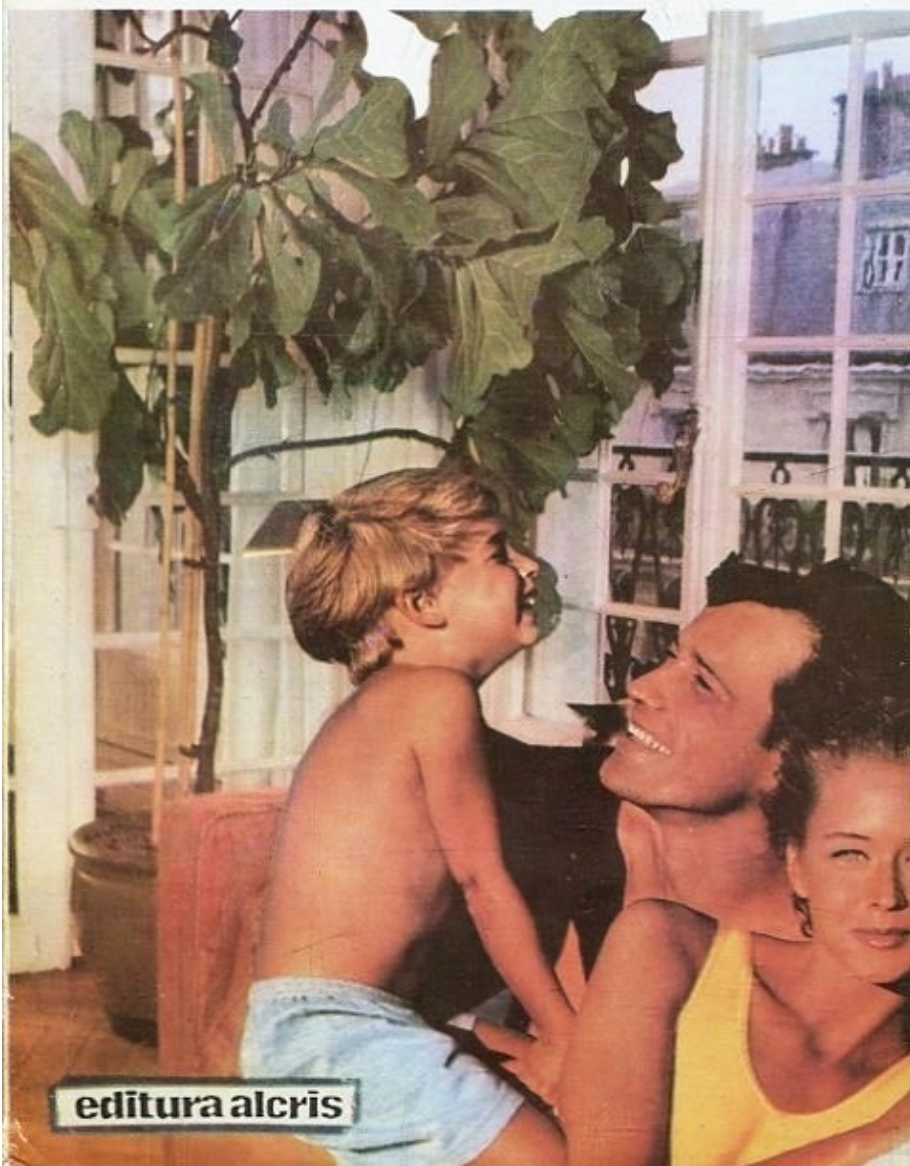

R
COLECTIA
ROMANTIC

Penny Jordan

ROATA VIETII

editura alcris

Penny Jordan

Roata vieții

Traducere de Gabi Agripinei
Editura Alcris-M94
București, 1995

Coperta: Andy

Redactor: Aurelian Micu Andy
Consilier editorial: Traian Iancu;
Lector: Angela Vasile

© by Penny Jordan, 1993
The Collection
Mills & Boon Limited
Toate drepturile asupra acestui titlu editurii
ALCRIS-M94

ISBN 973-9107-19-1
Colecția „ROMANTIC”

Capitolul 1

Sarah se sprijini confortabil de trunchiul salciei și închise ochii. Lăsând ca murmurul monoton al pâ râului s-o învăluie liniștitor, aproape adormind-o, ignoră hotărâtă senzația de vinovăție, încercând să-și aducă aminte că de dorit era să se gândească la viitorul ei; la îngrijorarea șefilor ei, cauzată de neputința ei de a se detașa și de a se opri să se mai implice emoțional în problemele elevilor ei; la faptul că acest lucru îi periclita foarte serios cariera de profesoară.

Trecând peste aluzia fină pe care o făcuse verișoara ei în dimineața aceea, cum că somnul ar putea fi un medicament împotriva stării ei depresive, își spuse că de fapt oboseala era rezultatul stresului datorat încheierii recente a trimestrului. De aceea se simțea așa de stoarsă, așa de total incapabilă să ia viața în piept, și să se lupte pentru realizarea planurilor ambițioase pe care și le făcuse în timpul anilor de facultate.

Atunci totul i se păruse atât de simplu; își va lua diploma, va intra în învățământ și se va îndrepta spre cariera de dascăl, și poate că înainte de a se transfera în sectorul privat, va da examen pentru gradul de profesor plin. Dorea, atunci, ca toate acestea să le realizeze înainte de a împlini treizeci de ani.

Și totuși, la douăzeci și șapte de ani, recunoștea, sau mai degrabă trebuia să recunoască, faptul că în planul inițial a neglijat să ia în considerare nu un factor vital, și anume că ea va deveni așa de atașată de elevii ei, așa de preocupată de

problemele lor, încât propriile ei nevoi, propriile ei planuri, propria ei viață, toate au fost lăsate din dorința de a-i ajuta.

Doctorul i-a explicat pe îndelete că epuizarea ei era datorată unei oboseli intense psihice și fizice care o cuprinsese în mijlocul ultimului trimestru; stresul vieții moderne și slujba ei au fost două încercări prea tari pentru ea.

Șefii ei acceptaseră diagnosticul, dar fuseseră mult mai puțin înțelegători, spunându-i că problemele ei erau, pe jumătate, provocate și de ea însăși; au subliniat că nimeni nu-i ceruse să-și încarce programul organizând tot felul de activități, în afara orelor de program, pentru elevii ei; și că nimeni, în afara ei, nu era de vină că nu rezista să pună la inimă problemele elevilor săi și să sufere alături de ei.

Marea ei dorință de a munci s-a transmis iute și restului profesorilor, însă au fost repede depășiți de problemele cauzate de numărul mult prea mare de copii de care se ocupau; de asemenea, era greu de lucrat, uneori, cu astfel de copii, recunosc Sarah, mulți dintre ei provenind din familii dezorganizate, dar dacă ar fi avut timp și dacă i-ar fi încurajat, ar fi obținut rezultate...

Suspină ușor. „Uită slujba”, o sfătuisese doctorul ei. „Du-te undeva și odihnește-te; stai la soare... fă plajă.”

Desigur, asta ar fi fost imposibil. Profesorii nu-și petrec întreaga vară fără să facă nimic, așa cum credeau cea mai mare parte a oamenilor, apoi

primise vestea că viitorul ei ca profesoară era pus sub semnul întrebării, chiar dacă nu era suspendată din slujbă. De aceea venise aici, în Shropshire, la vara ei și la soțul acesteia, în acest sat liniștit, unde Sally îi promisese că o să găsească pacea și odihna de care avea nevoie.

Ross și Sally se căsătoriseră în urmă cu doi ani. Ross lucra ca inginer cercetător la o firmă din Ludlow, iar Sally ilustra cărți într-un mic studio de la parterul fermei lor.

Amândoi s-au bucurat de venirea lui Sarah, dar datorită muncii lor, ea își petrecea timpul mai mult singură. De fapt asta și dorea... sau cel puțin asta îi recomandase doctorul ei. Era adevărat că de când venise în Shropshire. Cu două săptămâni în urmă, problemele elevilor ei și grijile cauzate de ele au început să se estompeze. Dar asta o făcea să se simtă oarecum vinovată, deoarece ei nu erau destul de norocoși ca să aibă unde să locuiască într-o regiune atât de idilică, unde să poată scăpa de căldura înăbușitoare și iritantă din oraș, într-o vară care parcă nu era englezească.

Seara trecută, la buletinul de știri, au arătat imagini cu râuri secate, câmpuri uscate și străzi cu asfaltul aproape topit sub un cer albastru și fără nori.

Plescăitul unui pește venit din direcția râului a făcut-o să deschidă ochii la timp ca să-l vadă sărind din apă pentru a prinde o muscă. Era un păstrăv mare și vederea lui o făcu să zâmbească amintindu-și de copilărie și de partidele de pescuit

în compania tatălui și a fratelui ei.

Acum, părinții ei erau în Canada, în vizită la John și Heather și la gemenii lor... de aceea invitația lui Sally a fost un noroc nesperat.

Dintotdeauna, Sarah s-a înțeles bine cu verișoara ei. Sally era mai mare decât ea cu trei ani și țineau mult una la alta. Deși acum doi ani a fost prima domnișoară de onoare la căsătoria lui Sally cu Ross, a mai trecut un an până să se întâlnească din nou.

Sally a încercat să-și ascundă șocul pe care l-a avut când a văzut-o coborând din tren, dar nu s-a putut opri să-și exprime îngrijorarea cu privire la starea ei, la chipul palid și la privirea obosită a ochilor.

Atunci, cei care le vedeau pentru prima oară împreună, n-ar fi ghicit că Sarah era mai mică decât Sally. Dar acum, după ce s-a odihnit și a început să mai uite din neazuri, ușor, ușor a mai luat în greutate, așa că acum, la înălțimea ei de un metru și șaiszeci părea subțire, nu jigărită, iar tenul începuse să-și piardă paloarea și încordarea. Țsta era necazul cu roșcatele: când sunt necăjite, oboseala și supărarea li se citește pe față, tenul devine palid, ceea ce în contrast cu părul dă un aer dramatic persoanei.

Datorită zilelor petrecute în aer liber, pielea ei căpătase culoarea aurie a piersicilor, iar la cină Ross a comentat asta, ca pe un eveniment. De dimineață, când să plece, Sally i-a spus că începuse să arate ca roșcata sexy care stârnise

curiozitatea și comentariile bărbaților la nunta ei.

Sarah se strâmbase la ea. Personal, niciodată nu s-a văzut ca o tipă sexy. Se mișcă încet, încercând să nu-și mai amintească problemele pe care le avusese la început când intrase în învățământ și nici comentariile colegilor ei și chiar ale elevilor din clasele mai mari, care refuzau s-o ia în serios, datorită înfățișării ei. Totul se datora faptului că era o roșcată, cu ochii de un verde intens, cu obraji cu pomeții înalți și bărbia rotundă, pe care o moștenise de la mama ei și această combinație era de vină pentru aerul senzual pe care-l avea înfățișarea ei.

În adolescență, înfățișarea îi cauzase necazuri nesfârșite, atât din partea fetelor, adesea fiindu-i foarte greu să-și facă prietene, cât și din partea băieților, care o considerau sexy și ușuratică.

La facultate și-a dat seama că cea mai bună cale de a rezolva problema era să adopte un aer serios, în contrast direct cu înfățișarea ei și care să arate clar că era acolo ca să învețe și să obțină o diplomă și nu ca să se distreze.

După ce a terminat facultatea și a început să profeseze, și-a legat părul într-o coadă și se machia atât cât să nu pară neîngrijită. Se îmbrăca cât mai obișnuit, alegându-și hainele în culori închise, rezistând tentației de a purta îmbrăcăminte care să-i scoată în evidență feminitatea.

Sally se strâmbase când o văzuse coborând din tren îmbrăcată într-o rochie bej, tăiată în talie,

care părea demodată și neatrăgătoare.

Sarah a vrut să-i spună că ultimul lucru pe care și-l dorea ca profesoară era să arate sexy, dar era prea obosită ca să argumenteze. Și nici nu a avut energia necesară ca să se opună când Sally pur și simplu a târât-o la Ludlow și, neobosită, a început să-i împrăspăteze puțin garderoba pe care o adusese cu ea.

Și din această cauză, azi era îmbrăcată cu un tricou fără mâneci și un șort de blugi, în picioarele goale avea o pereche de teniși, iar părul îi era strâns într-o coadă de cal, care-i lăsa ceafa liberă.

Căldura te topea. Era un efort să gândească și să se miște, sau era atât de epurată încât era mai ușor să-i lase pe alții să ia hotărâri în locul ei și să se lase dusă de curent?

În spatele ei, în susul râului cineva mergând pe cărare a făcut un zgomot stârnind nemulțumirea păsărilor, care s-au manifestat ciripind zgomotos.

Brusc, Sarah s-a încordat. Locul ăsta era așa de retras și liniștit încât începuse să-l considere ca pe un refugiu personal. S-a tras mai la adăpost în spatele salciei, sperând ca indiferent cine trecea pe acolo, să nu se oprească și să vorbească cu ea.

Era ceva nou pentru ea, această repulsie de a discuta cu cineva. Poate era rezultatul moralei pe care o primise de la șefii ei, când o preveniseră că amestecul în problemele elevilor săi era în detrimentul carierei ei.

Închise ochii, hotărâtă să nu dea atenție persoanei care se apropia de ascunzătoarea ei,

dar i-a fost imposibil să ignore vocea timidă și foarte tânără care i se adresa cu nesiguranță și neliniște.

— Scuzați-mă, dar ăsta este drumul spre Ludlow?

Uimită, deschise ochii.

Un copil... un băiețel, nu mai mare de șase ani, stătea în fața ei privind-o. Era blond, cu ochii albaștri, puțin prea slab pentru vârsta lui și, cu experiența ei, l-a simțit foarte neliniștit.

În timp ce-l privea, era nehotărâtă: o parte din ea, cea realistă, îi șoptea că tot ce avea de făcut era să-i răspundă la întrebare, să-i arate drumul, indiferent cine era și ce căuta singur acolo în pustietate, în schimb cealaltă parte, cea miloasă, cea grijulie, cea feminină, care deja îi cauzase atâtea necazuri, se întreba cine era și ce căuta acolo, un copil singur și așa de mic.

În timp ce-l studia cu atenție, îi spuse o mică minciună:

— Nu prea știu, dar am o hartă, pe aici. Pe undeva și dacă stai un moment aici, putem să ne uităm împreună.

Adevărul era pe undeva pe la mijloc, adică avea o hartă, dar avea și un pachet mare cu sandvișuri pe care i-l pusese de dimineață doamna Beattie, minunata menajeră a lui Sally.

Fără tragere de inimă, copilul făcu un pas spre ea. Însă în același timp se uită peste umăr, în spate. Era încordat și privirea lui era neliniștită.

De cine fugea? se întreabă Sarah, în timp ce pe

îndelete, fără grabă deschise rucsacul de lângă ea și cu o nepăsare studiată scoase un termos cu suc răcoritor și niște sandvișuri. Copilul nu se pregătise pentru o călătorie lungă. Hainele păreau să fie alese la întâmplare o pereche de blugi groși, un tricou și era încălțat cu ghete adidas. Blugii erau prea mari și prea groși pentru o vreme așa de călduroasă. Ghetele, tricoul și blugii, deși erau de bună calitate și scumpe, erau cu un număr mai mari... ceea ce arăta că indiferent cine i le cumpărase, nu știuse bine măsura.

Sarah se încruntă ușor în timp ce scoase fără grabă harta din rucsac.

Prefăcându-se că nu observă încruntarea și neliniștea lui și faptul că se tot uita în direcția din care venise, îi făcu semn să se așeze lângă ea.

— Vino lângă mine, îi spuse ea calm. Mă tem că nu mă prea pricep la hărți, așa că o să-mi ia ceva timp ca să găsesc drumul cel bun. Știi, sunt în vacanță aici. Dar tu? Locuiești pe aici?

Se uită la el cum începuse să-i răspundă accentuat la întrebare și apoi cum se oprește brusc.

— Da. Locuiesc... dintr-odată, chipul lui oglindi încăpățânare și nefericire. Stau aici, continuă el morocănos, dar nu locuiesc aici. Cu adevărat.

— Aha.

Sarah despături harta și, cu toate că nu-i era foame, desfăcu un sandviș preparat de doamna Beattie și începu să mănânce, arătându-i spre pachet.

— Vrei și tu? îl întrebă.

Băiețelul dădu din cap.

— Da, vă rog. Într-adevăr mi-e foame, spuse el răgușit.

Era foarte politicos, iar limbajul lui era aproape demodat, ca și cum ar fi fost crescut de niște oameni în vârstă. Gânditoare, Sarah îl privea cum devora sandvișul.

Deja știa că n-o să-l lase să plece, că într-un fel sau altul o să-i câștige încrederea și că o să-l predea familiei.

Un copil de vârsta lui, singur... erau așa de multe pericole, atât de multe primejdii, atât din partea oamenilor cât și din partea naturii. Familia lui, oricine ar fi fost și oriunde locuia, trebuie că era foarte îngrijorată, dacă realizase că el fugise.

Își dădea seama că nu venea de foarte departe și că oboseala din privire se datora mai mult fricii și suferinței decât efortului fizic cauzat de un drum lung.

Avea o zgârietură la braț, provenind probabil de la un rug de mure rebel pe lângă care trecuse și era stropit cu noroi pe tricou. Își terminase sandvișul și se uita flămând la celelalte, lucru care o făcu pe Sarah să zâmbească.

— Ai terminat? Mai vrei? îl întrebă ea liniștită. Știi, îi spuse ea în timp ce el mușca din sandviș, nu sunt sigură că ăsta este drumul cel bun. Din hartă reiese...

Se opri, încruntându-se și ignorându-i încordarea care parcă emana din toată ființa lui.

— Cred că poți să găsești drumul cel bun cam la o jumătate de milă de aici.

— O jumătate de milă? Asta înseamnă departe?

— Cam... și apoi, mai ai încă șase sau șapte mile până la Ludlow. Ai o treabă importantă acolo? Îi evită privirea, nevrând să-i spună o minciună, dar nici să-i spună adevărul. Nu-i nimic... uite, este o scurtătură, îi explică ea, uitându-se din nou pe hartă. Păcat, nu sunt cu mașina, altfel te-aș fi putut duce până acolo.

Se opri să vadă cum va reacționa la această idee și fu bucuroasă să-l vadă că ezită și este nehotărât.

— Nu am voie să mă urc într-o mașină străină, îi spuse brusc.

Sarah își înăbuși un oftat. Sărmanul copil, oare nimeni nu-l prevenise că și discuția cu un străin poate fi periculoasă?

— Nu, sigur că nu, îl aprobă serioasă în timp ce scoase un măr din rucsac și i-l întinse.

Încă stătea în picioare, așa că îi făcu loc lângă ea și-l invită, să se așeze.

— Dacă vii lângă mine, ne putem uita amândoi pe hartă. Nu mă prea pricep să citesc pe hartă.

— Nu... nici mama mea nu se pricepea... Chipul i se întunecă dintr-odată. Adică... ea nu mai este.

În timp ce vorbea, vocea începuse să-i tremure și-și întoarse capul, vârându-l între umeri.

Asta însemna că mama lui nu mai trăia, sau pur și simplu nu mai locuia cu el? Sarah nu se mai îndoia acum că fugise și era tare nefericit. Oricum,

se supuse invitației și veni să se așeze lângă ea.

Băiatul depășise prima fază a copilăriei, însă pielea mâinilor și picioarelor mai avea încă moliciunea prunciei, iar corpul îi mirosea a lapte și curat.

— Numele meu este Sarah... pe tine cum te cheamă? îl întrebă ea când aranja harta în așa fel încât să se poată uita și el.

— Robert, îi răspunse, deși...

— Robert... este un nume pentru un bărbat, făcu Sarah, admirativ. Nu te strigă nimeni Robbie?

Robert scutură din cap.

— Bunica... bunica mea îmi zicea Robbie, dar el a spus că este un nume de copilăș. El îmi zice Robert.

Dintr-odată fața i se învîneți, ochii i se umplură de lacrimi și Sarah își dădu seama că „el” la care se referea cu atâta mânie și aversiune era, mai mult ca sigur, tatăl lui.

Nedorind să-l sperie cu întrebările și să nu mai poată obține informațiile de care avea nevoie, nu-l întrebă nimic.

— Ei bine, Robert este un nume potrivit pentru un bărbat și cred că tu ai... cel puțin opt ani, îi spuse ea cu blândețe.

Văzu cum cuvintele ei își făcură efectul și pieptul lui Robert se umflă de mândrie, lacrimile dispărând.

— Am șase ani, îi răspunse. Aproape șapte. Mă rog, voi împlini șapte în luna mai.

În mai. Acum era iunie, ceea ce de fapt însemna

că avea șase ani, dar Sarah se uită la el admirativ și-i spuse că-l crezuse mai mare.

— Totuși, Robert, bunica ta... nu-ți va simți lipsa? îl întrebă. Sunt sigură că se întreabă unde ești. I-ai lăsat un bilet?

Brusc, ochii lui Robert se umplură de lacrimi și dădu cu putere din cap.

— Bunica este moartă, izbucni el. A murit într-un accident de mașină împreună cu mama mea și cu Tom... și eu a trebuit să vin aici să locuiesc cu... el. Îl urăsc. Vreau să mă duc acasă. Nu vreau să mai stau cu el. Doamna Richards poate avea grijă de mine. A făcut-o și înainte, când mama și Tom erau plecați și bunica era bolnavă. Nu trebuie să stau cu el aici. Mama mi-a spus așa. Mi-a spus că nu trebuie să stau cu el. Mama mi-a spus că nu trebuie să-l văd dacă nu vreau și eu nu vreau. Nu-mi place de el. Mama mi-a spus că oricum el nu m-a vrut... că a vrut numai să ajungă la ea.

Ascultând talmeș-balmeșul poticnit, o cuprinse mila, ochii i se umeziră iar inima i se înmuie.

Din ceea ce-i spusese el și din ceea ce văzuse ea, începu să-și dea seama de ceea ce se întâmplase. Părinții lui erau ori despărțiți, ori divorțați; evident că el locuise cu mama lui sau poate cu bunica în altă parte și din ceea ce-i spusese el, toți muriseră într-un accident de mașină și de aceea el venise să locuiască cu tatăl lui. Un tată care se părea că nu-l dorise niciodată și care probabil că era nemulțumit că acum a trebuit să-și asume responsabilitatea. Sărmanul copil, nu era de

mirare că era atât de nefericit, nu era de mirare că fugea, dar oricât o durea, oricâtă simpatie avea pentru el, știa că trebuia să afle unde locuia și cine era tatăl lui.

— Deci ai plecat s-o găsești pe doamna Richards, nu-i așa? se hazardă ea și el aprobă din cap. Unde locuiește? Departe de aici?

— Locuiește la Londra, îi răspunse plin de importanță.

— Londra este foarte departe, comentă Sarah compătimitor. Ai mers mult?

— Am plecat după micul dejun, îi răspunse el cu nevinovăție, făcând-o pe Sarah să sufere pentru că-l trăgea de limbă. Dar era spre binele lui... pentru protecția lui.

— A trebuit să aștept până când el... tatăl meu a plecat la serviciu. Doamna Jacobs a plecat la cumpărături. Mi-a spus să nu părăsesc grădina. Nu-mi place de ea.

Doamna Jacobs. Sarah își mușcă buzele. Mai mult ca sigur că o auzise pe doamna Beattie vorbind de doamna Jacobs, care era una din vecinele ei, din sat. Avusese impresia că cele două femei nu prea sunt prietene și că menajera lui Sally o disprețuia și n-o plăcea.

— I-ai... i-ai lăsat un bilețel tatălui tău? îl întrebă Sarah.

Dădu din cap, cu o expresie încăpățânată pe chip.

— Nu-i pasă. O să fie mulțumit că a scăpat de mine, îi răspunse. Doamna Jacobs spunea că sunt

o povară și că i-am adus numai ne... ne...

— Necazuri? îi sugeră Sarah. Își înăbuși un oftat pe când el dădea din cap, foarte impresionat de faptul că-i ghicise gândul. Dar oricât de mult îl plăcea, trebuia să afle adresa și să-l ducă acasă.

Indiferent cât de răi erau doamna Jacobs și tatăl lui, nu observase niciun semn de bătaie și ea avea destulă experiență în acest domeniu. Din cauza fricii și a neliniștii, el se închisese în sine și astfel de copii, observase ea, parcă emanau teama prin toți porii.

Dar el era așa de nefericit și ea se opri să se gândească puțin la tatăl lui, întrebându-se ce fel de om era. Avea impresia, din ceea ce aflase de la Robert, că tatăl lui îl vedea ca pe o povară... un necaz.

— Și de-asta te duci la Londra... ca s-o găsești pe doamna Richards?

— Mai bine stau cu ea decât cu tatăl meu, îi spuse Robert și din nou ochii i se umplură de lacrimi. Nu-mi place de el, repetă el încăpățânat.

Instinctiv, Sarah își desfăcu brațele și el i se aruncă la piept, plângând în hohote, în timp ce ea îl mângâia și-i șoptea cuvinte încurajatoare. Sărmanul copilaș, pentru că era încă un copilaș, cu toate eforturile lui de a arăta mai mare.

În curând, după ce se va mai liniști un pic, va încerca să-l convingă să se întoarcă acasă, dar acum era mai important să-i câștige încrederea și să-l îmbărbăteze, decât să-i pună întrebări, așa că-l lăsă să plângă, legănându-l cu blândețe în timp

ce-i mângâia părul blond.

Atentă la ce făcea, nu dăduse importanță ciripitului supărat al păsărilor deranjate de un intrus, așa că nu-l observă pe noul venit decât când acesta dădu la o parte ramurile salciei. Ridicând privirea văzu un bărbat foarte înalt, care-i arunca priviri furioase.

— Robert!

Chiar înainte de a-l atinge pentru a-i atrage atenția, și-a dat seama de legătura dintre ei. Robert începu să tremure și se agăță de ea.

— Nu-i nimic, Robbie, îi șopti ea liniștindu-l în timp ce-o cuprindea mânia pentru lipsa de sensibilitate a tatălui.

— Dacă ai fi așa de amabilă să-mi lași fiul...

Spusele lui emanau mai degrabă o poruncă decât o rugămințe și imediat, Sarah a reacționat împotriva lor, părerea ei, deja proastă, deveni și mai proastă, realizând în același timp că el nu știa să se poarte cu blândețe. Prin atitudinea lui aproape dură, pur și simplu își înspăimântase fiul.

— Trebuie să fii tatăl lui Robert, spuse ea forțându-se să-și ascundă mânia și încercând să se ridice în picioare. O treabă nu prea ușoară având în vedere că Robert se agățase de ea, dar în final reuși. Automat, adoptă tonul profesoral, uitând că era îmbrăcată în șort și tricou, cu părul legat într-o coadă de cal și nemachiată, până când văzu că o privește cu mânie la început, iar apoi disprețuitor.

— Da, eu sunt, răspunse scurt. Dar nu știu cine ești tu și ce faci aici cu fiul meu. Totuși, trebuie să

te anunț că poliția are o părere foarte proastă despre răpitorii de copii.

Răpitorii... Sarah simți nevoia de aer, fiind atât de uluită de această insinuire, încât rămase fără grai.

Robert se agăță și mai tare de ea și nu știa care din cei doi tremura mai tare, copilul de frică sau ea de mânie. Trase aer în piept, gândindu-se la un răspuns pe măsură.

— Da, dar au o părere la fel de proastă despre... despre cruzimea părintească.

— Cruzime părintească?

Începuse să înainteze spre ei, dar se opri brusc. Chinul lui bronzat se albise dintr-odată. Nu de rușine sau vinovăție, ci de furie. O văzu oglindită în ochii lui. Avea ochii foarte, foarte albaștri, ca niște bucăți de gheață, își zise ea la început, dar acum dintr-o dată aruncau flăcări, pe care parcă le simțise pe pielea ei.

Spre deosebire de Robert, avea părul închis la culoare, deși remarcase că era mătăsos iar spre vârfuri mai deschis la culoare, ca și cum își petrecuse mult timp într-un climat mai cald.

Surprinzător, deoarece la chip semăna foarte bine cu fiul său, sau cel puțin Robert era o versiune în miniatură a tatălui. Același oval al feței, aceeași formă a nasului și a gurii dar pe când la Robert buza inferioară, tremura de emoție și neliniște, la tatăl lui denota o senzualitate care o făcea pe Sarah să dorească să se depărteze de el. Trupul îi fu străbătut de un fior care pătrunse

în conștiința ei mai adânc decât mânia și enervarea lui. Nu-și permise să se gândească la asta; era prea îngrijorată de Robert și de reacția lui de groază la sosirea tatălui, ca să aibă timp să analizeze sentimentele ei față de acest bărbat... nu, nu ca bărbat... ca mascul... ca un mascul senzual, arogant și plin de viață pentru care era o pradă.

— Cruzime părintească, repetă el sever, atrăgându-i din nou atenția asupra lui. Ce naiba vrei să zici? Ce ți-a spus Robert? o întrebă el.

Fără să facă o mișcare spre ea, fără chiar să ridice glasul sau să folosească forța, încerca s-o intimideze și ea răspunse imediat la această provocare, îndreptându-și spatele, ridicând bărbia sfidător și țintuindu-l cu o privire dură și rece.

— Robert n-a spus nimic, îi răspunse ea cu sinceritate. Era prea necăjit. Este un băiețel tare nefericit, adăugă ea usturător. Voia să meargă la Ludlow... și la Londra, îi explică.

Văzu cum obrajii i se colorară și-și dădu seama cât de neplăcut era pentru el să se confrunte cu adevărul. În alte condiții, i-ar fi fost milă de el. Era îmbrăcat într-un costum scump, observă că mâinile îi erau zgâriate destul de tare, pantofii îi erau plini de praf, ca și cum și-ar fi croit drum pe malul râului căutându-și disperat fiul. Dar care era motivul? Mânia? Putea să i-o vadă pe față, împreună cu nerăbdarea și enervarea, dar nu citi pe chipul lui nici urmă de iubire, de remușcare sau vinovăție.

— Vino aici, Robert, îi ceru el scurt, încruntându-se când băiatul refuză să se supună. Era clar că nu știa să se poarte cu copiii, bănui ea și gândindu-se la copilul care se agățase cu disperare de ea.

— Poate dacă merg și eu cu tine...? îl liniști ea.

Brusc, în timp ce-o studia cu ochii lui albaștri și tăioși, chipul lui bronzat exprimă refuzul. Era gata să zică ceva, dar Robert i-o luă înainte.

— Nu mă întorc. Nu mă întorc cu tine... te urăsc... te urăsc... și mămica te ura, izbucni el cu mânie.

Începu din nou să plângă cu sughițuri și dacă nu-l liniștea, plânsul se va transforma într-o criză de isterie. Instinctiv, Sarah se aplecă și-l ridică în brațe iar el își îngropă fața în gâtul ei, înconjurând-o cu înverșunare cu brațele lui mici, în timp ce ea îl legăna și-i mângâia.

Pe când vorbea încet cu el, îl auzi pe tatăl lui blestemând în șoaptă.

Ridicându-și manșeta se uită la ceas și compătimirea pe care începuse s-o simtă pentru el dispăru, când îl auzi adresându-i-se tăios lui Robert.

— Gata, Robert. Uite, am o ședință peste o jumătate de oră...

Trebuie că văzuse disprețul și antipatia din privirea ei, deoarece se opri din vorbit, gura devenindu-i o linie subțire și albă de mânie.

— Sunt în același timp om de afaceri și tată, îi spuse el sarcastic. Sunt răspunzător atât pentru

soarta muncitorilor cât și de soarta fiului meu. De această întâlnire depinde un contract foarte important pentru compania mea. Fără el... dacă nu-l obțin, ar trebui să concediez o parte din muncitori. De ce naiba și-a ales tocmai ziua de azi, ca să procedeze așa... Îți dai seama că doamna Jacobs și-a ieșit din minți de îngrijorare, nu? i se adresă fiului lui. M-a sunat la birou să-mi spună că ai dispărut și dacă nu te vedea Ben îndreptându-te spre cărarea de lângă râu... Cât pentru tine... Îi aruncă lui Sarah o privire furioasă... Mai mult ca sigur că ți-ai dat seama că un copil de vârsta lui, singur, de capul lui, a fugit de acasă și în loc să-l încurajezi, cel puțin ai fi putut să-l aduci acasă.

Această acuzație o uimi din nou pe Sarah, dar înainte de a spune ceva, el i se adresă lui Robert.

— Mergem acasă, Robert.

Dar așa cum Sarah își imaginase că se va întâmpla, Robert refuza să se dezlipească de ea, atunci când tatăl lui încercă să-l ia.

Era la capătul nervilor, gândi ea și mai mult de atât, era obligat să stea lângă ea ca să-l ia în brațe, în încercarea de a-l desprinde pe Robert de gâtul ei. Îi simțea mirosul de after-shave, îi vedea porii mici de pe față, negri acolo unde barba începuse să crească, genele dese și întoarse la vârfuri, în timp ce el, încruntându-se, încerca să scape de povară.

Sarah se dădu un pas înapoi, fiind neliniștită de reacția ei la apropierea lui, de răspunsul nedorit și neașteptat al corpului ei. Simțea nevoia să se

îndepărteze de el, atât pentru siguranța ei cât și ca să-l ajute pe Robert.

— Știi, ar fi mult mai ușor dacă aș veni cu voi, îi spuse ea răgușit.

În privirea care se aținti asupra ei, citi răspunsul... respingerea și antipatia. Era încă prea aproape... mult, mult prea aproape, gândi ea, simțind cum i se taie respirația și inima începe să-i bată cu putere.

— Nu vreau să mă întorc. Vreau să merg să locuiesc cu doamna Richards, protestă cu putere Robert, încă agățându-se de ea. Nu-l lăsa să mă ia. Îl urăsc!

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Foarte bine, atunci vino cu noi. Pe aici.

Unii oameni nu au deloc simțul recunoștinței, medită Sarah, strâmbându-se în timp ce el se întorsese pe călcâie așteptând nerăbdător să-l urmeze, dar spre surprinderea ei, se opri și ridică ramurile salciei ca să poată trece și apoi se aplecă și luă rucsacul ei.

— Ai două picioare, Robert, și ești prea greu ca să... i se adresă copilului.

— Sarah. Sarah Myers, se recomandă automat ea.

— Pentru ca domnișoara Sarah Myers să te ducă în brațe până acasă.

— Nu vreau să merg pe jos, fu răspunsul lui Robert pe când se uita la tatăl său cu o expresie încăpățânată pe chip. Gâtul lui Sarah era ud de lacrimile lui și simți cum o cuprinde un val de milă

și îngrijorare în timp ce-și dorea ca acest tată aspru să încerce cel puțin să-și înțeleagă fiul și să aibă puțină tandrețe pentru el.

— Foarte bine, dacă nu vrei să mergi pe jos, atunci o să te duc eu în brațe.

Prevăzând modul în care va reacționa la propunerea tatălui lui, Sarah veni în ajutorul copilului.

— De ce nu-mi arăți tu drumul, Robert? îi sugera ea, punându-l încet jos, însă stând protector între tatăl lui și el, luându-l de mână.

Întorcând capul, văzu că gestul ei nu scăpase bărbatului. Pe buzele lui juca zâmbet ironic.

— Aproape ca o mamă, nu-i așa? o întărâta necruțător. Oare datorita sexului te porți cu atâta lipsă de logică în ceea ce privește copiii? Nu poți să-ți dai seama că el este...

— Că el este ce, domnule...? îl întrerupse Sarah furioasă.

Se uită la ea încruntat, surprins atât de atacul ei verbal, cât și de dorința de a-i afla numele.

— Gray. Gray Phillips, se recomandă el scurt. Cred că ți-ai dat seama și singură că Robert se comportă aproape isteric.

Încet, în așa fel încât Robert să n-o audă, îl contrazise la fel de categoric.

— Nu... ceea ce văd eu, este un băiețel care și-a pierdut pe cei care-l iubeau... un băiețel care aparent a fost lăsat în grija unei femei care nici nu-l place și nici nu-i pasă de el... un băiețel care nu are pe nimeni, cu excepția menajerei mamei lui

moarte.

Sarah știa că se lăsase cuprinsă de emoție, dar nu avea ce face. Era ceva în acest bărbat nerăbdător și aspru care o îndemna să-l facă să înțeleagă starea de spirit a copilului.

— Ceea ce mai observ este că nu prea vă pricepeți la copii, domnule Phillips.

Lui Sarah i se tăie respirația când văzu privirea insinuantă care era îndreptată spre mâna ei stângă.

— Și tu? Bănuiesc că ai copii? o tachină el.

Spre rușinea ei, Sarah simți cum roșește când a trebuit să recunoască adevărul.

— Nu... nu am.

— Atunci îți sugerez să aștepti până ce o să ai copii și apoi să începi să dai sfaturi, îi spuse el printre dinți.

Total înseninată de atitudinea lui, Sarah îi atrase atenția curajoasă:

— S-ar putea să nu am copii, dar din punct de vedere profesional...

— Din punct de vedere profesional? o întrerupse tăios Gray Phillips, încruntându-se. Ce vrei să zici cu asta? Ce profesie ai?

— Sunt profesoară, îi spuse Sarah, întrebându-se în gând dacă va mai profesa vreodată, apoi trecu peste temerile ei, când îl simți pe Robert cum tremură lângă ea.

Indiferent cât de nesuferit îi era tatăl, nu se putea lăsa cuprinsă de antipatie dacă voia să-l ajute pe Robert, medită ea în continuare.

Robert spusese cu ardoare de copil că-și urăște tatăl și observase expresia de durere de pe chipul lui Gray Phillips în timp ce asculta spusele copilului.

În ciuda simpatiei pe care o simțea pentru Robert, trebuia să recunoască faptul că tatăl lui avea perfectă dreptate să-l ia acasă.

Nu se putea opune, dar ceea ce putea face era să meargă cu el și să se convingă că Robert era nefericit din cauza pierderii celor dragi și nu din cauză că tatăl lui îl maltrata.

Foarte curios era că în ciuda antipatiei ei, nu credea că Gray Phillips își maltrata copilul. Fusesse prea supărat... reacția lui la dispariția copilului arăta că nu avea nicio idee despre motivul care-l făcuse pe Robert să fugă.

Acum, mergea înaintea lor, oprindu-se să îndepărteze câte un rug de mure care se întindea spre cărare, supărarea lui crescând când vedea că Robert se agăța de ea.

Cam după douăzeci de minute, au văzut primele case. Dar Gray Phillips, în loc să se în drepte spre sat, coti pe o cărare mai îngustă decât cea pe care veniseră și acoperită de ierburi, care se termina brusc în fața unei porți solide de lemn încastrată într-un zid înalt de cărămidă.

Gray Phillips deschise poarta și se dădu la o parte în așa fel încât ea și Robert să treacă înaintea lui. La limita bunelor maniere, sau voia să se asigure... că ce? Că n-o să-l ia pe Robert și să fugă cu el... Ce șansă ar fi avut în fața unui bărbat

atât de dur ca el?

Grădina era neîngrijită, rugii de mure chiar mai mari decât cei de pe cărare. După tufișurile sălbatice de mure era un șir de copaci care mărginea o peluză cu straturi de flori, dincolo de care se ridica o casă de cărămidă roșie cu ferestre cu ramele plumbuite.

Sarah recunoscuse stilul vechi elizabetan, iar casa era cu mult mai mare decât cea a verișoarei ei.

Indiferent ce era tatăl lui Robert, cu siguranță era un om bogat. Dar bogăția nu putea cumpăra fericirea și chiar dacă admira casa, nu-l invidia pentru banii pe care-i avea și pentru ceea ce nu putea obține cu ei. La ce erau buni banii când propriul fiu se temea de el... când probabil soția lui îl părăsise? Oare o înspăimântase și pe ea? Dar la început trebuie că l-a iubit. La urma-urmelor, se căsătorise cu el... avuseseră un copil.

O trecu un fior când realizează ce gânduri periculoase îi treceau prin cap. Instinctiv, Sarah tresări, recunoscând că tot punându-și întrebări despre viața personală a cuiva atât de intens, era ceva nefiresc pentru ea.

Pe măsură ce se apropiau de casă, Robert începu să meargă mai încet. Își târa picioarele șovăitor. Tatăl său se opri, uitându-se încruntat la amândoi.

— Doamna Jacobs mai este aici?

Sarah își ținu respirația rugându-se ca Gray să se poarte cu blândețe cu fiul său, să audă ca și ea

groaza care răzbătea din întrebarea lui.

Chiar dacă a auzit-o, n-a arătat-o în niciun fel.

— Nu, nu este, îi răspunse scurt și apoi nemaiputându-se abține, se așează în genunchi un fața copilului și luându-l de umeri îl întrebă morocănos:

— Robert, de ce ai făcut-o? De ce ai fugit? Ți dai seama că ai speriat-o pe doamna Jacobs? Știi că nu ai voie să părăsești grădina, știi, nu-i așa?

Robert încă o mai ținea pe Sarah de mână. Începu să tremure violent și lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

— Nu-mi place aici, izbucni el cu putere Vreau să merg acasă, vreau la bunica mea. Vreau la doamna Richards. Nu-mi place aici.

Imediat mâinile îi căzură de pe umerii lui Robert. Fața i se întunecă în timp ce se întoarse supărat și-i vorbi tăios, cu voce joasă:

— Robert, bunica ta a murit. Știi foarte bine. Se opri când o văzu pe Sarah oftând mahnită. Ce vrei să fac? o provocă el. Să-l mint? Să pretind că nimic nu s-a întâmplat... că mama lui, amantul și bunica sunt încă în viață? Hai, Robert. Mergem în casă și de data asta să nu mai fugi.

După ce se ridică în picioare, îl luă hotărât de braț și se îndreptă către casă. Agățându-se de Sarah, Robert o rugă să nu-l părăsească. S-ar putea ca tatăl lui să nu fie rău intenționat în ceea ce îl privea pe Robert, dar nici nu știa cum să se poarte cu el, remarcase Sarah pe când încerca să-i alunge spaima mângâindu-l și îndepărtându-i

părul ud de pe față.

— Robert, dacă ești cuminte și mergi acum cu tatăl tău, o să vin să te văd mâine, îi promise ea.

— Nu este nevoie.

Întâlni privirea provocatoare a lui Gray Phillips și se uită la el la fel de provocator.

— Din punctul dumneavoastră de vedere, nu, îl aprobă ea cu răceală. Dar Robert...

— Nu vreau să pleci. Vreau să stai cu mine, îi spuse Robert izbucnind în plâns.

Îngenunche lângă el și încercă să-l liniștească.

— Nu pot să stau acum, Robert, îi zise ea. Verișoara mea probabil că este neliniștită pentru că am întârziat, dar îți promit că vin mâine să te văd.

Se uită sfidător la Gray Phillips pe când vorbea, provocându-l din priviri s-o refuze și să nu-i permită să vină să-l vadă pe Robert. Apoi, înainte ca acesta să poată spune ceva și încercând cu disperare să nu cedeze la rugămințile copilului de a mai rămâne, le întoarse spatele și se îndepărtă grăbită spre poarta de lemn.

Capitolul 2

O jumătate de oră mai târziu, pe când se îndrepta spre casa verișoarei ei, Sarah încă mai tremura datorită revoltei și mâniei. Încă nu realizase pe deplin ceea ce se întâmplase. Sărmanul băiețel. Fusesse așa de necăjit... și tatăl său așa de distant... atât de incapabil să aline

necazul și durerea fiului său.

Sally era în grădină îngrijind trandafirii, când Sarah intră pe poartă.

— Te simți bine? o întrebă ea îngrijorată. Arăți cam necăjită.

Chipul lui Sally era încruntat când Sarah termină de povestit ceea ce se întâmplase.

— Gray Phillips... Am auzit că recent fiul său a venit să locuiască cu el. Mama băiatului, fosta soție a lui Gray, a murit într-un accident. După spusele bârfitoarelor din sat, era o femeie puțin cam nesăbuită. Aproape că nici n-a apucat cerneala de pe certificatul de căsătorie să se usuce, că a și început să aibă amanți. N-am întâlnit-o niciodată, dar se pare că s-au despărțit înainte de nașterea copilului. Gray s-a luptat ca să obțină copilul, dar a pierdut și se pare că nu prea a putut să-l vadă. Într-un fel, asta poate explica aparenta antipatie a copilului față de el. Trebuie să fi suferit foarte mult.

— Da, îngrozitor! aprobă ea cu vehemență. Mititelul era într-o stare de nedescris.

Sally făcu ochii mari.

— Nu mă gândeam la băiat, mă refeream la tatăl lui... la Gray.

Sarah se încruntă.

— Gândește-te, îi ceru Sally. Să nu ți se permită niciodată să-ți vezi copilul, să nu ai nimic de-a face cu el și dintr-odată să vină să stea cu tine... urându-te... și probabil acuzându-te de moartea mamei lui. Imaginează-ți în ce stare trebuie să fi

fost când a auzit de fuga lui Robert.

Sarah se încruntă și mai tare. Sally o făcea să se simtă vinovată... ca și cum fusese într-un fel nedreaptă cu Gray Phillips, ca și cum în mod intenționat l-a judecat greșit și l-a condamnat.

— Așadar, mâine te duci să vezi copilul? o întrebă Sally.

— I-am promis, deși tatăl lui n-a fost prea încântat.

Sally se uită gânditoare la ea.

— Ești așa de impresionabilă, îi spuse ea strâmbându-se, dar de data asta vezi să nu te implici prea tare, draga mea. Gurile rele spun că din cauza eșecului căsătoriei, Gray Phillips a devenit un bărbat care nu prea are o părere bună despre sexul opus.

— Asta este treaba lui, nu a mea, îi răspunse Sarah hotărâtă și în același timp cuprinsă de un sentiment de descurajare pe când o asculta pe verișoara ei, chiar dacă-i confirma ceea ce simțise instinctiv.

Și totuși, de ce trebuia să se simtă descurajată? Gray Phillips nu reprezenta nimic pentru ea; nici măcar nu-l plăcuse și în mod sigur nu era de acord cum se purta cu fiul său.

Dar reacționase la apropierea lui. Fusese foarte, foarte conștientă de el ca bărbat, conștientă din punct de vedere sexual, șocant și total străin de felul ei de a fi.

Când era la facultate, a avut o legătură scurtă cu un coleg, relație care durase mai puțin de șase

luni, dar pentru ea fusese mai importantă din punct de vedere emoțional, decât sexual. Cu destul de mult timp înainte de a termina, Andy n-o mai interesa din punct de vedere sexual.

De atunci fusese prea ocupată, viața ei prea plină de alte lucruri ca să-și permită să-și piardă timpul cu întâlniri amoroase. Avea prieteni bărbați și mai iubea din când în când dar niciunul nu avusese nici a mia parte din efectul lui Gray Phillips asupra ei.

Tremurând ușor, îndepărtă acest gând, nevrând să se confrunte cu el sau să-l analizeze.

— Nu știu care este părerea ta, dar eu sunt moartă de foame, continuă Sally. Hai înăuntru să mâncăm ceva.

După masa de seară, Sally îi povesti lui Ross despre întâlnirea lui Sarah.

— Gray Phillips... ridică el din sprâncene... mmm! Foarte interesant. Cum te-ai descurcat cu el, Sarah? Este foarte bine cunoscut în cercurile de afaceri de aici. Un fel de binefăcător local. Când unchiul lui a murit, el a preluat afacerea familiei, care era aproape falimentară, o companie de construcții de mașini din Ludlow, și a făcut în așa fel încât a salvat-o și apoi a venit s-o dezvolte. L-am întâlnit, deși nu-l cunosc foarte bine. Este tipul de om închis în sine. Nu joacă golf... nu este membru al unui club privat care s-a deschis recent lângă Ludlow, deși are toate atuurile pentru a fi primit acolo. Am auzit că fiul lui a venit să locuiască cu el. Ieri, șeful meu s-a întâmplat să

menționeze că Phillips luase legătura cu el, întrebându-l dacă soția lui putea să-i recomande o agenție bună care să-i trimită pe cineva să aibă grijă de copil. Se pare că are probleme în direcția asta. Un bărbat bogat și singur... Ross ridică ușor umerii. Se pare că femeia pe care dorea s-o angajeze ca menajeră ezita, pentru că nu voia să stea singură cu el, iar cele care ar fi vrut slujba erau interesate mai întâi de tată, decât de copil. Totuși, acum are o menajeră.

— Elsie Jacobs, o localnică, îi spuse Sally strâmbându-se. Și știi ce fel de femeie este. Cu greu poate fi numită persoana potrivită pentru a avea grijă de un copil.

— Mmm... Ce crezi despre el, Sarah? Este grozav, nu-i așa?

— Dacă, din întâmplare îți plac tipii aroganți, nervoși și total lipsiți de sensibilitate, atunci da, pentru că este, răspunse ea acru.

Lui Ross îi plăcea s-o tachineze și mereu îi spunea că este timpul să-și găsească un bărbat și să se așeze la casa ei, așa că știa prea bine care era sensul întrebării. Totuși, de data asta nu era dispusă nici să răspundă la provocarea lui.

— Pentru băiețel, Robert, îmi pare rău, spuse Sally soțului ei. Din ceea ce mi-a spus Sarah, era aproape istovit. Încerca să ajungă la Londra, s-o găsească pe menajera bunicii lui. Trebuie că a fost îngrozitor pentru el să-i piardă așa dintr-odată pe toți cei ne care-i iubea.

— Mmm... deși din câte știu, maică-sa n-a fost o

sfântă, o întrerupse Ross. Cei din partea locului nu par să fi avut o părere bună despre ea, și deoarece căsătoria a durat foarte puțin... Și apoi să-i interzici lui Gray să-și vadă copilul...

— Mai mult ca sigur că niciun judecător n-ar face asta fără un motiv întemeiat, sublime Sarah, încruntându-se.

— Păi, nu cred, dar dacă îți iei un avocat destul de bun, cine știe? Și se pare că ea, mama, a fost foarte convingătoare în rol când a considerat că este necesar, iar din ceea ce știu și am auzit despre el, Gray nu este tipul care să cerșească simpatia sau mila oamenilor.

— Nu, nu este, îl aprobă cu căldură Sarah, amintindu-și cât de tare se opusese tatăl lui Robert refuzându-i ajutorul, dar și de comportamentul lui față de copil.

Ross îi aruncă o privire gânditoare.

— Totuși, este foarte bine cunoscut de localnici și a făcut destul de multe lucruri bune pentru comunitate.

— Păcat că n-a făcut ceva și pentru copilul lui, spuse Sarah sever. Dacă l-ai fi văzut... Era așa de necăjit... așa... așa de nefericit.

Ross se încruntă.

— Doar nu vrei să insinuezi că Phillips își chinuiește copilul, nu-i așa?

Imediat, Sarah negă din cap.

— Nu... cel puțin nu fizic și nu în mod deliberat, doar din punct de vedere emoțional... Am impresia că între ei nu este niciun fel de legătură. Bănuiesc

că... Gray Phillips își privește fiul ca pe o altă responsabilitate, ca pe o povară pe care trebuie să și-o asume. Părea mult mai îngrijorat de întâlnirea de afaceri pe care urma s-o aibă, decât de Robert... iar pentru Robert, el este încă un străin. Dacă n-a fost nicio legătură între ei de la nașterea lui Robert... Și dacă este adevărat ceea ce spui, că mama lui i-a vorbit despre Gray ca despre un fel de monstru, atunci are dreptate să fie înspăimântat, nu crezi? interveni Sally.

— Nu este ușor pentru un bărbat să se descurce cu un copil, dar pentru Gray Phillips, în momentul de față este chiar mai dificil decât în mod obișnuit, comentă și Ross.

— S-au auzit zvonuri despre un trust multinațional care vrea să preia compania, explică el. Gray este acționarul principal, dar mai sunt și alți membri ai familiei care dețin acțiuni și care se pare că sunt în favoarea preluării, deoarece asta le-ar aduce mulți bani gheață. Natural că, pe de altă parte, Gray vrea să-și conducă singur afacerea, așa că sunt destule lupte de culise, în timp ce negocierile continuă. Bănuiesc că în final trebuie să cumpere și acțiunile celorlalți acționari; însă asta înseamnă o grămadă de bani. Nu, n-aș vrea să fiu în locul lui acum, încheie Ross.

*

În noaptea aceea, în pat, pentru prima oară de la întâlnirea istorică și deprimantă cu șefii ei,

Sarah descoperise că nu se mai gândea la critica lor, în schimb revedea cu lux de amănunte întâlnirea ei cu Gray Phillips.

Straniu cât de puternică este mintea omului.

Fără să facă cel mai mic efort, putea să-l vadă în fața ochilor așa de clar, chiar în cele mai mici detalii, cum ar fi expresia schimbătoare a feței, putea să audă sunetul puternic al vocii, putea să-și reamintească fiecare gest, fiecare mișcare pe care o făcuse, ca și cum bărbatul în persoană era acolo lângă ea.

Se mișcă în pat, strângând cu înverșunare din ochi, încercând să și-l scoată din minte. Nu avea importanță ce-i spusese Ross; încă simțea că Gray Phillips putea face mai mult ca să-și ajute fiul. Sărmanul băiețel, să-și piardă într-un mod așa de dureros pe toți cei pe care-i iubea... să fie mutat dintr-un mediu familiar și iubitor, într-unul care părea total ostil și străin. Să fie forțat să trăiască cu un tată pe care nu-l văzuse în viața lui și despre care i se spusese că nu-l iubește deloc.

— Te urăsc! îi strigase Robert tatălui său, cu vehemența unui copil înspăimântat și pentru un moment, Sarah avusese impresia că a văzut o licărire de emoție străbătând ochii aceia cu privire ca de gheață. Dar ce însemna acea emoție, n-avea de unde să știe. Mai mult ca sigur, exprima mânie și nerăbdare... cu siguranță nu putea să fie o emoție de altă natură... căldură sufletească sau dragoste.

Poate că într-un fel greșise când i-a promis lui

Robert că o să-l viziteze, fără să obțină mai întâi acordul tatălui... poate că acționase deliberat pentru că simțise că permisiunea i-ar fi fost refuzată. Dar, se gândea ea, cum ar fi putut să se împace cu ea însăși dacă i-ar fi întors spatele băiatului, ridicând din umeri și zicând că nu era treaba ei? Nu, n-ar fi putut face așa ceva. Ar fi fost împotriva firii ei. Într-un târziu obosită, încercă să adoarmă.

*

— Auzi, de ce nu ieși mașina mea? N-am nevoie de ea azi, așa că poți s-o folosești.

Luau cafeaua în bucătărie când Sally îi făcu oferta.

— Păi, dacă ești sigură că nu te deranjează, îi zise Sarah recunoscătoare, deși nu sunt sigură cum o să găsesc casa. Cărarea pe care am fost ajungea la poarta din spatele casei și... Am o hartă a satului. Casa nu este greu de găsit. Aduc harta și ne uităm...

— Casa a fost cumpărată de bunicul lui Gray Phillips, îi explică Sally când ea reveni cu harta pe care o întinse pe masă, fixând-o cu cana de cafea. Tatăl lui Gray era cel mai mare dintre frați și ar fi trebuit să moștenească atât casa cât și compania, dar era în armată. A fost omorât în misiune când Gary era foarte mic. Cel puțin așa mi-a povestit doamna Richards. Se pare că mama lui Gray s-a recăsătorit și a plecat în America, lăsându-l pe

Gray aici. A fost crescut de bunicul lui, unchiul lui nu s-a căsătorit niciodată și, iarăși după spusele doamnei Richards, Gray a fost trimis la internat și apoi la facultate, așa că practic, și-a petrecut aici numai vacanțele.

Sarah se încruntă în timp ce asculta povestea lui Sally. Împotriva voinței ei, simțea o simpatie dureroasă față de copilăria singuratică a lui Gray, dar oare această singurătate n-ar fi trebuit să-l facă mai înțelegător față de copilul lui? Însă în același timp cunoștea destulă psihologie ca să înțeleagă că un adult adesea pricinuia copilului lui aceleași suferințe pe care le-a îndurat el însuși, câteodată în mod intenționat, dar cel mai adesea inconștient. Uneori, pe neașteptate, durerea și resentimentul pentru copilăria lor nefericită, deși adânc îngropate în trecut, ieșeau la suprafață și chiar inconștient deveneau geloși pe copiii lor, care aveau o copilărie mai fericită ca a lor.

Cei mai mulți oameni puși față în față cu adevărul, erau îngroziți și iritați, respingându-l imediat, chiar când li se explica că n-o făceau conștient.

Era oare Gray Phillips la fel? Oare în subconștientul lui era gelos pe fericirea copilului lui?

Tragi concluzii pripite, se preveni Sarah încercând să se concentreze asupra hărții... Nu este timpul să te lași cuprinsă de emoție. Dar acum, Robert nu avea nevoie de o persoană care să-i sporească lipsa de încredere și afecțiune față

de tatăl lui, ci de cineva care să-l încurajeze cu blândețe, să găsească o punte de înțelegere cu Gray.

Asta nu era treaba ei, se apostrofă ea, o jumătate de oră mai târziu când conducea mașina lui Sally. Tot ce putea face era să-l încurajeze pe Robert cât de bine putea și cu blândețe, să-i arate la ce pericole se expunea dacă mai fugea de acasă. Era regretabil că Gray Phillips nu încerca să găsească o persoană mai înțelegătoare și mai blândă decât doamna Jacobs ca să aibă grijă de fiul lui, având în vedere că el nu era încă pregătit să-i dea lui Robert tot sprijinul moral de care avea nevoie.

Găsi casa destul de ușor. Porțile se deschiseră automat când se apropie de ele, permițându-i accesul pe aleea acoperită cu pietriș.

Văzută din față, casa părea și mai mare decât părea din spate și era construită în formă de „E” în stil elizabetan tradițional. Aleea ocolea fațada și trecând pe sub o arcadă de cărămidă se oprea în fața unor grajduri vechi. Parcând mașina acolo, Sarah coborî.

Oare i se părea sau într-adevăr pașii ei pe pietrișul aleii răsunau așa de tare?

Se întoarse spre intrarea principală, oprindu-se să admire șirul dublu de șină strălucitoare care mărginea cărarea spre casă. Dincolo de șină, mai departe, se zărea umbra unui pod peste un lac mic artificial și jetul unei fântâni. Gândindu-se că trebuie să coste o avere întreținerea casei și

grădinii, urcă scările și trase de lanțul clopoțelului.

Mult timp nu răspunse nimeni și tocmai se întreba supărată dacă Gray Phillips nu-i dăduse instrucțiuni doamnei Jacobs să n-o primească, atunci când ușa se deschise brusc numai cât permitea lanțul de siguranță.

— Tu ești, Sarah? întrebă o voce subțirică și familiară.

— Robert... unde este doamna Jacobs? zise ea în timp ce el se întindea să desfacă lanțul de siguranță.

— A plecat acasă, îi spuse Robert când deschise ușa și intră. A spus că nu este plătită să aibă grijă de unul ca mine și că o calc pe nervi, adăugă el cu amărăciune.

Holul avea tavanul jos cu grinzi aparente, parchetul de stejar perfect lustruit, iar șemineul imens semăna cu o peșteră. Era foarte curat și totuși, într-un fel, neprimitor.

În nișa din perete ar fi mers un vas mare cu flori, pe parchet un covor gros în culori vii. Din hol pornea spre etajul superior o superbă scară de stejar cu balustrada sculptată și bogat ornamentată. O fereastră situată la jumătatea distanței spre etaj lăsa razele soarelui să pătrundă și să lumineze candelabrul greu de fier forjat care atârna din tavan. Sarah se întreba cum de nimeni nu se gândise să pună în nișa de la fereastră o canapea confortabilă și realizează cât de tristă era casa, în ciuda faptului că strălucea de curățenie.

— Ești singur acasă? îl întreabă ea în timp ce Robert o luă de mână și începu s-o tragă în direcția unei uși care se deschidea din hol.

— Da. Tatăl meu a plecat la birou.

— Și doamna Jacobs a plecat? Se întoarce?

— Nu. Robert clătină din cap. A spus că nu mai pune piciorul aici. Cel puțin cât sunt eu aici. Copiii sunt o pacoste, a spus, și sunt o mulțime de locuri unde poate să muncească fără să fie nevoită să-i suporte.

Dintr-odată, ochii i se umplură de lacrimi și se întoarse spre ea.

— Tatăl meu iarăși o să se supere pe mine, nu-i așa? Dar nu este vina mea că am scăpat laptele. Am alunecat pe cimentul din bucătărie și sticla s-a spart.

Sarah simți un amestec de mânie și dezgust. Cum a putut tatăl lui să-l lase în seama unei persoane atât de nepotrivite ca doamna Jacobs și cum de-a putut această femeie să plece și să lase un copil de șase ani singur, mai ales că știa că nu mai avea pe nimeni care să aibă grijă de el și mai ales când era așa de vulnerabil?

Robert deschise ușa care dădea în bucătărie. Sarah se încruntă și mai tare când văzu balta de lapte de pe ciment și cioburile de sticlă împrăștiate peste tot. Chiar plecase doamna Jacobs, fără să strângă cioburile? Așa se părea.

Încet, spunându-i lui Robert să nu se apropie de cioburi, Sarah începu să curețe pe jos.

În timp ce ea strângea cioburile de pe jos,

Robert, cu lacrimi în ochi, îi spunea cum i-a alunecat sticla pe când își turna lapte în castronul cu fulgi de cereale.

Frigiderul de unde luase laptele avea congelatorul deasupra și era mult prea sus ca un copil de șase ani să poată ajunge la el.

Când a auzit cum a trebuit să tragă scaunul pe ciment și să se urce pe el ca să deschidă ușa, în timp de doamna Jacobs stătea la masă și bea ceai, se înfurie atât pe doamna Jacobs cât și pe tatăl lui, încât simți că era bine că niciunul din ei nu era acolo ca să le poată spune ce gândește despre ei.

Mai mult ca sigur că femeia își dăduse seama ce pericol era pentru un copil de vârsta lui Robert să se urce pe un scaun ca să deschidă ușa frigiderului. Și iarăși mai mult ca sigur că n-ar fi trebuit să-l lase pe copil să-și prepare singur micul dejun!

Sarah era hotărâtă să afle de ce doamna Jacobs nu i-a turnat laptele, chiar cu riscul de a părea curioasă și că profită de inocența lui.

— A spus că nu era treaba ei să mă hrănească. Și apoi, era foarte supărată. A spus că nu merit să capăt de mâncare pentru ceea ce am făcut ieri. A mai spus că ar trebui să fiu biciuit și închis în camera mea. Chipul i se întunecă și se înfricoșă. N-o să-i spui... n-o să-i spui lui tata despre lapte, nu-i așa, Sarah?

— Nu, dacă tu nu vrei, îl asigură Sarah, dar în spate își încrucișă degetele. Avea toată intenția să-i spună lui Gray Phillips ce gândește ea despre un

tată care-și lasă copilul în grija unei femei ca doamna Jacobs.

Era aproape ora prânzului când și-a dat seama că din cauza incidentului, Robert nu mâncase la micul dejun. A deschis frigiderul și s-a uitat dezgustată la conținutul sărăcăcios. În congelator erau câteva farfurii gata pregătite pentru a putea fi puse în cuptorul cu microunde și câteva pachete de semipreparate, dar din câte a văzut, nimic hrănitor pentru un copil în creștere... nici fructe proaspete, nici legume, nimic din ceea ce s-ar putea prepara o mâncare hrănitoare pentru Robert.

Când a deschis cutia de pâine a văzut o bucată de pâine albă uscată și neapetisantă, însă a găsit o cantitate apreciabilă de biscuiți. Sarah a strâmbat din nas dezgustată.

— Robert, îl anunță ea hotărâtă, noi doi mergem la cumpărături.

Era destul de cald afară pentru ca Robert să meargă în pantaloni scurți și tricou. Înainte de a pleca, Sarah a luat din poșetă o bucată de hârtie și a scris un bilet pe care l-a lăsat sprijinit pe masă în bucătărie, în cazul în care doamna Jacobs comunicându-i lui Gray hotărârea ei, acesta ar fi venit să vadă dacă Robert era bine.

Având în vedere că nu avea chei de la uși, a lăsat ușa din spate descuiată, rugându-se în gând ca în timp ce erau plecați să nu intre nimeni în casă.

În cel mai apropiat super-magazin au descoperit

un raion cu alimente bine aprovizionat, nemaifiind necesar să se deplaseze până la Ludlow.

După ce a parcat mașina și au luat un cărucior, l-a întrebat pe Robert ce-ar vrea să mănânce și fu mulțumită să constate din răspunsurile lui la întrebările ei, că mama lui fusese foarte atentă cu alimentația fiului său.

Totuși, când a lădat-o pe mama lui pentru asta, Robert a negat.

— Dar n-am locuit cu mămica și cu Tom, i-a spus spre surprinderea ei. Am locuit cu bunica. Nu era loc pentru mine la mămica și apoi...

Se uită posomorât la ea și începu să-și târâie picioarele pe ciment.

— Tom nu mă plăcea, continuă el morocănos. Tatăl lui Peter ține la el. Adăugă el cu melancolie, făcând-o pe Sarah să se oprească din cercetarea rafturilor și să se uite întrebător la el.

— Peter?

— Era colegul meu de școală, îi spuse Robert. El locuia cu părinții lui. Tăticul lui obișnuia să se joace cu el. L-a învățat să joace și fotbal, continuă el invidios.

Bietul micuț. Sarah dorea să se aplece, să-l ia în brațe și să-l țină strâns și să-i spună că nu era vina lui că fusese nefericit cu bărbatii din familia lui, deoarece îi putea vedea frica din privire pentru că într-un fel, credea că era vina lui că la început amantul mamei lui și apoi tatăl lui l-au respins.

Părea ciudat că după ce se luptase să-l obțină pe fiul ei, acesta să nu locuiască cu ea și apoi, de ce-i

interzisese și tatălui să-l vadă?

Sarah privea rafturile încruntată. Avea destui bani la ea, bani cu care venise de acasă și pe care nu avea cum să-i cheltuiască, datorită generozității verișoarei ei. După spusele lui Ross și Sally, Gray Phillips era un om bogat și mai mult ca sigur că-și putea permite să cumpere hrana potrivită pentru fiul lui, așa că nu era nevoie să se zgârcească.

Putea numai să se minuneze la gândul că menajera se mulțumise să-i hrănească pe amândoi numai cu semipreparate. Nu avea nimic împotriva acestora în caz de urgență sau în zilele în care nu aveai timp să pregătești altceva, dar ca sursă permanentă de hrană...

Se opri să-l întrebe pe Robert dacă-i place peștele și încercă să nu se gândească la cât de nemulțumit va fi Gray Phillips de amestecul ei.

După ce terminară de cumpărat, se îndreptară spre mașină. Robert pălăvrăgea despre bunica lui și din asta Sarah își dădu seama cât de mult îi lipsea, mai mult chiar decât mama lui, dar la urma-urmelor, bunica lui îl crescuse... Asta explica aerul ciudat de demodat pe care-l avea uneori, manierele grave și mature care-l deosebeau de ceilalți copii de vârsta lui.

Odată ajunși acasă, fu mulțumită să constate că nu au avut musafiri nepoftiți, dar în același timp a văzut că doamna Jacobs nu-și schimbase hotărârea de a nu se mai întoarce.

Oare femeia asta nu avea suflet deloc și nu-i

păsa că un copil de șase ani este de capul lui?

După ce i-a pregătit lui Robert ceva de mâncare și după ce acesta a terminat de mâncat, l-a întrebat dacă știa la ce oră se întoarce tatăl lui. Un lucru era sigur: în niciun caz nu putea să-l lase singur pe Robert, ceea ce însemna să stea cu el până ce Gray Phillips venea de la birou.

Robert ridică din umeri la întrebarea ei. Se părea că tatăl lui nu venea acasă la aceeași oră și a fost uimită să constate, din sporovăială lui sinceră, nu numai că adesea băiatul fusese lăsat de menajeră să-și pregătească masa de seară singur și să se pregătească pentru culcare, dar doamna Jacobs îl amenința că o să aibă necazuri mari dacă tatăl lui venea acasă și-l găsea treaz.

Cu alte cuvinte, menajera sporise teama lui Robert față de tatăl lui, folosindu-l pe Gray pe post de sperietoare, dar mânia ei față de această femeie era nimic pe lângă mânia pe care o simțea față de Gray Phillips. Mai mult ca sigur că oricine care avea cât de cât puțină minte, ar fi putut vedea ce se întâmplă... sau ar fi trebuit să vadă ce se întâmpla? Ceea ce însemna ori că Gray Phillips nu-și făcea griji pentru fiul lui sau, mai rău, pur și simplu nu-l interesa.

După ce terminară de spălat vasele, i-a telefonat lui Sally, i-a explicat situația și i-a spus că se simte datoră să stea cu Robert până vine tatăl lui.

— Da, sigur că trebuie, o aprobă hotărâtă Sally, negând că ar avea nevoie de mașină. Atunci Sarah i-a povestit situația în care l-a găsit pe Robert în

dimineața aceea când a venit să-l vadă.

— Păi, nu mă surprinde, îi spuse Sally. Doamna Richards a fost aici azi dimineață și spunea că doamna Jacobs este ultima femeie din lume în grija căreia poți lăsa un copil mic. Toată lumea știe că nu poate suferi copiii.

După ce puse receptorul în furcă se gândi că Gray Phillips, ca localnic, trebuia să cunoască din auzite măcar, reputația acestei femei și totuși își lăsase copilul în grija ei.

Nevrând să se îndepărteze de casă, în caz că Gray se întorcea mai devreme, Sarah și-a petrecut după-amiaza în grădină cu Robert. Era un copil inteligent, chiar dacă puțin cam sensibil și având nevoie să fie mai bine pregătit pentru viață. Asta era urmarea faptului că nu avusese un bărbat prin preajmă, gândi Sarah, în timp ce Robert sporovăia vesel despre viața lui înainte de a veni să stea cu tatăl lui. I-a confirmat încă o dată că locuise cu bunica lui și nu cu mama lui și mai mult decât atât, se părea că n-o vedea prea des.

La ora șase au intrat în casă și la sugestia ei, Robert s-a dus sus să facă o baie înainte de masă. Dar a insistat încăpățânat să meargă cu el și l-a urmat, cam fără tragere de inimă. Nu voia ca, venind acasă, Gray Phillips să creadă că-și băga nasul unde nu trebuia.

Din această cauză a stat mai mult în bucătărie, înăbușindu-și dorința de a se uita prin camere.

Dar acum, cu Robert rugând-o și insistând să vină cu el, pentru că altfel nu face baie, l-a urmat

fără convingere pe scările care duceau pe un hol-galerie larg, cu parchetul perfect lustruit și cu portrete întunecate pe pereți.

Lângă perete era o comodă din stejar la fel de goală ca și cea de jos și pe care s-ar fi potrivit un vas cu flori care ar fi adus puțină căldură și culoare locului, se gândi ea, amintindu-și de mulțimea de flori din grădină. Aproape că-i venea să se ducă să culeagă câteva flori, ca să înveselească sobrietatea locului.

Două coridoare mici se deschideau din coridorul principal. Robert o luă de mână și o conduse pe unul dintre ele, oprindu-se în fața unei uși din capăt pe care o deschise.

Dormitorul lui era spațios și surprinzător de bine mobilat, cu grijă, ca pentru un băiat de vârsta lui. Avea un dulap de jucării, un birou și un scaun, un pat pentru o singură persoană foarte comod și pe perete un poster cu eroii preferați ai copiilor, broaștele țestoase Ninja. Din dormitor se deschidea o ușă care dădea în baie.

Baia era la fel de bine echipată ca și dormitorul, avea un duș și cadă, dar în jurul căzii avea un strat de murdărie și pe jos o grămadă de prosoape ude.

— Doamna Jacobs a spus că nu face curat aici pentru că sunt un băiat rău, îi spusese Robert când o văzu că se uită la prosoape. Fața i se întunecă. La bunica mea aveam jucăriile mele în baie și chiar o corăbioară cu care mă jucam, dar doamna Jacobs mi le-a aruncat, adăugă el cu lacrimi în ochi. A spus că sunt pentru sugari.

Inima lui Sarah se înmuie în timp ce sentimentele ei erau împărțite între milă pentru Robert și furie pentru femeia insensibilă și fără înțelegere pentru un copil așa de mic.

— Nu-i nimic. Poate facem o bărcuță de hârtie în seara asta, sugeră ea. Dar n-o să plutească prea bine, adăugă ea.

Dintr-odată, fața lui Robert se luminează.

— Chiar putem s-o facem? întrebă el tresărind de bucurie la sugestia ei.

— Da, dacă găsim o foaie de hârtie, îl asigură ea.

Brusc, chipul lui Robert se întunecă.

— Nu am hârtie. Doamna Jacobs mi-a luat-o, deoarece spunea că fac murdărie. Totuși, este hârtie în birou. Putem merge jos să luăm o foaie.

Sarah ezită. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să scotocească prin casa altcuiva, știind cât îi era și ei de neplăcut ca o altă persoană să pătrundă în intimitatea ei și totuși îi promise lui Robert că dacă el știa unde este hârtia...

Biroul, așa cum îl numise el, era mult mai mic decât biblioteca, plin cu rafturi cu cărți, cea mai mare parte dintre ele legate în piele.

Un birou impresionant domina cea mai mare parte din încăpere, iar într-un fel, computerul făcea notă discordantă cu încăperea aceea.

Două ferestre foarte mari cu vitralii dădeau spre grădină, geamurile lor colorate filtrând lumina strălucitoare a amurgului. Canapelele de la geamuri erau îmbrăcate în damasc, țesătura aducând puțină culoare în această cameră.

Se părea că hârtia era ținută în ultimul sertar de la birou, dar când Robert a încercat să-l deschidă, s-a dovedit prea greu pentru el. Fără tragere de inimă, Sarah a îngenuncheat lângă el, ca să-l ajute.

— Ce naiba se întâmplă aici?!

Sarah îngheță, când auzi vocea aceea bărbătească plină de furie, și-l simți pe Robert cum se strânge în ea. Pentru un moment, mânia bărbatului îi învăluisese pe amândoi.

Simțindu-se ca un hoț prins asupra faptului, Sarah se întoarse încet, dorind din tot sufletul să nu fi stat în genunchi, poziție nu prea grozavă când voiai să te aperi și mai mult ca sigur nu o poziție din care poți discuta cu cineva... mai ales când acel cineva se apleca asupra ta, aruncându-ți priviri furioase și aparent gândind ceea ce era mai rău despre tine și despre acțiunea ta.

— Căutam niște hârtie ca să putem face o bărcuță, ca să mă joc cu ea în baie.

Vocea nesigură și puțin nervoasă a lui Robert a spart tăcerea apăsătoare care se așternuse în cameră.

Amândoi se uitară la el, cu expresii diferite pe chipuri. A lui Sarah era plină de tandrețe și mâna ei porni să-i mângâie obrazul ca pentru a-l asigura că nu are de ce să se teamă, a tatălui mai întunecată și mai iritată ca la început.

— Ce? Vrei să-mi explici și mie ce se petrece aici? întrebă Gray Phillips întorcându-se spre Sarah. Și unde naiba este doamna Jacobs? Ea

trebuia să stea cu Robert până mă întorc eu.

Lângă ea, Sarah îl simți pe Robert cum începe să tremure și știu imediat că-i era frică de tatăl lui că o să-l învinovățească pentru plecarea menajerei.

Fără să-și permită să se certe cu Gray pentru ce credea el că făcea ea acolo, Sarah îl împinse ușor pe Robert spre ușă.

— Robbie, vrei să te duci sus și să te pregătești pentru culcare în timp ce eu discut cu tatăl tău?

Robert a fost mai mult decât bucuros să se supună și sărind în picioare, fugi spre ușă și apoi pe scări în sus.

Când fu sigură că nu-i mai putea auzi, Sarah se ridică la rândul ei în picioare. Își scosese pantofi când îngenunchease lângă copil și acum erau la o oarecare distanță de ea. Și-ar fi dorit să fie puțin mai înaltă, însă își îndreptă corpul cât putu de tare și ridică bărbia sfidător, hotărâtă să-l înfrunte, lucru care i se oglindi în privirea provocatoare pe care i-o aruncă bărbatului.

Tăcerea lui te intimida chiar mai mult decât furia lui, dar ea nu avea niciun motiv să fie intimidată de el. La urma-urmelor, el era cel care trebuia să aibă grijă de Robert... el era cel care lăsase în grija unei persoane nepotrivite copilul.

Gândindu-se la asta se simți mai ușurată, și chiar prinse curaj când îi zise:

— Se pare că doamna Jacobs a plecat...

Capitolul 3

Inima lui Sarah bătea năvalnic. Se lăsă o tăcere lungă, lungă de tot, înainte ca Gray Phillips să răspundă, dar gândurile și privirile pe care le-au schimbat între ei în acest timp, semănau mai mult cu un duel și înainte ca el să deschidă gura, Sarah știa că el o învinovăța pe ea pentru plecarea menajerei.

— Ce?! explodează el cu brutalitate.

— Plecase înainte de a ajunge eu aici, spuse ea repede și apoi, temându-se ca el să nu dea vina pe Robert, adăugă cu amărăciune: Puteam să mă gândesc că cel puțin tatăl lui Robert va face tot ce este posibil ca să se asigure că persoana care trebuia să aibă grijă de copil era una responsabilă și blândă și nu o femeie de care toată lumea știe că nu poate suferi copiii.

Văzu pe fața lui că a țintit unde trebuia. Privirea îi deveni dură și străluci amenințător, dar înainte de a putea spune ceva, Sarah continuă:

— Ți dai seama că nu-l hrănea cum se cuvine? Nici măcar nu luase micul dejun. Nu era niciun fel de mâncare potrivită pentru vârsta lui.

— Ai fost foarte ocupată, nu?

Insinuarea veninoasă o reduse la tăcere, cu toate că n-o acuzase de nimic. Privirea pe care i-a aruncat-o a făcut-o să se simtă ca cel din urmă spion și în același timp, vinovată și umilită. Ce Dumnezeu făcea, doar nu-l acuza că voia să-l înfometeze pe Robert? Dar era prea mândră ca să retragă ceea ce spusese. La urma-urmelor,

adevăratul vinovat era el, se autoliniști ea.

— Dacă erai așa de îngrijorată din cauza lui Robert, nu era mai simplu să-mi dai un telefon?

Cuvintele lui avură efectul unui duș rece asupra ei.

— Poate că aș fi făcut-o dacă aș fi știut unde să telefonez, îi spuse ea cu o voce tremurătoare, încercând să-și revină.

— Robert știa numărul de telefon de la birou.

Nu se putu opri să nu roșească. Ar fi trebuit să se gândească la asta... ar fi trebuit. Își mușcă distantă buza dorind acum, când era oricum prea târziu, să nu fi acționat atât de impulsiv și sentimental, reacții pe care oricum, un bărbat n-ar fi putut să le înțeleagă.

Prima ei grijă fusese pentru Robert... pentru binele lui, dar se părea că asta nu era de ajuns pentru ca ea să se apere.

— Am crezut că fac ceva ce trebuie făcut, spuse ea cu voce înceată și tremurătoare.

Cum de fusese posibil? se întrebă ea mânioasă și disperată. Cum de se inversase situația, ea fiind acum acuzată și el fiind acuzatorul? La urmarmelor, nu se întâmplase totul din vina lui, în timp ce ea... ea acționase numai din dorința de a-l ajuta pe Robert?

Tot ce putea face în apărarea ei era să-l provoace, deși știa că era periculos.

— Chiar dacă aș fi știut numărul, Robert părea să fie așa de...

Se opri brusc, incapabilă să-și ducă gândul până

la capăt și să-l acuze de faptul că propriul lui copil se temea de el, deși știa că acesta era adevărul.

Prea sensibilă... prea plină de grijă față de sentimentele celorlalți și din această cauză era prea vulnerabilă ca să fie o bună profesoară; asta era ceea ce-i spusese șefii ei și acum criticile lor îi răsunau în urechi, spunându-și că era perfect îndreptățită să-l acuze pe Gray și că cel puțin nu trecea cu vederea comportarea lui aspră față de fiul lui. Îl certă că în mod deliberat mărise teama lui Robert, dar în ochii ei, să nu fie conștient de nefericirea și necazurile băiatului era aproape cea mai mare crimă.

În orice caz, Gray Phillips nu împărtășea părerea ei, acum că ea tăcea stânjenită și nu se simțea capabilă să folosească cuvinte dure.

— Robert pare că ce? Că mai mult se teme de mine decât să fie înconjurat de prezența mea, asta ai vrut să spui? îi completează el propoziția.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet ironic.

— Lasă-mă să-ți dau un sfat, domnișoară Myers, adăugă el. Odată ce ai început să critici pe cineva, nu te opri la jumătate. Făcând așa, dai impresia că nu prea crezi în ceea ce spui.

Imediat, Sarah se repezi la el furioasă, de data asta fără să mai țină seama dacă-l rănește sau nu.

— Nu este adevărat, îi spuse ea mânioasă. Lui Robert îi este într-adevăr teamă de tine. Dacă nu ar fi...

Se opri din nou.

— Dacă nu ar fi adevărat, ar fi venit la mine să-l

consolez, să-l încurajez și nu la tine, asta ai vrut să spui? continuă el cu un ton mieros. Nu ți-a trecut prin minte, că fiind obișnuit mai mult în companie femeiască, Robert s-ar fi putut să fie atât de înspăimântat de mine, cât să nu știe cum să se poarte cu mine?

Sarah simți cum obrazii i-au luat foc și încă o dată, se blestemă în gând pentru tenul ei sensibil.

— Dar mama lui Robert era... avea... bâlbâi ea stânjenită.

— Un iubit? Într-adevăr. De fapt, a avut un șir de iubiți. Când îi văzu chipul, zâmbi ironic. Pari șocată. Este adevărul-adevărat, dar se pare că pe morți trebuie să-i vorbești numai de bine, nu? Trebuie să consemnăm numai fapte bune.

Chipul lui căpătă o expresie amară și întunecată.

— Din punctul meu de vedere, fosta mea soție n-a făcut nicio faptă bună și trebuie să știi că Robert n-a locuit cu mama lui; fosta mea soție m-a târât prin tribunale ca să se asigure că nu am dreptul să-mi văd copilul, să se asigure că n-o să fiu nimic pentru el, ca apoi, fără jenă, să-l încredințeze bunicii ca să-l crească. Vezi, Angela nu-l iubea pe Robert; Angela nu se iubea decât pe ea însăși.

Se opri cu un gest nepotrivit cu firea lui și părând ciudat de vulnerabil, își trecu mâna prin păr cu o privire derutată, aproape la fel de uimit ca și ea de ceea ce spusese.

Într-o fracțiune de secundă, Sarah își dădu seama atunci când se uită la el, că arăta nu ca un dușman... nu ca tatăl unui băiețel vulnerabil și

însăimântat, ci ca un om foarte obosit. Nu era ușor pentru el să aibă grijă de un copil care, în ciuda faptului că era tatăl lui, îi era complet străin... mai mult un copil care trecuse prin drama pierderii dintr-odată a celor apropiați.

Dar chiar și așa, să-l lași pe Robert în seama unei femei ca doamna Jacobs... După toate probabilitățile, Gray Phillips era un om bogat... destul de bogat ca să-și poată permite să angajeze o guvernantă calificată care să vadă de fiul lui.

Gray parcă îi citise gândurile.

— Mi-am petrecut cea mai mare a zilei de azi trecând în revistă diferite persoane pentru postul de guvernantă pentru Robert, dar până acum n-am avut succes, îi spuse el mai calm.

Își mușcă buza ușor și Sarah își aminti ce-i spusese Ross, cum că Gray avea probleme în găsirea unei persoane potrivite pentru a avea grijă de Robert.

— Probabil că și mâine o să fac același lucru, și sper să obțin un rezultat mai bun.

Deși realizează că nu era treaba ei, Sarah nu se putu abține.

— Deoarece persoana pe care vrei s-o angajezi o să aibă grijă de Robert, n-ar fi mai înțelept să-i permiți și lui să-și spună părerea despre viitoarea guvernantă?

— Și să aleagă o păpușă blondă care să semene cu maică-sa? îi răspunse dezgustat.

Sarah fu străbătută de un fior. Mai târziu, încercând să-și analizeze acea stare, fu neplăcut

surprinsă de un sentiment care chiar dacă nu era gelozie, era destul de apropiat de ea, deși nu avea nici cea mai vagă idee de ce ar fi trebuit să se simtă geloasă pe mama moartă a lui Robert. Poate că era din cauza tonului amar folosit de Gray când descrisese o femeie atât de diferită de ea din toate punctele de vedere. Deși cuvintele nu fuseseră nici pe departe măgulitoare și apreciative la adresa ei ca femeie, îndepărtând tenta de critică extrem de dură, ghici din descrierea lui Gray că fosta lui soție a fost mai mult decât drăguță, fusese extrem de frumoasă... extrem de feminină și probabil foarte răsfățată și dorită în felul în care femeile de felul ei erau, așteptând și primind omagiile bărbaților ca pe ceva normal.

Ea era mulțumită, se încuraja ea și în același timp nu avea nicio importanță că niciun bărbat n-o va privi vreodată în acest fel, că înfățișarea ei nu va încuraja niciun bărbat s-o trateze ca pe o păpușă frumoasă și fără creier; doar o mică parte din ea, necunoscută până în prezent, regreta, brusc și șocant în același timp pentru ea, diferența dintre ea și femeia pe care Gray Phillips o descrisese cu atâta asprime.

Până acum totul arătase că o disprețuise și avea aversiune pentru fosta lui soție și încă foarte tare, dar de fapt n-ar fi făcut la fel orice bărbat care a îndurat o căsnicie ca a lui, urmată de un divorț cu probleme? Aproape că aceste două lucruri l-au condus la aceste sentimente față de fosta lui soție, când de fapt era probabil că în adâncul inimii, el...

El ce? Încă o iubea? Și dacă era așa? se întrebă Sarah curajoasă. Sentimentele lui pentru fosta soție n-o interesau, deși poate că ele erau explicația atitudinii lui față de copil.

Își analiză gândurile cu atenție, fiind conștientă că o tulburase faptul de a avea sentimente atât de puternice față de un bărbat care practic era un străin... cum era de fapt Gray.

Cu încăpățânare, se obligă să înfrunte adevărul pe care-l evitase cu grijă încă de la prima întâlnire cu el.

Era diferit de toți bărbații pe care-i cunoscuse, era mult... mult prea periculos și oarecum mult... mult mai senzual. Foarte nemulțumită, fu forțată să admită cât de mult era prezent în gândurile ei, aceasta fiind o experiență total nouă pentru ea. Mai întâlnise bărbați chipeși, avusese și ea o perioadă în adolescență când colecționase portrete cu cântăreți de rock îndrăgiți, dar asta era prima oară când încerca o astfel de năvală a simțurilor în prezența unui bărbat. Această stare o deranja și o mâhnea în același timp, cu atât mai mult cu cât atitudinea lui față de ea cât și față de Robert arăta opusul a tot ce ar fi putut ea aștepta de la un bărbat în situația asta. Nu avea niciun fel de blândețe, de delicatețe sau de afecțiune... niciun semn că ar fi învățat ceva din lecția pe care o primise și din care se presupunea că ar fi trebuit să țină minte câte ceva. În final, un bărbat ar fi trebuit să-și amintească umil cât de mult au păcătuț înaintașii lui față de femei de-a lungul

generațiilor și să fie dornici să îndrepte aceste păcate.

Și totuși... și totuși, cinstit, nu putea să-l acuze că ar fi un bărbat agresiv sexual... că ar fi utilizat puternica lui senzualitate deliberat... sau măcar că ar fi conștient de ea. Enervare, nerăbdare, mânie, acestea erau trăirile pe care i le arătase până acum și în timp ce stătea în fața lui, era neplăcut surprinsă la gândul de a fi considerată un intrus în casa lui, recunoscând cât de nemulțumită s-ar fi simțit ea dacă întorcându-se acasă după o zi obositoare, ar fi găsit un străin în casă.

Acestea îi erau gândurile care-i treceau cu repeziciune prin minte.

— Mai... mai bine plec. Acum că te-ai întors...

În timp ce vorbea se îndreptă spre ușă foarte, foarte nerăbdătoare să se elibereze de prezența lui tulburătoare, chiar dacă-și dădea seama că el nu era vinovat cu nimic de efectul pe care-l avea asupra ei și că vina era de fapt a ei pentru că era așa de slabă la minte și vulnerabilă, încât să fie așa de atrasă sexual de un bărbat căruia evident nu-i păsa de ea, nici măcar ca femeie.

— Fără să-i spui la revedere lui Robert?

Cuvintele seci o făcură să se oprească și să se roșească la ironia ascunsă în cuvinte și cu atât mai rău, cu cât exprimau adevărul. Pentru un moment fusese absorbită de propriile sentimente, încât uitase de copil.

— Nu... sigur că nu, spuse ea apărându-se. Tocmai voiam să te întreb dacă nu te deranjează

dacă mă duc sus să-mi iau la revedere de la el.

Privirea pe care i-o aruncă, însoțită de ridicarea sprâncenelor și un zâmbet cinic, o făcu să se simtă și mai stingherită, și mai vinovată.

— Simte-te ca la tine acasă, îi spuse el răutăcios, apoi adăugă: Sunt sigur că nu este necesar să-ți arăt drumul.

Ar fi vrut să protesteze... să-i explice că nu profitase de absența lui și de nevinovăția lui Robert ca să scotocească prin casă, dar știa că protestele ei s-ar fi izbit de același zid de cinism batjocoritor și apoi, de ce trebuia să se explice sau să se scuze? Știa care era adevărul și în același timp știa că el va refuza s-o creadă.

Tremurând se îndreptă spre ușă, oprindu-se nehotărâtă, așteptând ca el să se dea la o parte ca să poată trece. Când o făcu, își dădu seama că trecând pe lângă el, își ținuse respirația ca și când ar fi fost teribil de înfricoșată ca nu cumva, pe neașteptate, să se atingă de el. Parcă ținându-și respirația ar fi putut să se facă mai mică, dar când se apropie, el se dădu un pas înapoi, făcându-i destul loc ca să treacă, dar nici nu făcu vreun gest că ar vrea s-o însoțească. Robert era încă în baie. Ridică neliniștit capul când auzi ușa, expresia schimbându-i-se când văzu că era ea. Îi explică, oțelindu-și inima, că trebuie să plece.

Ca un compromis, așteptă până când el termină baia, îl ajută să se șteargă și să se îmbrace într-o pijama curată pe care o găsi într-un sertar al comodei. În timp ce o lua, observă că toate

lucrurile aveau încă etichetele pe ele. Pe când se îndepărta, Robert îi spuse cu nevinovăție:

— Mămica a vrut să-mi cumpere unele noi. Dar n-a avut bani.

Sarah se încruntă în timp ce-l ajuta să se îmbrace. Îi făcuse impresia că mama și bunica lui Robert nu avuseseră probleme financiare. Oare greșise, sau mama lui Robert fusese tipul de femeie care era prea egoistă, prea preocupată de ea însăși ca să-și dea seama că fiul ei creștea și avea nevoie de haine noi, o persoană care pentru a-și ascunde vina de a-și fi neglijat fiul, dădea vina pe lipsa banilor?

Îndată ce-l băgă în pat și-l acoperi, Sarah se simți mai liniștită și gata de plecare.

În hol toate ușile erau închise. Oare asta era un semn că Gray Phillips aștepta ca ea să plece fără să-l mai deranjeze? Mai mult ca sigur. La următorul, își făcuse cunoscut punctul de vedere legat de prezența ei în casă.

Era gata să deschidă ușa de la intrare, când îi auzi vocea plină de ironie în spatele ei.

— Nu te mai obosești să-ți iei rămas bun, Sarah?

Era atâta ironie în vocea lui, atâta condamnare și o critică neașteptată la felul ei de a părăsi casa, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să plece pe furiș, fără să aibă bunul simț de a se comporta civilizat, ceea ce imediat o făcu să se simtă vinovată ca atunci când, intrând în cameră, o surprinsese răscolind prin sertar.

Ca și atunci, roși până la rădăcina părului,

blestemându-și albeața pielii.

— Eu... eu n-am vrut să te mai deranjez, îi răspunse ea nervoasă.

— Nu sunt sigur că nu.

Se uită la ea studiind-o atent și dintr-odată, stânjeneala ei se transformă într-o acută și sufocantă senzație de apropiere, ca și cum ar fi atins o coardă sensibilă din adâncul ființei ei, în așa fel încât tot corpul îi vibra ca un răspuns la această senzație.

— Ce păcat că nu te-ai gândit la asta mai înainte, nu? îi spuse el mios continuând s-o privească.

Se îndreptă spre ea, forțând-o să se dea un pas înapoi pentru a păstra distanța între ei.

Pentru o clipă, a avut impresia nebunească și totul ireală că o s-o ia în brațe, o s-o strângă la piept, o să...

Înghiți cu greutate, atenția fiindu-i atrasă fără voia ei de gura lui, pulsul luând-o razna și întrebându-se ce va simți... ce va simți ea dacă ar lua-o în brațe, dacă s-ar apleca s-o sărute, dacă ar... Un lucru era sigur: n-ar fi fost numai o tentativă, sau un amant nesigur de el... mai mult ca sigur că avea destulă experiență. Ar fi...

Închise ochii, încercând să gonească aceste gânduri nebunești și în timp ce stătea așa, l-a auzit cum desfăcea lanțul de siguranță și deschidea ușa.

Gândul că el nu avusese deloc intenția s-o atingă, ci doar pur și simplu să deschidă ușa

îndeplinind oficiul de gazdă care conducea un musafir sau mai degrabă care conducea un musafir nepoftit, din punctul lui de vedere, umplu de amărăciune inima ei blândă și biciui încă o dată nervii ei și așa încordați.

Când începu să deschidă ușa, Sarah încercă să se strecoare prin deschizătura îngustă, dorind cu disperare să fugă, nu atât de el cât de atracția nefirească pe care o simțise pentru el, dar din nefericire, în graba ei a apreciat greșit lățimea deschizăturii și s-a lovit cu capul de tocul ușii, durerea făcând-o să scoată un țipăt de durere.

În acel moment a luat-o de braț, dar nu ca un iubit prevăzător ci ca un adult adus la exasperare de prostia unui copil ignorant și o ținu strâns până deschise larg ușa.

— Am mai auzit eu de femei care-și apreciază greșit dimensiunile corpului, crezând că se pot strecura și într-o gaură, dar până și un copil de șase ani ar fi apreciat corect distanța, îi spuse el.

Critica lui a durut-o.

— Probabil că verișoara mea se tot întreabă ce este cu mine. Trebuie să mă duc acasă, minți ea.

— Într-adevăr, dar acele câteva secunde în care ai fi așteptat să deschid ușa, n-ar fi schimbat nimic. Ciudat, nu-i așa, cum de ai devenit așa dintr-odată așa de grăbită, după ce ai terminat cu Robert?

Nu mai era nimic de zis și acum deschise ușa larg, ca ea să poată trece. Tot ce mai era de făcut era să-și desprindă brațul de strânsoarea lui de

fier și să încerce să iasă cât mai demnă din această situație. În timp ce se îndrepta grăbită spre mașină, se abținu să se uite înapoi să vadă dacă Gray mai era în prag urmărind-o cu privirea.

Desigur, a trebuit să scârțâie cauciucurile de la mașina lui Sally și să trimită o ploaie de pietriș în toate părțile în timp ce întorcea mașina și desigur Gray a asistat la toate acestea cu un chip impenetrabil, văzu ea când cedând tentației, a aruncat o privire scurtă în direcția intrării, în drum spre poartă.

Natural că atunci când a ajuns acasă, Sally a vrut să afle tot ce se întâmplase.

— Sărăcuța de tine, cred că te-ai simțit stânjenită de moarte, făcu ea cu simpatie când Sarah îi explică părerea lui Gray când a găsit-o scotocind în sertarul biroului. Și totuși, ar fi trebuit să-ți fie recunoscător pentru că ai intervenit și ai avut grijă de copil.

— Se pare că nu prea i-a plăcut ideea, îi spuse Sarah strâmbându-se.

— Sărmanul. Nu-l invidiez, remarcă Ross mai târziu, când stăteau la o ceașcă de cafea. Nu poate fi ușor pentru el să aibă grijă de copil și să găsească și o guvernantă pentru el.

Sally aruncă cu o pernuță în el.

— Bărbații, toți sunteți la fel și vă apărați unul pe altul, îl acuză ea. Ce fel de tată și-ar fi lăsat copilul în grija unei femei ca doamna Jacobs?

— Dar nu avea altă alternativă, îi răspunse sec Ross.

— Ei bine, dacă încerci să faci una ca asta copiilor noștri, începu Sally, dar el răspunse aruncând pernuța înapoi și zâmbindu-i:

— Păi, n-o să fie cazul... nu cu tine acasă și având grijă de ei, nu? îi spuse el provocator.

Sarah încercă să nu se simtă invidioasă pe afecțiunea lor, pe înțelegerea perfectă între Sally și soțul ei. Ross se putea pretinde în unele ocazii bărbat grozav, dar nu era nicio îndoială că mariajul lor era bazat pe o înțelegere perfectă și Sarah știa că atunci când vor veni copiii, amândoi își vor împărți responsabilitatea educării lor.

— Nu fi prea dură cu Gray, îi spuse Ross încet. N-a fost ușor pentru el. S-a întâmplat ca azi la birou să povestesc cum te-ai întâlnit cu Robert și unul dintre colegi, care știa de căsătoria lui Gray, a spus cu nevastă-sa era o ușuratică de prima clasă. Gurile rele spun că l-a păcălit pe Gray ca să se căsătorească cu ea, rămânând gravidă și apoi, când a realizat că în ciuda banilor, nu era un tip petrecăreț care să meargă din dineu în dineu l-a părăsit, refuzându-i dreptul de a-și vizita copilul. Se pare că l-a amenințat că dacă încearcă să obțină acest drept prin tribunal, va declara că nu este copilul lui, dar a fost foarte încântată să primească bani de la el. Toate astea mi-au fost povestite de o persoană care admite că atunci când Gray s-a însurat cu ea și a adus-o aici, a fost foarte impresionat de înfățișarea ei. Dar oricum, avea un chip de înger și un caracter oribil.

— Bine, s-ar putea să ai dreptate, îl întrerupse

Sally pe Ross. Dar dacă el era așa de doritor să-și vadă copilul, atunci, cum de este așa de rece cu el acum?

Ross ridică din umeri.

— Cine știe? Poate că-i este frică să-l lase pe băiat să se apropie prea mult de el, sau poate copilul nu-l lasă pe el să se apropie. La urma-urmelor, din ceea ce am auzit, maică-sa nu scăpa nicio ocazie să-l denigreze pe Gray. Cine știe ce i-o fi spus copilului? Nu poate fi așa de ușor pentru Gray.

— Nu. Ei bine, să sperăm că o să găsească pe cineva potrivit să aibă grijă de copil și asta cât de curând. Deja Robert a fugit o dată de acasă și un copil de vârsta asta este extraordinar de vulnerabil. Mă trec fiori gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu l-ar fi găsit Sarah.

— Nu eu l-am găsit pe el, o corectă Sarah. Ca să zic așa, el m-a găsit pe mine. În timp ce se întorcea spre Sally, se încruntă. Crezi că s-ar putea să încerce să fugă din nou?

Abia în după-amiaza asta încercase cu blândețe să-i explice lui Robert ce pericole îl așteaptă dacă fuge de acasă. Se pare că bunica lui îl prevenise de pericolele care-l pășteau dacă vorbea cu persoane necunoscute, în special cele cu mașină, dar neglijase să-i explice și de ce. Sarah se zbatuse pe de o parte între dorința de a întări aceste explicații vagi, pe care i le dăduse bunica lui cu niște exemple concrete, iar pe de altă parte, repulsia de a se amesteca în educația unui copil

care nu avea nicio legătură cu ea.

— Deci îl întrebăm sau nu? îi întrerupse Sally gândurile și Sarah descoperi că în fapt, verișoara ei plănuia un dineu. Mai mult decât atât, o întreba dacă credea că era potrivit să-l invite pe Gray.

— Nu mă întreba pe mine. Adică...

— O pui în încurcătură, îi spuse Ross soției lui, comentariul lui crescând și mai mult stânjeneala lui Sarah.

— Oh. Sarah, îmi pare rău. Nu încercam să pun la cale nicio căsătorie, îi zise Sally imediat. Nu, numai că eu până acum n-am dat un dineu, de când m-am mutat aici. Acum, că aproape am terminat comanda pe care am avut-o, am început să sufăr de o ușoară stare de singurătate, deși presupun că sezonul oficial pentru dineuri începe abia când se închid școlile. Dar întotdeauna mi s-a spus că nu-mi place să respect regulile.

— De ce nu vrei să admiți că ești a naibii de curioasă să-l cunoști pe Gray Phillips și acesta este singurul mod civilizat de a-ți satisface curiozitatea, o tachină Ross.

De data asta fu rândul lui Sally să roșească.

— Păi, normal că sunt curioasă, se apăra ea. Și Sarah nu mă ajută deloc. Menajera mea mi-l descrie ca pe un bărbat trăsnet... "Înțelegi ce vreau să spun", o imită Sally pe doamna Beattie, dar Sarah, ei bine, tu nu prea ai vorbit despre el ca despre un bărbat, ci numai despre el ca tatăl lui Robert. Îi aruncă verișoarei ei o privire plină de reproș. Este chiar așa de grozav precum zice

doamna Beattie?

— Nu l-aș descrie exact ca „grozav”, zise Sarah cu sinceritate, dar în timp ce-i răspundea lui Sally, era conștientă de tot ce nu putea spune, tot ce ascundea chiar și de ea, felul în care îi răspunsese fizic, felul în care atât de stupid crezuse că el o s-o sărute, până la punctul în care aproape că simțise gustul buzelor lui... Ca să fiu cinstită, nu prea m-am uitat cu atenție la el, minți ea. De fapt, relația lui cu Robert mă interesează mai mult.

— Așadar, nu te deranjează dacă-l invit la dineu? o întrebă Sally, timid.

Ce putea să spună?

— Atâta timp cât n-o să trebuiască să stau lângă el, nu mă deranjează deloc, îi răspunse ea încercând să pară calmă.

Dar se pare că uitase cât de bine o cunoștea Sally, și acel aer de ușoară afectare care spunea atât de mult. Mai târziu, când au rămas singure, Sally reveni la subiect.

— Uite ce este, dacă într-adevăr te deranjează, n-o să-l invit pe Gray Phillips la dineu, îi spuse ea calmă.

— Să mă deranjeze... sigur că nu mă deranjează... de ce m-ar deranja? se apără Sarah ignorând privirea pe care i-o arunca Sally.

Capitolul 4

Trecuseră vreo două zile fără ca Sarah să-l vadă sau să audă ceva despre Robert sau despre tatăl

lui. Își spuse că era mulțumită, deoarece mai mult ca sigur Gray Phillips găsisese pe cineva potrivit să aibă grijă de copil și acesta începuse să se obișnuiască cu mediul în care trăia.

Sally, care fără prea mare entuziasm se străduise să termine comanda pe care o avea, făcea încă planuri pentru dineul pe care voia să-l dea și care, dintr-unul pentru șase-opt persoane, ajunsese aproape la douăzeci de invitați.

— Poate ar trebui să dau o petrecere în aer liber, cu bufet rece, murmură Sally mai mult pentru ea decât pentru Sarah, când își bea cafeaua de dimineață. Da, într-o duminică și bufet rece. Ce crezi?

— Mi se pare o treabă destul de dificilă, îi spuse Sarah cu sinceritate.

— Mmm... poate, dar gustările reci necesită mult mai puțină muncă, comparativ cu un dineu și mult mai apropiat de talentele mele culinare, recunosc Sally zâmbind. Îți amintești de dineul pe care l-am dat când l-ai cunoscut pe John Howarth?

— Nu cumva era un fel de șef? o întrebă Sarah în timp ce-și storcea mintea încercând să-și reamintească la care dintre foștii ei prieteni se referea.

— Acela era, o aprobă Sally. Îmi reamintesc că plănuisem să servesc un sufleu, numai că ceva n-a mers cum trebuia și am sfârșit prin a servi înghețată și plăcintă cu mere... Îți amintești?

— Bineînțeles că-mi amintesc, doar eu am fost

cea care a trebuit să fug să cumpăr nenorocita aia de înghețată, îi aminti Sarah cu însuflețire.

— Nu l-am mai întâlnit pe John după aceea. Mă întreb de ce.

Amândouă izbucniră în râs.

— Hai, gata, înapoi la muncă, îi spuse Sally, terminându-și cafeaua. Tu ce-o să faci?

— O să fac o plimbare lungă, îi răspunse Sarah.

Sally se încruntă.

— Nu trebuie să te lași doborâtă de problemele tale cu școala, o sfătui ea cu blândețe. Te cunosc bine, Sarah. Tu ești ca o plantă sensibilă, foarte ușor înclinată să te retragi în tine ca să te aperi când te simți atacată. Aș fi dorit să-ți fiu de mai mult ajutor în această perioadă dificilă pentru tine.

— Îmi ești de ajutor, o asigură Sarah. Dar este o problemă pe care trebuie s-o rezolv singură. Cine știe? Poate că ei au dreptate că nu sunt făcută să fiu profesoară.

— Dar îți place așa de mult și apoi...

— Ce altceva pot să fac? o întrebă Sarah cu o strâmbătură. Încă nu știu, dar trebuie să fie ceva la urma-urmelor, dacă ne luăm după ziare, o grămadă de profesori părăsesc catedrele și trebuie să găsească ceva de făcut.

— Având în vedere calificarea ta, sunt sigură că n-o să ai probleme în a-ți găsi altă slujbă, deși asta înseamnă s-o iei de la început și mai mult ca sigur, de la treapta de stagiar.

— Gata, nu-ți mai fă probleme pentru mine, îi

spuse Sarah verișoarei sale cu afecțiune, zâmbindu-i, dar în realitate neavând niciun chef să zâmbească, numai când se gândea la problemele pe care le avea de rezolvat.

Oare într-adevăr voia să se întoarcă în învățământ, la vechea ei școală, știind că acolo fiecare mișcare a ei a fost urmărită și criticată? Era adevărat că-și dorea să fie profesoară... că-și iubea elevii, dar în același timp nu era adevărat că prea era înclinată să se implice emoțional în problemele lor? Asta era defectul ei și nu se putea vindeca în totalitate, indiferent cât ar fi încercat să fie altfel. Și totuși, dacă voia să-și continue cariera, trebuia să găsească o cale să nu se mai implice atât de tare în problemele altora.

Se plimbă mult timp, încercând să lămurească sentimentele de vină și ineficiență care atârnavă asupra ei ca un nor negru încă de la acea oribilă întrevvedere cu șefii ei. Nu avea importanță cât de des își spusese că nu greșise, nu se putea calma. Nu avea importanță cât de mult încercaseră prietenii și familia s-o încurajeze și deși încercase și se luptase alături de toți, nu putuse să îndepărteze sentimentul de disperare pe care această recunoaștere i-l adusese.

Și totuși, a părăsit catedra, ce altceva ar fi putut face? Să se îndrepte spre alt domeniu? Și de fapt care alt domeniu?

Era după-amiază târziu, când se reîntoarce acasă prin pajiștea din spatele casei și desfăcând porțița de la capătul grădinii, voia să ocolească și

să se îndrepte spre intrarea principală.

În timp ce înainta pe aleea din grădină, Sally deschise uşa din spate şi-i făcu semn să se apropie, în acelaşi timp ducându-şi degetul la gură, aşa încât Sarah se încruntă.

— Ce este? S-a întâmplat ceva rău? o întreabă ea.

— Ai un musafir, o informă Sally cu un aer conspirativ. Gray Phillips. L-am băgat în salon. Este aici de o grămadă de timp. Am crezut că te întorci mai devreme.

Gray Phillips! De ce voia s-o vadă? Inima începuse să-i bată nebuneşte şi era conştientă de starea de nelinişte combinată cu repulsia de a-l vedea. Părul îi era ciufulit datorită plimbării şi-şi dădea seama că era într-un total contrast cu femeile pe care le cunoştea şi le admira el. Trebuia numai să-şi amintească felul în care-şi descrisese fosta soţie... emoţia pe care o simţise ascunsă în cuvintele pe care le folosisese.

Opreşte-te, se certă ea, în timp ce-şi scotea pantofii în spălătorie, ignorând dorinţa lui Sally de a se grăbi.

— Dacă a aşteptat atâta timp, mai poate aştepta puţin. Măcar până îmi pieptăn părul şi mă spăl pe mâini, îi spuse Sarah cu sinceritate, nedorind să admită chiar şi în faţa unei persoane la care ţinea, că nu avea nicio dorinţă să-l vadă.

— Este cam nerăbdător, o preveni Sally. Mă duc să-l anunţ că ai venit.

În ciuda intenţiei de a nu se grăbi, odată ajunsă sus în cameră, Sarah descoperi că mâinile îi

tremurau în timp ce se spăla și și-a periat părul mai repede și mai cu putere decât în mod normal, apoi își studie chipul nefardat dorind să nu fi arătat atât de banal. Chiar își spusese că rujul pe care și-l dăduse pe buze cu o mână tremurătoare era pur și simplu pentru a-i ridica moralul și nimic altceva. Dar când realizează că tocmai își scosese blugii și cămașa și își punea o fustă și o bluză nouă, își dădu seama că nu mai are rost să se mintă.

Din capul scărilor, se uită înspre parter tremurând puțin. Ce se întâmpla cu ea? Chiar credea că o să-l impresioneze ca femeie pe Gray Phillips, numai pentru că-și schimbase hainele? Chiar nu avea minte să-și dea seama că hainele, sau cel puțin hainele potrivite, pot atrage privirea unui bărbat, dar atracția, atracția reală la care nu poți rezista, așa cum a simțit-o ea, nu avusese nimic de-a face cu îmbrăcămintea și că totul ținea de ceva mai subtil și senzual?

Nu era genul de femeie care să-i placă lui Gray Phillips și dacă ar fi avut și minte, ar fi trebuit să fie mulțumită. Ross îi sugerase că mariajul lui îi lăsase un gust amar și o părere foarte proastă despre femei și ea bănuia că dacă ar dori să aibă o relație cu o femeie, și-ar ascunde foarte bine sentimentele, în timp ce ea...

Clătinând din cap își schimbă hainele. Trebuia să pună capăt acestei stări. Nu era numai periculos, dar se putea transforma în pasiune. În loc să permită gândurilor să ia o cale greșită, ar

trebui să se concentreze asupra faptului că Gray Phillips venise s-o vadă și să afle de ce. Era din cauza lui Robert? Se întâmplase ceva cu băiatul? Fugise din nou?

Cu degetele înțepenite, trase fermoarul de la fustă în timp ce se gândea să nu fie acesta motivul pentru care venise s-o vadă. Dar nu, nu putea fi acesta motivul. Greu de imaginat că Gray Phillips ar fi pierdut atâta timp prețios așteptând-o pe ea, în loc să caute copilul, dacă acesta ar fi fugit.

Coborî, îndreptându-se spre salon. Ușa se deschise în timp ce se apropia și Sally apăru în prag. Se strâmbă la ea.

— Mai bine tu decât eu, îi șopti ea. O fi el sexy, dar nu este vorbăreț deloc, nu-i așa?

Când Sarah înaintă în salon, Gray Phillips stătea cu spatele la ușă, uitându-se în grădină.

Deși înainta foarte ușor, nefăcând niciun zgomot pe covorul gros, ori a auzit-o, ori i-a văzut imaginea reflectată în geam, deoarece s-a întors brusc.

Spre marea ei supărare, Sarah s-a auzit scuzându-se cu o voce slabă:

— Îmi pare rău că a trebuit să aștepti așa de mult. Am fost să mă plimb.

Ce naiba o apucase? De ce simțea nevoia mereu să-l împace?

Chipul întunecat cu care întâmpină sosirea ei, privirea ciudată și gânditoare care-i strălucea în ochi părură s-o înștiințeze că într-un fel, el își dăduse seama de comportamentul ei nefiresc.

— Ar fi trebuit să dau un telefon mai întâi, spuse el scurt. Dar dacă tot am venit, mi s-a părut o prostie să nu aștept... Însă am o întâlnire la ora cinci, așa că dacă nu te deranjează, am să trec direct la subiect. Sarah aprobă din cap. Este adevărat că ești aici ca să te gândești ce-o să faci mai departe și că deși ești profesoară, s-ar putea să nu te mai întorci la catedră?

Sarah simți că-și alesese cu grijă cuvintele, ca și cum ar fi vrut să n-o jignească și asta o surprinse și o făcu să se uite la el.

O privea foarte atent și în același timp se apropiase de ea în așa fel, încât acum nu-i mai separa decât canapeaua.

Pulsul i se accentuă și i se puse un nod în gât în timp ce toate slăbiciunile o invadară din nou. Știa prea bine ce mai putea să audă din bârfa locală și se gândi cu câtă ironie obraznică trebuie că ascultase ceea ce se spunea.

Aceste gânduri o făcură să ridice capul și se uită la el provocator.

— Dacă te referi la ceea ce mi-au sugerat șefii mei că n-ar fi o idee prea bună să mă întorc la catedră pentru că mă implicam prea mult în problemele elevilor mei, atunci da, este adevărat, îi răspunse ea cu același ton rece ca al lui.

Privirea pe care i-o aruncă o făcu să roșească puternic, deși nu citea în ochii lui nici mânie, nici mulțumire. În loc de asta, se uita la ea cu o privire care ar putea fi descrisă ca veselă și aprobatoare, ca și cum acest bărbat avea simțul umorului și era

de acord cu ea, lucru care părea total nefiresc... mai degrabă o glumă.

— Și nu ai început să-ți cauți o nouă slujbă? continuă el întrebările.

Sarah ridică din umeri.

— Nu... nu încă.

Din tonul ei se vedea că nu era un subiect asupra căruia dorea să stăruie și, în același timp, că planurile ei de viitor nu erau treaba lui.

— Bine.

Bine? Cu ochii măriți de uimire se uită întrebătoare la el. Ce voia să zică?

— Ce înseamnă asta? îl întrebă ea plină de amărăciune, toate gândurile din după-amiaza aceea venindu-i în minte, în acel moment dând un alt sens exclamației lui. Ești mulțumit că n-o să-mi revărs sentimentele iraționale asupra șefului meu?

Ce Dumnezeu o apucase? se întrebă ea mânioasă, încercând totuși să-și țină mânia în frâu.

— Asta înseamnă, îi spuse Gray Phillips ignorându-și ieșirea, că sunt mulțumit că nu te-ai angajat încă, deoarece vreau să te întreb dacă ți-ar face plăcere să lucrezi pentru mine.

Să lucreze pentru el. Sarah rămase cu gura căscată, total uimită de vorbele lui.

— Dar nu știu nimic despre mașini, se auzi ea spunând proteste.

Urmă o mică pauză, ca și cum l-ar fi luat prin surprindere.

— Nici nu este nevoie. Cel puțin, nu dacă Robert

nu este interesat de problema asta, îi răspunse el calm.

— Robert? Dar...

— Ceea ce vreau să te întreb este dacă vrei să lucrezi pentru mine ca îndrumător și companie pentru Robert, îi spuse el anticipându-i întrebările.

— Vrei să am grijă de Robert?

Uimirea i se citea pe chip și în voce. După tot ce se întâmplase între ei, simțise că ea ar fi ultima persoană de pe pământ pe care și-ar fi dorit-o lângă fiul lui.

— Dar am crezut... ai spus... am crezut că ai găsit o guvernantă.

— Așa este, dar din nefericire, niciuna nu s-a dovedit a fi potrivită, sau cel puțin patru dintre ele păreau foarte bine pregătite, dar când mi-am amintit sfatul tău și le-am prezentat lui Robert, acesta le-a respins pe toate. Atunci mi-a spus că ceea ce ar dori cu adevărat ar fi ca tu să ai grijă de el.

Sarah era uluită. Orice gândise despre el, oricum îl judecase, nici măcar nu-i trecuse prin minte că el îi va permite fiului lui, la prima vedere un fiu care-i părea o povară, să-și spună părerea.

— Dar... nu mă placi.

Își mușcă buzele întrebându-se ce naiba se întâmpla cu bunul ei simț. Era o prostie să spui așa ceva cu voce tare, chiar dacă era adevărat.

Chiar și el era de această părere, deoarece privirea i se întunecă iar gura îi deveni o linie subțire.

— Nu trebuie să te plac eu, îi răspunse cu severitate. Și în niciun caz nu este necesar ca tu să mă plăci. Încerc să pun interesul lui Robert înaintea Sarah. Nu așa m-ai sfătuit tu să fac?

Acuzația ușoară semăna mai mult a dojană decât a recunoaștere că ar fi putut greși în comportamentul lui față de copil.

— Dar... dar... nu sunt pregătită pentru o astfel de muncă, protestă ea. Sunt profesoară.

— O profesoară care, luându-ne după bârfa locală, este atât de compătimitoare încât își petrece mai mult timp încercând să rezolve problemele elevilor săi decât să-i învețe. Un puternic instinct matern nu este ceva care poate fi predat sau învățat, Sarah.

Un puternic instinct matern. Fără motiv, cuvintele lui au făcut-o să simtă un nod în gât.

— Dar nu știu dacă să accept slujba asta, protestă ea. Și nu ar fi corect față de Robert, să se obișnuiască cu mine, când...

— Nu-ți cer să te angajez permanent, o întrerupse Gray Phillips. Ar fi imposibil și inadmisibil, atât pentru tine cât și pentru el, dar nu pot să neg că în aceste momente este un copil foarte vulnerabil. Se pare că are o afecțiune foarte puternică pentru tine, Sarah. Robert este fiul meu și este foarte normal ca să doresc să fie fericit... și sper ca în timp, să uite...

— Că și-a pierdut mama și bunica? îl întrerupse Sarah dojenitor. Asta ar fi imposibil și nedrept. Are nevoie să-și amintească de ele, să vorbească

despre ele. Și cum să vorbească despre ele când tu ți-ai făcut cunoscută foarte clar părerea despre mama lui?

Tăcu brusc, dându-și seama că spusese prea mult.

— Încep să-mi dau seama că nu ești potrivită pentru cariera de profesoară, îi răspunse nepoliticos Gray Phillips.

Întoarse repede capul ca el să nu-i poată vedea lacrimile din ochi. Mai mult din mândrie rănită decât din alt motiv.

— Nu sunt bună nici ca înlocuitoare de mamă și dacă asta vrei pentru Robert, îți sugerez să-ți găsești una într-un mod mult mai convențional, se auzi răspunzându-i aproape violent.

— Adică să mă recăsătoresc?

Privirea îi era ațintită și periculoasă ca două ace de gheață iar pe chip avea o expresie dură și amară.

— N-ar fi mai bine să lăsăm la o parte această peltea siropoasă și să revenim la subiect? îi ceru el răstit. Nu ți-am cerut nicio clipă să veghezi asupra lui Robert ca o înlocuitoare de mamă. Pur și simplu încerc să stabilesc dacă ai fi interesată să lucrezi pentru mine ca guvernantă a lui Robert. Și dacă te interesează, trebuie să te previn că o să vreau un angajament scris că o să rămâi în serviciul meu minimum un an.

Sarah a vrut să refuze, să-i spună că era imposibil pentru ea să se gândească să lucreze pentru el când era foarte clar că nu s-ar fi suportat

unul pe altul. Și nu era numai asta... mai era și atracția periculoasă pe care o simțea pentru el ca bărbat.

— Dacă accepți slujba asta, sunt pregătit să-ți dau mână liberă în legătură cu Robert.

— Permițându-ți ție să-l ignori, îl acuză ea mușcător.

Privirea pe care i-a aruncat-o îi spori îndoielile. Oricât de mult îl plăcea pe Robert și oricât de mult dorea să-l ajute pe băiețel, nu putea lucra pentru tatăl lui.

— Nu-mi da răspunsul chiar acum, îi spuse Gray Phillips, ignorând încercarea ei de a spune că deja se hotărâse. Te sun mâine și o să-mi spui atunci ce-ai hotărât. Fără îndoială că vrei să discuți oferta mea cu verișoara ta și cu soțul ei.

Fără motiv, tonul lui a iritat-o.

— De ce să discut? îl întrebă ea războinică. Sunt adultă și perfect capabilă să iau singură hotărârile care privesc viața mea.

— Sunt sigur că așa este, dar cei mai mulți dintre noi țin la părerea celor apropiați când se iau hotărâri decisive în viața noastră.

În timp ce asculta acest comentariu împăciuitor. Sarah se gândi că el nu ascultase în viața lui părerea nimănui. Dar ascultase părerea lui Robert, îi reaminti vocea interioară.

Gray deja se îndrepta spre ușă, trecând pe lângă ea. Peste un minut va fi prea târziu ca să-i spună că deja se hotărâse că nu voia să accepte slujba și totuși îl lăsă să deschidă ușa, să treacă pe lângă

ea și să creadă că ea se va gândi la propunerea lui, când ea era sigură că și el știe că răspunsul va fi nu.

Stătea la geam și vedea cum se îndepărta mașina, când Sally intră în salon.

— Ei bine? o întrebă ea nerăbdătoare.

— Mmm? Se întoarse cam fără tragere de inimă, nevrând să piardă din ochi mașina care se îndepărta.

— Oh... nu era nimic important. Vrea să am grijă de Robert, dar pentru asta trebuie să-mi iau un angajament scris în care să fiu de acord să lucrez pentru el timp de un an.

— Cum? Îți oferă o slujbă? se bucură Sally. Păi este minunat. Eram îngrozită la gândul că o să pleci. O să fie grozav să te am aici, în special când Ross pleacă atât de des. Oh, Sarah, sunt atât de mulțumită.

— N-am acceptat încă, o întrerupse Sarah. Vine din nou mâine după răspuns, dar...

— Dar ce? Bineînțeles că o să accepți. Vreau să zic, ce este un an? O să fie o perioadă binevenită de liniște... în care o să te gândești ce vrei să faci cu adevărat.

— Sunt încă angajată a profesoară, îi reaminti repede Sarah.

Începu să se simtă prinsă într-un vârtej... pe de o parte simțea pericolele și își dădea seama că era imposibil să lucreze pentru el. Pe de altă parte, Sally nu știa nimic despre sentimentele puternice și nedorite pe care i le trezea Gray și în același

timp era sigură că n-o să-i spună nimic lui Sally.

— Hai, iubito, o linguși Sally, știi la fel de bine ca și mine că la începutul anului școlar o să-ți fie îngrozitor de greu să te prezinți la școală. Știu cât de atașată ești de copii... Cât de...

— Maternă, o completă Sarah cu ironie.

Sally se uită încruntată la ea.

— Ești prea dură cu tine. Toată lumea știe cât de importanți sunt primii ani în formarea copiilor și de asemenea, toată lumea știe că în marea majoritate a cazurilor, mama este cea mai importantă persoană în această perioadă. Tu singură ai spus cât de îngrijorată ești pentru Robert și uite că ai posibilitatea să-l ajuți.

Sarah clătină din cap.

— Nu sunt așa de sigură că ar fi bine, se încăpățână ea.

Sally îi aruncă o privire vicleană.

— Ei bine, ai douăzeci și patru ore de gândire și desigur hotărârea decisivă îți aparține, îi zise ea.

Ceea ce n-o împiedică la masă să-i arate toate avantajele pe care le-ar avea acceptând oferta lui Gray Phillips și discuția continuă și după ce terminară de mâncat. Desigur, Ross o susținu cu putere pe Sally, adăugând propria lui aprobare și putere de convingere.

În pat, așteptând amurgul să vină, Sarah recunoscuse că dacă n-ar fi fost Gray Phillips la mijloc, ar fi fost mai mult decât bucuroasă să accepte slujba. Îl plăcea pe Robert... se atașase de el și știa că l-ar fi putut ajuta. Era oare corect să

pună propriile îndoieli și slăbiciuni înaintea interesului copilului? Oare nu era capabilă să ignore și să-și stăpânească emoțiile și sentimentele pentru tatăl lui? La urma-urmelor, era aproape sigură că Gray Phillips va face în așa fel încât să vină în contact cu ei cât mai puțin și având o guvernantă pentru Robert, însemna că o să poată lipsi de acasă mai mult, atâta timp cât ea va sta acolo ca să aibă grijă de Robert. Dacă va accepta, va pune condiția ca să se ducă zilnic acolo și să nu locuiască în casă cu ei. Ceea ce însemna că avea nevoie de mașină. Ei bine, adunase destui bani ca să-și poată permite să-și cumpere una... dar de ce se gândea la asemenea lucruri când pur și simplu nu va accepta slujba?

*

— Ai primit o scrisoare, o anunță Sally la micul dejun, după ce se întoarse de la poartă cu poșta. Hmm... arată foarte oficială, comentă ea în timp ce i-o întindea.

O străbătu un fior de neliniște în timp ce-o deschidea și uitând de micul dejun, o citi o dată și încă o dată.

— Sarah, ce este? Ce s-a întâmplat?

Abia la întrebarea plină de neliniște a lui Sally, Sarah ridică privirea de pe scrisoare, cu o privire șocată și întunecată.

— M-au concediat, îi răspunse cu voce tremurătoare. După ce mi-au spus că-mi dau timp

să mă acomodez... că a fost o simplă întrevvedere...

— Te-au concediat? Dar cu siguranță nu pot face asta? o întrerupse Ross cu severitate.

Sarah ridică din umeri.

— Păi aici scrie că au trebuit să facă reduceri și deoarece eu am fost ultima angajată, este de la sine înțeles că sunt prima care trebuie să plece.

— Asta nu înseamnă că ai fost concediată, obiectă Sally, dar Sarah clătină din cap.

— Oh, nu? Dar atunci ce înseamnă? o întrebă ea cu amărăciune.

Atât verișoara ei, cât și Ross au încercat s-o încurajeze și s-o liniștească, dar Sarah se simțea prea nenorocită... prea deprimată, prea aproape de eșec ca să mai poată fi încurajată.

— Ei bine, cel puțin asta limpezește lucrurile, comentă Sally mai târziu, după ce Ross plecă la birou. Acum ești obligată să accepți oferta lui Gray.

Obligată? Cuvântul o făcu să simtă un fior de gheață pe șira spinării. A vrut să protesteze, dar nu avea cuvinte. Se simțea prea lovită, înfrântă, ca să mai zică ceva. Lacrimi de autocompătimire îi umplură ochii. Era o ratată... cine ar mai angaja-o ca profesoară acum? Cum ar arăta autobiografia ei, când va scrie că a fost concediată... sau aproape?

Gândurile negre și pline de disperare i se învârteau prin minte. Ultimul lucru pe care-l dorea era să lucreze pentru Gray, și totuși Sally avea dreptate: ce altă alternativă avea acum? Cu greu

putea accepta să trăiască pe spinarea părinților sau a verișoarei ei în timp ce-și va căuta o altă slujbă. Nu când deja i se oferise una.

Nu. Sally avea dreptate. Oricât ar fi dorit ea ca lucrurile să stea altfel, acum nu avea altă alternativă, decât să accepte oferta lui Gray Phillips.

Capitolul 5

Mai târziu în după-amiaza aceea, Sarah i-a spus lui Gray Phillips vestea, însă i-a transmis-o cu o voce atât de înceată și plină de amărăciune, încât n-a reușit să-i ascundă ceea ce simțea cu adevărat.

I s-a părut ciudat totuși că el nu părea dispus s-o întrebe de lipsa ei de entuziasm pentru slujbă.

— Bine, sunt mulțumit că te-ai hotărât, deși mai trebuie să discutăm despre salariu și despre ziua liberă, îi spuse el. Lângă dormitorul lui Robert este o cameră liberă care are și baie proprie.

Sarah îl întrerupse brusc:

— Nu pot locui acolo, îi zise ea repede. Nici nu se pune problema.

Acum fu rândul lui să se încrunte.

— Voi sta cu Robert până te vei întoarce de la birou, adăugă ea înainte ca el să poată spune ceva. Dar nu voi locui acolo.

Știa că privea atent, dar nu se putea hotărî să-l privească și ea. Dacă o întreba de ce? Își ținu respirația gândindu-se să n-o facă, neștiind ce motiv să găsească încât să fie și credibil; știa că

nu poate să doarmă sub același acoperiș cu acest bărbat, pentru propria liniște.

Surâse cu amărăciune. Cerule, semăna cu un personaj din romanele victoriene. Ce rău se putea întâmpla dacă dormea sub același acoperiș cu Gray Phillips? Răul pe care-l putea face orice apropiere de el, își răspunse cu tristețe. Pericolul nu zăcea în el, ci în ea, în faptul că era atât de conștientă de el ca bărbat și din cauza asta... din cauza asta era absolut necesar să nu-și poată permite să viseze că dormind sub același acoperiș însemna că... însemna că ce? Că de aici mai era un pas de a dormi în patul lui... în brațele lui. Poate. Era absolut patetic.

— Dar dacă faci așa, o să ai nevoie de o mașină, remarcă el.

Sarah încă nu se uitase la el.

— Da, ai dreptate. Oricum plănuisem să-mi cumpăr una, minți ea.

Urmă o lungă pauză în timpul căreia se rugă ca nu cumva să-și schimbe hotărârea și să nu-i mai ofere slujba.

— Bine. Aș fi preferat să locuiești cu noi din mai multe motive, îi spuse el spre uimirea ei, dar dacă asta dorești, trebuie să fiu de acord.

Abia îi venea să creadă. Întoarse capul, nevrând ca el s-o privească în ochi.

Expresia lui severă arăta că era perfect conștient de faptul că nu dorea această slujbă și Sarah se rugă în gând ca el să nu fie atât de perspicace, ca să-și dea seama de ce n-o voia. Dar

cum ar fi putut bănuî? Doar îi explicase foarte clar, că nu căuta niciun fel de complicație sentimentală sau o relație cu o femeie și, mai mult ca sigur, că dacă și-ar fi dat seama cât de vulnerabilă era în fața lui, ar fi fost primul care s-ar fi ținut la o distanță respectabilă față de ea. Nu era în siguranță acolo. Dar dacă ar bănuî un singur minut, că el ghicise ce simte... Ei bine, atunci ar fi trebuit să plece, cu contract sau fără.

Acum vorbea despre bani și salariul pe care voia să i-l plătească era mai mult decât generos.

Așa cum îi spusese Sally, mai târziu, după ce el plecase, ar fi fost o prostie să-l refuze. Ar fi dorit ca și ea să fie la fel de sigură de asta.

Gray a dorit ca ea să înceapă să lucreze pentru el imediat, dar așa cum îi explicase verișoarei ei, nu putea s-o facă până când nu-și cumpăra o mașină.

— De ce n-o folosești pe a mea între timp? se oferi Sally imediat, cu generozitate.

Sarah clătină din cap.

— Nu, nu pot. N-ar fi corect față de tine.

Dacă sperase să amâne lucrurile până la găsirea unei mașini potrivite, curând a descoperit că se înșelase amarnic, deoarece în seara aceea, imediat după ce au terminat de mâncat, a sunat telefonul.

Ross s-a dus să răspundă.

— Era Gray Phillips, îi spuse el, zece minute mai târziu când a revenit în cameră. Se pare că a găsit o mașină potrivită pentru tine. Mai mult ca sigur

că era un chilipir. Este un automobil a cărui stăpână, o femeie în vârstă, l-a folosit destul de rar, așa că kilometrajul este foarte mic.

Sarah deschise gura să-i amintească vărului ei prin alianță că Gray Phillips nu avea niciun drept să se amestece în treburile ei cu atâta aroganță și că ea era perfect capabilă să-și găsească o mașină, dar înainte să poată spune ceva, Ross continuă laudând calitățile mașinii, un model mai vechi, pe care Gray îl găsisese pentru ea. Și amândoi, Ross și Sally, erau atât de entuziasmați și plini de laude la adresa lui Gray Phillips pentru ceea ce făcuse, că Sarah s-a simțit incapabilă să-și spună propriile sentimente.

O jumătate de oră mai târziu, când toți trei se îndreptau spre satul unde locuia proprietara mașinii, Sarah era încă plină de resentimente.

În timp ce stătea tăcută pe bancheta din spate, își spunea că nimeni și nimic n-o va determina să cumpere o mașină pe care n-o alesese ea, că detestă să fie tratată ca un copil incapabil să ia o hotărâre, incapabil să se conducă în viață.

Atitudinea și-a menținut-o până când a văzut mașina. Se ținu tare chiar în fața entuziasmului lui Sally și Ross și chiar după ce a fost prezentată actualei proprietărese, o văduvă încântătoare de vreo cincizeci de ani, care a răspuns de bunăvoie la una din întrebările care bâzâiau în capul lui Sarah. Cu inocență, a explicat că a lucrat pentru Gray Phillips, ca funcționară la biroul lui și că întâmplător a menționat că se gândea să-și

schimbe mașina. Domnul Gray a anunțat-o că știa pe cineva care era interesat s-o cumpere.

Da, Laura Greig era, fără îndoială, nevinovată și în alte condiții, Sarah ar fi fost impresionată de felul în care vorbea de mașinuța ei, ca și cum ar fi fost o ființă vie, cu sentimente și emoții și nu un obiect neînsuflețit. În orice caz, datorită sentimentelor ei față de Gray Phillips care încerca s-o manevreze, să uzurpe dreptul ei de a lua hotărâri proprii, se agăța încăpățânată de dorința ei de a respinge mașina.

Dar asta a durat până a văzut mașina.

De fapt, nu avea nicio idee la ce trebuia să se aștepte, sigur, după întâlnirea cu Laura Greig, avusese impresia că mașina urma să fie una mică și rezistentă, fără îndoială, perfect întreținută și reparată, de culoare spălăcită... bej sau gri. Chiar dacă nu avusese dorința să aibă o mașină rapidă, de culoare strălucitoare, numai simplul fapt că Gray Phillips hotărâse că mașina aleasă de o văduvă de cincizeci de ani era potrivită pentru ea, o făcu să se revolte, sentiment pe care nu-l mai resimțise din adolescență.

Dar în căldura apusului să fie confruntată cu o mașină de un roșu strălucitor, decapotabilă, cu scaunele îmbrăcate în piele crem și capota împăturită, a fost un șoc pentru Sarah care clipi de câteva ori înainte de a se dumiri că ceea ce vedea era adevărat.

Cum se uita de la Laura Greig la mașină și înapoi, văzu ușoara roșeață care începu să-i

acopere obrajii femeii.

— Nepotul meu m-a ajutat s-o aleg, îi explică ea tremurător. Nu prea eram sigură la început, dar înțelegi...

În timp ce vorbea, mângâia caroseria mașinii cu dragoste.

— Fiica mea aștepta al treilea copil, care s-a dovedit a fi o pereche de gemeni și, desigur, nu pot să iau toți patru copiii pe bancheta din spate a Henriettei, spuse ea cu regret. Așa că mi-e frică... Scoase un oftat ușor.

Henrietta nu spuse nimic, pur și simplu stătea acolo, pe cele patru roți, cu vopseaua strălucind, dar Sarah putea să jure că nu regreta pierderea celor patru copii ca viitori pasageri.

— Este superbă, se auzi ea spunând, și-și dădu seama că în momentul în care a vorbit, a pierdut partida.

O jumătate de oră mai târziu, cu formalitățile îndeplinite, Sarah asculta amețită cum Laura Greig admitea:

— Știu că este o prostie, dar sunt mulțumită că Henrietta și-a găsit un cămin bun. Roși din nou. Ginerele meu crede că sunt nebună... dar asta a fost prima mea mașină. Când trăia soțul meu... Suspină ușor. Nu eram sigură când Gray mi-a spus că ești persoana ideală pentru Henrietta. De fapt, până în momentul în care te-am întâlnit, eram convinsă că o să-ți spun că mi-am schimbat părerea și n-o mai vând.

Sarah asculta încercând să nu se întrebe dacă

nu cumva Gray Phillips, la adăpostul unui comportament dur, era un cunoscător al caracterului oamenilor mai bun decât ea.

Mai târziu, când se îndreptau spre casă, Sally comentă:

— Trebuie că Gray s-a gândit o grămadă la tine, Sarah. Mă refer la faptul că și-a bătut capul pentru tine...

— Nu cred că în mod special are o părere bună despre mine... mai mult a făcut-o pentru binele fiului lui, o corectă Sarah sec.

— Mmm!

Sally nu părea total convinsă, dar Sarah refuză hotărâtă să fie atât de redusă încât să-și permită nebunia să-i dea dreptate lui Sally. La urmarmelor, știa exact ce părere avea Gray Phillips despre ea și mai știa foarte bine că, dacă Robert nu s-ar fi atașat atât de repede și de puternic de ea, nici nu s-ar fi pus problema angajării ei pe post de guvernantă.

Deoarece trebuia să mai treacă încă o zi până când Sarah să devină proprietara mașinii și să plătească taxele de asigurare și impozitul, Sally a insistat ca ea să împrumute mașina ei, decât să mai amâne începerea slujbei cu încă o zi. Cam fără chef, Sarah a acceptat oferta ei generoasă, știind că deși nu prea dorea să înceapă să lucreze cu Gray, de dragul lui Robbie nu-și mai putea permite să mai întârzie.

Datorită educației primite în copilărie, a considerat că era civilizat să-i dea un telefon lui

Gray Phillips.

Era gata să închidă, când el a răspuns. În acel moment a fost cuprinsă de panică amestecată cu încântare.

— Sper că nu te-am deranjat, spuse ea cu o voce tremurătoare și ușor schimbată, dar am vrut să-ți mulțumesc pentru că ți-ai dat atâta osteneală pentru a-mi găsi o mașină...

— Deci ai fost și ai văzut-o. Spre deosebire de ea, vocea lui era hotărâtă și fără ezitări.

— Asta-i bine, ți-a plăcut?

Întrebarea a surprins-o, în special după modul arbitrar în care, pur și simplu i-a ordonat să se ducă să vadă mașina. Prinsă pe picior greșit, i-a răspuns cinstit, cu entuziasm:

— Da... da, mi-a plăcut, deși nu era chiar cum presupuneam eu că o să fie.

Se opri, furioasă că și-a trădat entuziasmul, dar părea că Gray nu observase, deoarece îi răspunse în treacăt:

— Bine, sunt mulțumit că s-a rezolvat. Atunci, vii aici mâine?

Sarah trase aer în piept.

— Da, aprobă ea. La ce oră dorești să vin?

— În general plec în jur de ora opt. Dacă poți să ajungi înainte... Știu că este devreme, dar trebuie să fiu la birou la opt și jumătate. Doamna Jacobs obișnuia să-i dea lui Robert micul dejun și...

— Sigur, o să am grijă să fie hrănit cum trebuie, începu Sarah să-l asigure impetuoasă, dar el o opri. Surprinzând-o când începu să vorbească cu

răceală.

— Da, sunt sigur că așa o să faci. Totuși, ceea ce voiam să zic, era că având în vedere că începi așa devreme, ar fi bine dacă ai lua micul dejun cu Robert. Asta numai dacă nu ai aceleași obiecții puternice ca să mănânci aici, ca atunci când ai refuzat să locuiești aici.

Sarah nu știa ce să răspundă. Și-a dat seama de ironia care răzbătea din vocea lui și asta o făcu să se cutremure. O făcea să pară ca personajul dintr-un roman victorian, tipul de femeie care ar fi refuzat să se așeze pe un scaun pentru că înainte stătuse un bărbat pe el. Când și-a recăpătat vocea, i-a răspuns cât mai neutru cu putință:

— Mulțumesc. Sunt de acord că ar fi mult mai bine dacă aș lua micul dejun cu Robert, deși în acest caz va fi necesar să-mi reții din salariu...

Sunetul de nemulțumire pe care-l scoase, o făcu să tacă.

— Uite ce este, n-o să mă cert cu tine pentru o gură de mâncare. După cum arăți, presupun că oricum o să mănânci mai puțin decât Robert. Femeile! Când o să învățați că bărbații nu consideră că a fi subțire este egal cu a fi dorită? O femeie care este sigură și fericită, mulțumită de înfățișarea ei, care se bucură de mâncare și o și arată, este mult, mult mai plăcută decât o nevropată care este permanent îngrijorată de greutatea ei și își ciugulește mâncarea...

Sarah trase aer în piept cu putere și apoi îl lăsă să iasă afară în timp ce număra până la zece.

— Nu mi-am pierdut pofta de mâncare, îi spuse ea scurt și dacă sunt puțin slabă, este mai mult din cauza oboselii și îngrijorării, decât din dorința de a răbda de foame pentru a face impresie unui bărbat.

— Mă bucur că aud asta, îi spuse Gray împăciuitor. Nu vreau ca Robert să deprindă obiceiuri proaste în ce privește hrana, pe lângă celelalte probleme emoționale pe care le are.

— Dacă într-adevăr asta ai crezut că urma să fac, sunt surprinsă că ai vrut să mă angajezi, pară Sarah cu repeziciune.

Tăcerea dintre ei se prelungi atât de mult, încât ea crezu că el închisese telefonul și era gata să facă și ea același lucru.

— Nu părerea mea este importantă, îi spuse el încet, ci a lui Robert și apoi... Se opri din vorbit și Sarah auzi foarte clar soneria de la intrare. Îmi pare rău, trebuie să închid. Atunci te aștept mâine dimineață, la ora opt. La revedere, Sarah.

Pe când punea receptorul în furcă, descoperi că tremura. Când închise ochii mânioasă și dezgustată, simți imediat lacrimi în ochi.

Ce se întâmplase cu ea? Ar fi trebuit să se pună în gardă, dându-și seama cât de opus era față de ea, cât de puțin o plăcea, lăsând la o parte faptul că n-o dorea și totuși, deoarece vorbise cu el, se purta ca un copil care tocmai primise jucăria favorită.

Slavă Domnului că nu dormea acolo. Încerca să se vadă coborând dimineața cu Robert la micul

dejun și găsimdu-l la masă bându-și cafeaua și citind ziarul... poate îmbrăcat cu un halat de baie, cu picioarele goale, cu corpul încă ud după duș.

Pe neașteptate, fu cuprinsă de o dorință fizică, iar mintea îi fu confruntată cu emoții puternice. Nu se găsisese niciodată în această situație, nici măcar nu știuse că era capabilă de o asemenea dorință neașteptată.

Nu se crezuse în stare să-l vadă atât de clar în minte ba mai mult, și cu adaosuri... Trase adânc aer în piept și apoi încă o dată, încercând să-și pună ordine în gânduri.

Gândindu-se la faptul că trebuia să se scoale dis-de-dimineată, se duse la culcare devreme, dar dormi prost și se trezi mult înainte ca ceasul să sune. În final, abandonează ideea de a mai sta în pat așteptând ceasul să sune și sculându-se, se duse în bucătărie să facă o ceașcă de cafea, înainte de a se duce să facă un duș și să se îmbrace.

Având în minte natura slujbei ei, se îmbracă cu o pereche de pantaloni scurți din bumbac și cu un tricou în culori vii, iar pe umeri își puse un pulovăr, în cazul în care ziua strălucitoare care începuse ar fi devenit răcoroasă spre seară.

În picioare își puse o pereche de pantofi ușori din pânză, iar în geamă își îndesă hârtie, creioane și niște caiete. Dorea ca îndată ce se lămură în privința nivelului de cunoștințe al lui Robert, să stabilească un program potrivit în care să-l învețe, dar în același timp să se și distreze.

Deși Gray hotărâse cu ea să semneze un

contract, asigurându-se că va rămâne în serviciul lui un an întreg, nu-i spusese ce aștepta de la ea, o dată ce Robbie va merge la școală în toamnă. Desigur, se aștepta ca ea să-l ducă și să-l aducă pe Robert de la școală și să rămână cu el până ce el va veni de la birou, dar între timp, ce aștepta de la ea? Să aibă grijă de Robbie ca și cum ar înlocui-o pe mama lui... să-i cumpere haine, să le spele și să le calce, să fie acolo în caz că ar fi avut probleme la școală? Erau încă în vacanța de vară, își reaminti ea și avea destul timp să afle exact ce avea în minte Gray. Un lucru era sigur: nu era el tipul de om care să nu-i spună exact ce voia de la ea.

Era ora opt și zece când ajunse și, după ce parcă mașina cu grijă, ca să nu-i blocheze ieșirea lui Gray, se îndreptă spre casă.

În timp ce ezita dacă să sune la ușă sau să se îndrepte spre ușa din spate, Gray Phillips în persoană deschise ușa din față și stând în prag. A invitat-o înăuntru.

În locul halatului de baie pe care și-l închipuise, purta un costum bleumarin închis, cămașă albă ca zăpada și o cravată asortată și totuși, în timp ce-l urma în casă, trebui să recunoască faptul că și îmbrăcat așa de sobru, o afecta la fel de mult ca și cum ar fi fost îmbrăcat lejer.

Ce-l făcea pe acest bărbat înalt și lat în umeri, care purta costumul acela scump la fel de degajat de parcă ar fi fost obișnuit, să pară în același timp atât de serios, dar atât de... de sexy? Poate că

răspunsul stătea în siguranța și aroganța înnăscută a lui Gray, în faptul că purta aceste haine sobre cu atâta degajare și ușurință.

Pe când el închidea ușa de la intrare, Sarah ezita dacă să se îndrepte spre bucătărie sau nu.

Automat, s-a întors spre el simțind că o studia, și-l văzu uitându-se mirat la îmbrăcămintea ei.

— Nu mi-ai spus că vrei să port uniformă, îi replică ea imediat, apărându-se. Nu sunt guvernantă de meserie și am crezut că Robbie o să se simtă mai în largul lui... mai relaxat, dacă...

— Dacă o să arăți mai degrabă ca o puștoaică decât ca un adult, o completă el ironic.

Puștoaică! Era ridicol și dacă încerca să insinueze că hainele ei erau prea tinerești... dar pe când ea se uita amenințător, el adăugă mai încet:

— Noroc că Robbie este așa de mic. Cu picioarele alea...

Privirea lungă și apreciativă cu care îi studia picioarele fu atât de neașteptată și atât de diferită de atitudinea lui de până atunci, încât ea rămase nemișcată, cu fața roșie ca focul și cu ochii strălucind de furie. Nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă ușa de la bucătărie nu s-ar fi deschis și Robbie n-ar fi venit în fugă la ea, aruncându-i-se pur și simplu în brațe, în timp ce se apleca să-l prindă și să-l ridice în brațe sărutându-l, mânia îi fu risipită de bucuria lui Robbie.

— Acum mă crezi, nu-i așa? îi spuse Gray, în timp ce Robbie îi înconjura gâtul cu brațele,

refuzând să-i dea drumul.

Aruncând o privire severă spre Gray, văzu o umbră pe chipul lui și apoi el își feri fața repede, ca și cum ar fi dorit să nu fie observat.

Ross spusese că la început Gray luptase cu disperare ca să obțină custodia fiului său. Dacă ținea la copil cât de cât, trebuia că-l durea foarte tare să vadă că-l privea ca pe un străin... și mai mult, ca pe unul de care se temea și nu-l plăcea.

— Tatăl meu mi-a spus că tu o să ai grijă de mine, că o să vii aici în fiecare zi, îi spuse Robbie și inima Sarei tresări la cuvântul „tatăl meu” când ar fi trebuit să spună „tăticul meu”.

— Este adevărat, Robbie, îi confirmă ea, în timp ce Gray privea încruntat.

— Dă-mi-l mie, este prea greu pentru tine, îi spuse scurt.

Prea greu pentru ea? Sarah era gata să nege că era așa de slabă, încât nu putea căra un copil de șase ani, care oricum era prea slab pentru vârsta lui, când își aminti că Gray era tatăl lui și că spre binele lui Robbie, una din sarcinile ei era să obțină o apropiere între tată și fiu. Trebuia să facă în așa fel, încât Robbie să se încreadă în tatăl lui și să-l iubească, sentimente care trebuiau să se dezvolte în fiecare copil.

Oricum, în timp ce încerca să i-l dea lui Gray, Robbie se strânse și mai tare de ea, corpul devenindu-i rigid, refuzând să se ducă la tatăl lui.

— Am adus hârtie, Robbie, îi spuse ea veselă, ignorând rugămintea din privirea lui, când Gray îl

luă în brațe.

— Iar mâine, dacă vrei, putem merge să cumpărăm creioane colorate.

— Azi. Vreau să merg azi, îi răspunse Robbie, dar Sarah clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu se poate azi, Robbie, spuse ea hotărâtă. Până când n-o să-mi iau mașina mea, n-o să putem merge, deoarece mașina pe care o folosesc acum nu are centura de siguranță pentru locurile de pe bancheta din spate.

Acesta fusese unul din principalele lucruri care o făcuseră să cedeze când se hotărâse să cumpere mașina cea roșie, strălucitoare și decapotabilă. Centurile de siguranță erau necesare dacă dorea să se simtă liniștită când mergea cu Robbie în mașină.

— Dar vom găsi ce să facem astăzi, îi spuse ea zâmbind. Ai luat micul dejun? îl întrebă.

Când copilul negă, Sarah îi sugeră:

— Atunci de ce nu-l lăsăm pe ta... tăticul tău să se ducă la birou? Apoi o să mănânci, ceva și pe urmă vom decide ce vom face azi.

În timp ce ea vorbea cu Robbie, Gray se îndreptă spre bucătărie. Sarah îl urmă, privirea fiindu-i atrasă imediat de masa mare de lemn înconjurată de două superbe scaune, masă care, ca și bucătăria, era făcută pentru a satisface nevoile unei familii mari dar pe care acum stăteau numai o cană de cafea și o jumătate de felie de pâine prăjită pe o farfurie.

Fără niciun motiv, la vederea acelei căni

singuratice și o farfurie, simți o durere interioară. Cum putea să-l blameze pe Gray Phillips pentru atitudinea lui față de femei? Probabil că o iubise pe mama lui Robbie. Când se însurase cu ea, se așteptase să împartă toate bucuriile și intimitățile unei familii unite, dar în loc de asta, soția lui l-a înșelat permanent înainte de a-l părăsi și de a lua copilul cu ea.

Deja Gray îl pusese pe Robbie jos și imediat băiețelul a venit și s-a lipit de ea.

— Am comandat un set de chei pentru tine, i-a spus Gray, băgând mâna în buzunar și dându-i cheile. Când le-a luat, fără să vrea, degetele lui i-au atins încheietura mâinii, făcând-o să se încordeze și să se retragă repede, ferindu-se de acest contact fizic direct. Acolo unde o atinsese, pielea o ardea și o ciudată senzație de căldură și slăbiciune îi înfioră brațul.

— Diseară mă întorc la șase. Era încruntat, cu gândul în altă parte și pentru o clipă, cedă tentației și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost căsătoriți și Robbie copilul lor. Ar fi sărutat-o pe obraji înainte de a pleca, cu promisiunea de a nu întârzia, ori așa cum sugera gura lui senzuală, și-ar fi permis o despărțire mai afectuoasă în intimitatea camerei lor? Ar săruta-o cu tandrețe și încet, felul de sărut de care să-ți amintești toată ziua ca o promisiune pentru o viitoare intimitate care va urma mai târziu, o dată ce Robert va adormi și ei vor fi singuri?

Cu un mic șoc, Sarah recunoscuse că întreaga ei

ființă răspundea nebunește la gândurile erotice și periculoase care-i treceau prin minte. Lângă ea, Gray a luat o gură de cafea, strâmbându-se când și-a dat seama că se răcise.

Lăsând pe masă cafeaua neterminată și pâinea, își luă servieta care era așezată lângă scaun și se ridică.

Înainte de a se îndrepta spre ușă, pentru un moment ezită și se uită la Robert și deși Sarah se ruga în tăcere ca să facă un gest de afecțiune și să arate puțină căldură fiului lui, el nu făcu niciun gest să se apropie de el.

— Amintește-ți, Robert, să fii cuminte, îi spuse el scurt cu severitate și apoi plecă, sunetul pașilor răsunând pe parchetul holului înainte de a se auzi ușa închizându-se după el.

— Sarah... Sarah, mi-e foame.

Robbie o trăgea de mânecă, uitându-se în sus la ea. Gura lui era identică cu a tatălui, gândi Sarah cu durere în timp ce-i zâmbea și-l întreba ce ar vrea să mănânce.

Capitolul 6

După o săptămână, între Sarah și Robbie se stabilise o prietenie afectuoasă, însă ea simțea că nu făcuse nimic pentru a stabili o apropiere între Robbie și Gray. Dar cum putea s-o facă dacă Robbie îl vedea atât de puțin pe tatăl lui? De multe ori, Gray se întorcea mai târziu decât o anunțase, sunând-o de la birou ca să-i spună că mai întârzie

și rugând-o să mai rămână, așa că ea era cea care-l culca pe Robbie și îi citea povestea înainte de a se culca.

Își dădea seama că Gray era nemulțumit de faptul că ea nu locuia acolo, dar era hotărâtă să nu renunțe la decizia ei. Văzându-l dimineața stând în cămașă lângă masa din bucătărie, sorbind repede cafeaua pe jumătate rece, se părea că acesta era micul dejun, era îndeajuns s-o facă conștientă de el într-un mod nebunesc și dureros, încât își dădea seama că era prea vulnerabilă ca să riște să locuiască în aceeași casă cu el. De ce trebuia să simtă ceva pentru el? Cu siguranță că el n-o încurajase în direcția asta, iar ea niciodată nu crezuse că era atât de senzuală și că va ceda în fața unei dorințe fizice atât de puternice și asta înseamnă că... Asta înseamnă că ce? Că se îndrăgostise de el? La vârsta ei? Era sigură că depășise de mult această perioadă prostească. Să se îndrăgostească la prima vedere era ceva specific adolescenței. O dată cu maturitatea și experiența, venea și știința că dragostea adevărată era un sentiment care se dezvoltă greu și câteodată dureros; era ca o plantă delicată care avea nevoie de îngrijire. Și apoi... apoi sentimentele ei erau mai profunde decât o simplă atracție sexuală și de adorație a bărbatului mitic căruia i se atribuisese că o grămadă de calități și însușiri, imposibil de găsit la exemplarele existente azi. Dimineața, când îl vedea pe Gray strâmbându-se la gustul cafelei reci... când îl

vedea pe Robbie cum refuză să vorbească cu el, simțea o durere profundă pentru el. Seara, când se întorcea de la birou obosit și supărat, ar fi vrut să-l mângâie, să împartă necazurile cu el, să-și deschidă brațele și să-l țină la piept la fel ca pe Robbie, să dea frâu liber dragostei ei afectuoase și să răspundă dorinței lui. Sarah era atât de conștientă de el, ca bărbat, iar acest sentiment devenise atât de puternic, încât se simțea stânjenită și neliniștită.

Asta nu însemna că ținea la el. Asta însemna că-l iubea, acel amestec complice și dificil de sentimente și dorințe pe care bunul simț și logica îi spuneau că trebuia să-l oprească, dar care continua să se dezvolte. Dar cum putea să-l iubească, când el era un străin pentru ea? Intimitatea, faptul de a fi în casa lui atâtea ore pe zi necesita o apropiere, dar asta nu privea numai problemele casnice ca de exemplu faptul că el își spăla și călca singur cămășile, faptul că nu știa măsura pentru hainele fiului său, deși cum se mutase la el, Gray îi cumpăraseră lui Robbie haine noi, niciuna nu era pe măsura lui și nici potrivite pentru un copil care locuia într-o casă înconjurată de o grădină așa de mare. Robbie avea nevoie de haine trainice, de sport, tricouri și pantaloni scurți, nu de lucrurile spălăcite și demodate pe care le găsisese în dulapul lui. Robbie avea nevoie de o mamă; nu trebuia să cadă în capcană și să-l lase pe copil să o considere astfel, mai mult pentru binele lui decât pentru ea. În timp ce ea era o

persoană matură din acest punct de vedere, capabilă să știe să-și ascundă durerea, Robbie era doar un copil. Ea nu putea... nu trebuia să-i permită să se atașeze așa de tare de ea, pentru că el ar suferi în eventualitatea plecării ei.

Ea a făcut tot ce-a putut, în timpul discuțiilor menționându-l din când în când, ca și cum Gray era mereu prezent în viața lui Robbie, chiar dacă el refuza cu încăpățănare să accepte asta.

*

Astăzi era ziua ei de naștere și în seara aceea, Sally și Ross o invitaseră să cineze în oraș. De dimineață găsisse felicitările pe masa din bucătărie și ei se sculaseră devreme ca să fie cu ea când le deschidea.

Pe când citea felicitările, se gândea la contrastul dintre căldura și afecțiunea care existau în familia ei și singurătatea lui Gray. Părinții ei îi trimiseseră o felicitare și o scrisoare afectuoasă, mai primise felicitări de la fratele său și familia lui din Canada, de la verii, mătușile și unchii ei, de la colegii de școală și de la facultate, colegi care acum erau răspândiți în toate colțurile Europei, cu slujbele lor; iar în seara aceea, fusese amenințată, o să fie invitată la un restaurant scump și la modă și de aceea aștepta cu nerăbdare să ajungă acasă.

La sfârșitul săptămânii, când nu lucra, deoarece Gray era acasă și avea grijă de Robbie, Sally o târâse în cel mai apropiat oraș unde insistase să-i

cumpere o rochie nouă, în ciuda protestelor lui Sarah că era prea scumpă.

— Am fost bine plătită pentru ultima comandă, îi spuse Sally. Și apoi, mă face să mă simt mai puțin vinovată de extravaganta mea, adăugă ea cu un zâmbet. Ce crezi că o să zică Ross de asta? o întrebă pe Sarah apărând îmbrăcată într-o rochie de jerse negru, extrem de mulată pe corp și cu bretele subțiri.

— Cred că dacă o porți când ieși să sărbătorim ziua mea de naștere, la întoarcere Ross va dori să fiu la un milion de kilometri depărtare, îi răspunse ea cu sinceritate.

La început fusese îngrijorată că prezența ei în casă ar fi putut fi sursă de iritare pentru Ross, cauzând certuri între soți, dar Sally o asigură că soțul ei nu era prea pretențios cu astfel de lucruri.

— Și apoi, adăugă ea cu zâmbetul cunoscut, pereții casei sunt destul de groși și știi că este imposibil să auzi chiar telefonul din cealaltă cameră și dacă Ross vrea să facă dragoste pasionată, nebunească cu mine...

Se opri când văzu expresia de pe chipul lui Sarah și izbucni în râs.

— Am uitat cât de sfioasă ești. Și pe urmă, din ceea ce am auzit, numai cu adulți în casă nu se întâmplă accidente. Dar de îndată ce au apărut copiii, care aleargă prin casă și dau buzna în dormitorul tău exact când nu trebuie, începi să înțelegi ce înseamnă să fii frustrat.

De data asta amândouă izbucniră în râs.

După weekendul petrecut departe de el, Robbie era tentat să se agațe de ea, dorind parcă să se asigure permanent că n-o să plece, dorind o grămadă de asigurări și semne ale afecțiunii ei. Era un băiețel foarte iubitor și totuși Sarah a înțeles din comentariile lui despre mama sa și despre viața pe care o dusesse la bunica lui, că mama lui nu fusese prea afectuoasă cu el.

Sarah observase cât de temător era ori de câte ori o atingeau cu degetele lui subțiri și tremurânde și cât de încordat, ca și cum s-ar fi așteptat să-l respingă. Din sporovăială lui nevinovată a înțeles că mama lui avea unghii lungi și roșii și întotdeauna purta pantofi cu toc înalt. Sarah își dădea seama că poate era nedreaptă, însă începuse să aibă impresia că fosta soție a lui Gray nu fusese mama devotată care pretinsese că era, ci o femeie care preferase să-și lase fiul în grija bunicii, astfel ca ea să fie liberă și să-și trăiască viața.

Sarah își zise că viața putea să fie extrem de dificilă pentru părinții despărțiți, care niciodată nu puteau dedica niciun minut copiilor lor și încerca din greu să n-o judece cu aceeași măsura pe mama lui Robbie.

Un singur lucru făcuse temeinic această femeie și anume, îi inoculase lui Robbie o frică imensă față de tatăl lui și dorința de a-l respinge. Sarah

trebuia numai să menționeze numele lui Gray pentru ca Robbie să se încordeze și chipul să i se strâmbă. Și totuși, vineri seara, când Gray întârziase pentru prima oară, a comentat:

— Îmi pare bine că tăticul lucrează până târziu deoarece asta înseamnă că o să stai mai mult cu mine, nu-i așa?

Era pentru prima oară când îl numea pe Gray „tăticul” și asta a făcut-o pe Sarah să spere că, în timp, ar putea să-l ajute să depășească antipatia pe care o simțea pentru tatăl lui.

În dimineața aceea, Gray îi spusese că intenționa să vină acasă mai devreme și de aceea nu i-a spus, așa cum intenționase la început, că lua masa în oraș și că avea să plece la ora șase, dar acum era șase și un sfert și nu era niciun semn că avea să apară, iar când sunase la fabrică, nu era nimeni.

Acum, mușcându-și buza, se uită la ceas și hotărî că mai putea aștepta până la șapte înainte de a o suna pe Sally ca s-o prevină că nu va ajunge la timp.

Era șapte și zece când, în sfârșit, a ridicat receptorul și a format numărul verișoarei ei.

Imediat, Sally a răspuns la telefon.

— Oh, nu! exclamă ea când Sarah îi spuse că Gray nu se întorsese. Nu i-ai explicat de dimineață că urma să iei masa în oraș?

— Nu, recunosc Sarah. A spus că se întoarce devreme. Am încercat la fabrică, dar nu răspunde nimeni și desigur, nu pot să-l las pe Robbie de

capul lui.

— Nu, sigur că nu, fu de acord Sally. Masa a fost rezervată pentru opt și jumătate... și mă îndoiesc că putem schimba rezervarea. Restaurantul este foarte solicitat.

— Uite, dacă nu pot ajunge la timp, nu văd de ce tu și Ross n-ați merge singuri, îi spuse Sarah.

— Sarah, astăzi este ziua ta de naștere, îi reaminti Sally. Of, ce nesuferit! Cine crede că ești? Nici măcar nu a avut bunul simț să te sune, să te anunțe...

— În mod normal o face, se trezi Sarah apărându-l pe Gray. Uite ce este, îl aștept până la șapte și jumătate și dacă nu se întoarce, te sun și ți spun.

Șapte și jumătate. Sosi ora de culcare a lui Robbie și nici urmă de Gray. Suspinând, Sarah își sună verișoara. Sally era furioasă pe toată situația și mai ales pe Gray, dar fu de acord cu Sarah că nu avea altă alternativă.

— Sper să-i spui câteva lui Gray, îi zise Sally, asigurând-o că ea și Ross vor merge la restaurant ca să nu fie totul pierdut.

— Deși mi se pare nedrept, deoarece era ziua ta de naștere, și trebuia să te sărbătorim pe tine.

După ce și-a liniștit verișoara, Sarah s-a întors și l-a văzut pe Robbie stând la câțiva pași de ea cu o expresie neliniștită pe chip.

O dureau foarte tare că trebuia să fie așa de speriat... de vulnerabil... de conștient cât de nedemni de încredere sunt adulții și dragostea lor.

În tăcere, îl luă în brațe și-l strânse la piept pentru a-l liniști.

— Haide, Robbie, este timpul să faci baie și să te culci, îi zise ea cu veselie.

— Pot să mănânc o felie de tort la masa de seară? o întrebă el, încruntarea transformându-se în zâmbet.

Sarah clătină din cap. Împreună cu Robbie își petrecuse dimineața făcând un tort de ziua ei, din care mâncaseră cu mare economie la ceai.

— Niciun fel de prăjitură înainte de culcare, Robbie, îi reaminti ea. Dar ce-ai zice de un măr proaspăt?

O aprobă din cap cu solemnitate. Era un copil așa de supus... de ascultător... chiar prea supus și tăcut câteodată, gândi ea privindu-l.

Desigur, faptul că fusese crescut de bunica lui era într-un fel răspunsul la problemă și, la urmasurilor, nu era nimic rău în a avea bune maniere, chiar și de modă veche, dar mai multă exuberanță l-ar face să se poată adapta mai ușor la școală. Lui Sarah îi era frică de întâlnirea cu alți copii de vârsta lui, mai vioi și mai puternici, întâlnire care s-ar putea dovedi copleșitoare pentru el, făcându-l să se retragă iarăși în cochilia lui. Deja se interesase de activitățile extrașcolare la care să poată lua parte și el, în așa fel încât să întâlnească copii de vârsta lui, iar în săptămâna asta îl dusese la bazin.

La ora opt Robbie era gata de culcare. Sarah i-a citit povestea preferată înainte de a adormi.

Observase că de câte ori era supărat sau obosit, încerca să se înconjoare de lucruri familiare la care ținea. Cu încetul, îl ajuta să devină mai receptiv, să-i lărgască orizontul ca să fie cât mai sigur pe el, dar procesul era lung și lent... nu era ceva care putea fi obținut cu repeziciune. Ceva care ar putea face mai mult rău decât bine, atunci când va veni timpul să plece. O va privi atunci ca pe un alt adult care-l va trăda.

Suspînând, Sarah coborî scările, luând cu ea hainele murdare ca să le pună la spălat.

Din moment ce nu avea altă alternativă decât să aștepte întoarcerea lui Gray, trebuia să găsească ceva de făcut.

În bucătărie, dalia pe care ea și Robbie o culeseră din grădină, părea o pată de culoare pe masa, chiar dacă floarea începuse să se ofilească. Robbie avea un ochi surprinzător de bine dezvoltat pentru un copil de vârsta lui și desenase floarea cu destulă acuratețe. Sarah prinse tabloul pe panoul de anunțuri pe care-l instalase în bucătărie, din nou cu ajutorul lui Robbie, însă nu înainte de a-i cere permisiunea lui Gray. Acesta ridicase din umeri, dar nu făcuse niciun fel de alt comentariu, decât:

— Bine, dacă tu crezi că este necesar.

Probabil că nu era necesar, dar util da. În fiecare zi când luau ceaiul, ea și Robbie făceau o listă cu ceea ce făcuseră și cu ceea ce voiau să facă. Amândouă listele erau prinse cu pioneze pe afișier. Robbie putea citi destul de bine, dar la

matematică era un dezastru și Sarah încerca să-l ajute, lăsându-l în fiecare zi să facă totalul la ambele liste, scăzând o sumă din alta, transformând lecția într-un joc care îi distra pe amândoi.

La ora zece, tocmai când terminase de călcat ultima cămașă, a auzit mașina lui Gray și a văzut lumina farurilor în timp ce se îndrepta spre casă.

A intrat direct în bucătărie pe ușa din spate, în loc să intre pe ușa principală. Fusesse o zi caldă și atmosfera era încărcată, iar afară, deși era noapte, încă era cald.

Gray își scosese haina și cravata. Nasturele de la gât era descheiat, pielea îi lucea de transpirație și începuse să-i crească barba, desenând o umbră întunecată în jurul maxilarului.

La lumina din bucătărie, Sarah văzu că avea chipul încordat.

Ca întotdeauna la vederea lui îi reveneau toate sentimentele dureroase pe care cu atâta greutate încerca să le țină sub control. El mirosea a căldură și transpirație și ea era atât de conștientă de prezența lui, ca bărbat, încât simțea cum i se strânge stomacul, o reacție groaznică și chinuitoare, nervii fiindu-i încordați la maximum.

Încruntarea i se adânci atunci când văzu ce făcea ea, ca și cum o astfel de treabă casnică îi displăcea profund.

— Robbie a adormit? o întrebă el punându-și jos servieta și trăgându-și un scaun, se lăsă să cadă pe el.

— Da, îi confirmă Sarah.

— Atunci n-am să mă duc să-l deranjez.

Sarah își mușcă buzele. Dacă-i era greu să-l facă pe Robbie să vadă în el o persoană lângă care putea crește și pe care ar putea-o iubi, atunci era la fel de greu să-l facă pe Gray să-și înțeleagă responsabilitatea în a-i oferi lui Robbie încurajarea și afecțiunea de care avea nevoie ca să-și poate învinge antipatia față de el.

— Îmi pare rău că am întârziat atât de mult, se scuză Gray. Am avut o problemă cu unul din furnizorii noștri. A trebuit să mă duc la Londra ca s-o rezolv. Știu că i-am spus lui Mary să te sune și să-ți spună că o să vin în jur de opt, dar din nefericire, treaba a durat mai mult decât am anticipat.

Mary era secretara lui, o femeie de peste treizeci și cinci de ani. N-avea rost să-i spună acum că nu numai că nu primise mesajul lui, dar că și ea avusese alte planuri pentru seara aceea.

Având în vedere că terminase de călcat și nu mai avea niciun motiv să stea, își luă geanta de pe cuier, verificând dacă avea cheile de la mașină.

În timp ce se îndrepta spre ușă, îl auzi deschizând ușa de la frigider.

— Ce este asta? întrebă el, scoțând ce mai rămăsese din tort.

La insistența lui Robbie, scrisese pe tort „La mulți ani, Sarah! “

— Este un tort, îi spuse îndată, simțindu-se oarecum vulnerabilă și fără apărare.

— Așadar azi este ziua ta. Se uita la ea într-un fel ciudat și speculativ, care o făcu să roșească fără să știe de ce.

— Am crezut că o femeie de vârsta ta și-ar fi făcut niște planuri mai excitante ca să-și petreacă ziua de naștere, decât să mănânce tort în compania unui copil de șase ani.

Tonul cinic și felul în care zâmbea turnă gaz peste foc, redeșteptându-i sentimente de durere și revoltă.

— De fapt, ar fi trebuit să iau masa în oraș, îi spuse ea furioasă. Și având în vedere că nu am primit niciun mesaj de la Mary și nici nu puteam să-l las pe Robbie singur, și că m-ai asigurat azi-dimineață că te întorci devreme...

— Ai avut o întâlnire?

De ce i se părea așa de imposibil? Nu-și dădea seama cât de insultător... Cât de nedrept era? Pentru nimic în lume nu i-ar spune că întâlnirea o avea cu verii ei.

— Da, am avut, îi răspunse ea țeapănă.

Aștepta să se scuze... să-i spună că-i părea rău că-i stricase seara.

— Ei bine, fără nicio îndoială că ținându-l în tensiune, o să-l faci să fie mult mai doritor de compania ta, îi spuse el cu un ton cinic. Nu asta dorește orice femeie?

Sarah îl străpunsese cu privirea, dragostea ei pentru el transformându-se în mânie la cuvintele lui.

— Nu pot să vorbesc pentru alte femei, îi spuse

ea acru. Dar eu în mod sigur nu procedez așa și acum, dacă-mi permiteți, o să vă spun noapte bună.

Încă era foc și pară când ajunse acasă. Era întuneric deoarece Ross și Sally nu se întorseseră încă. În salon, felicitările mai erau așezate pe șemineu și pervaz, reamintindu-i cât de bine începuse ziua. La naiba cu Gray Phillips... numai pentru că nevasta lui fusese genul de femeie căreia îi făcea plăcere să se distreze și să rănească oamenii, nu însemna că trebuie s-o acuze pe ea. Se opri brusc. Vedeă lucrurile prea personal... devenea prea implicată emoțional, nu numai cu Robbie ci și cu Gray, în timp ce el abia își dădea seama că ea exista.

Obosită, urcă scările și se pregăti de culcare.

*

— Atunci i-ai spus cât de supărată erai? o întrebă Sally.

— Într-un fel, o aprobă Sarah, nevrând să-i explice cu exactitate ce se întâmplase.

— Să știi că nu trebuie să-l lași să profite de inima ta bună. Ești angajată să ai grijă de Robbie, nu să acționezi ca o înlocuitoare de mamă.

Sarah suspină.

— Trebuie să plec, îi spuse lui Sally. Altfel ajung târziu.

Nu era nimic neobișnuit să vadă mașina lui Gray parcată afară, deși i s-a părut ciudat că intrând în

bucătărie n-a găsit pe nimeni, iar lumina era stinsă.

O farfurie cu o bucată de pizza neapetisantă zăcea pe masa din bucătărie, alături de o cană de cafea pe jumătate băută.

Încruntându-se, Sarah intră în hol. Tăcere. Pentru o clipă, nu știu ce să facă.

Ezită puțin în timp ce se simțea ca o persoană care nimerise fără să vrea la bordul unui vas fantomă. Singurul lucru era să se ducă sus și să vadă dacă Robbie încă mai dormea, însă nu uitase sentimentul pe care l-a avut când el o privise ca pe o hoată, când a găsit-o scotocind în biroul lui. Și dacă cumva mai dormea, după toate probabilitățile...

Numai gândul că ar putea să se întâlnească cu el, pe jumătate dezbrăcat, ieșind din dormitor sau din baie...

„Termină cu prostiile!” se certă ea hotărâtă, ignorându-și slăbiciunile și îndreptându-se spre scări.

Era o angajată... plătită să aibă grijă de Robbie... și asta trebuia să facă. Dacă Gray încă mai dormea... Ei bine, putea să-l trimită pe Robbie să-l trezească, își zise în timp ce ajungea la etaj și deschidea ușa dormitorului lui Robbie.

Perdelele era încă trase. Nu se vedea nici urmă de Robbie, însă auzea apa curgând în baie. Dar nu asta o făcu să se înțepenească în prag. Nu, era pur și simplu Gray, care dormea în patul lui Robbie, îmbrăcat.

În timp ce încă îl privea, Robbie apăru din baie pe jumătate îmbrăcat.

— Am avut un coșmar, îi spuse el în șoaptă. Tăticul a venit sus. A spus că nu trebuie să-mi fie frică pentru că el era acolo.

Altă dată, Sarah s-ar fi bucurat de felul natural în care Robbie îi spusese lui Gray „tăticul”, de felul în care se părea că acceptase că atunci când Gray spusese „nu-ți fie teamă” însemna că nu avea de ce să se teamă... la fel cum s-ar fi bucurat că Gray auzise plânsul copilului și se dusesse să vadă ce se întâmplase.

— Sarah, mi-e foame. Vreau să mănânc, îl auzi pe Robbie spunând în timp ce deschideau ușa de la dormitor și se îndrepta spre scări.

Tocmai voia să-l cheme înapoi și să-l trimită să-l scoale pe Gray, când acesta se mișcă, încruntându-se în timp ce încerca să-și găsească o poziție mai confortabilă în patul mic.

Trebuie că fusese extenuat dacă adormise în patul mic, și încă împărțindu-l cu Robbie, gândi Sarah pășind spre ușă, așteptând ca el să se trezească, dar în loc de asta el întinse brațul, lovind paharul cu apă tonică de pe noptieră. În fiecare seară, Sarah așeza cu grijă un pahar cu apă pentru Robbie.

Sarah reacționează instinctiv, întinzându-se, prea târziu totuși și neavând altceva de făcut decât să ridice paharul de pe covorul ud. În timp ce îngenunchea lângă pat, simți imediat mâna lui Gray pe părul ei.

Mișcarea total neașteptată o făcu să rămână nemișcată... incapabilă să respire... incapabilă să facă ceva. Degetele lui se mișcau ușor pe părul ei. Scoase un sunet adânc de plăcere, înainte s-o prindă de ceafă și s-o tragă încet spre el.

Ea văzu că încă avea ochii închiși și dormea profund, total inconștient de ce făcea. Asta însemna... asta însemna că trebuia să-i dea la o parte mâna din părul ei și apoi să-l trezească. Numai Cel de Sus știa cine credea el că este ea. Vreo femeie necunoscută cu care avusese vreo legătură intimă, care...

Înghiți cu greutate. Acum era așa de aproape de el încât putea să-i vadă porii din piele, umbra albăstruie a bărbii, genele mătăsoase și dese. Putea să-i simtă parfumul corpului și instinctiv, ca să se protejeze să nu cadă, a trebuit să pună mâna pe pieptul lui și astfel a simțit cum îi bate inima, puternic și neregulat.

— Mmm...

Inima începu să-i bată cu putere, când el îi mirosi pielea moale a gâtului, iar cu degetele o mângâia ritmic în spatele urechii. Simțurile îi erau răscolite de senzații pătimase, sfârcurile i se întăriră... Zvâcnind, întregul corp răspundea în mod șocant la atingerea lui. Barba lui îi irita pielea sensibilă a gâtului și totuși senzația era mai mult erotică decât neplăcută, făcând-o să-și simtă pielea ca de găină. Instinctiv, se mișcă mai aproape, arcuindu-și gâtul astfel ca gura lui să-i atingă pielea. Mâna pe care i-o pusese pe piept se

încordă. Putea să-i audă respirația neregulată, simțind cum îi tremura tot corpul.

Ea purta o bluză subțire de bumbac și un șort. Când Gray îi prinse sânul cu mâna liberă, scoase un sunet ușor și uimit. Dar el nu-și dădea seama, cu gura lipită de gâtul ei. Cu vârful limbii și cu dinții începu să traseze urme care o făceau să simtă o plăcere erotică.

Sarah tremura, știind că ar fi trebuit să se îndepărteze, însă confuză, făcea exact contrariul, adică se apropia de el... ignorând nebunește gândul că trebuia să se îndepărteze de el, înainte ca Gray să se trezească și să-și dea seama ce făcea, de fapt ceea ce îi permitea ea să facă.

Se cutremură, când cu degetul Gray începu să-i frece sfârcul și-și înghiți micul geamăt de plăcere care i se urcase pe buze. Gura lui îi lăsa urme pe piele, făcând-o chiar să se înfioare, căutându-i buzele, iar ea nu se putu ori să nu întoarcă capul în așa fel încât gurile lor să se întâlnească.

Inima i s-a oprit în piept când buzele lor s-au întâlnit, simțurile fiindu-i cuprinse de o frenezie amețitoare datorită sărutărilor lui stăruitoare.

Nu era un sărut ușor, o mângâiere, ci sărutul unui bărbat care dorește intim și cu pasiune o femeie. Dar care era acea femeie? Nu ea, gândi Sarah rămânând nemișcată în îmbrățișarea lui, dorința scăzându-i brusc, cu corpul țeapăn, chinuită de rușine.

Gray încă o săruta, mușcând-o cu violență de buza superioară ca și cum ar fi simțit că vrea să se

opună.

Durerea neașteptată a făcut-o să țipe și să se dea un pas înapoi.

Imediat el deschise ochii, încruntându-se în timp ce se uita la ea.

Cu repeziciune, Sarah sări în picioare.

— Ai dat peste paharul de pe noptieră, se bâlbâi ea îngrozită. Îmi pare rău că te-am trezit.

Încă era încruntat și-l simțea cum gândește... încerca să-și amintească ceva, ce părea vag și confuz.

Dintr-odată, își dădu seama că privirea lui era fixată pe gura ei. Cu inima bătând, și-o prinse brusc între dinți, încercând să nu tresară din cauza mușcăturii. Se simțea slabă, vulnerabilă, așa de speriată că el și-ar putea reaminti și s-o acuze, așa de speriată că el ar putea crede că ea fusese aceea, că el ar putea ghici, dar când începu să vorbească el o întrebă nervos:

— Ce naiba caut eu aici? arătându-i clar că nu-și amintea ce se întâmplase, ceea ce o făcu să se simtă ușurată.

— Robbie a spus că a avut un coșmar și tu ai venit la el, îi răspunse neutru. Probabil că ai adormit lângă el.

Gray mormăi ceva ce semăna cu o aprobare, sau mă rog, cu așa ceva. Se ridică blestemând, frecându-și spatele.

— Dumnezeu, spatele meu, se plânse el.

Deja Sarah se îndrepta spre ușă. Prin mișcarea pe care el o făcuse, cămașa îi ieșise din pantaloni,

lăsând la vedere stomacul și pieptul musculos. Se întinse și Sarah auzi oasele trosnind.

— Cât este ceasul? o întrebă el și blestemă din nou când ea răspunse. La naiba! Trebuia să fiu la o întâlnire de afaceri într-o oră. O s-o sun pe Mary s-o amâne.

Era încruntat, în mod cert cu gândul la treburile lui, nimic din comportarea lui nesugerând că era conștient de ceea ce se întâmplase și totuși, când deschise ușa la dormitor, el se uită fix la ea cu o privire scrutătoare, care apoi coborî pe buzele ei tumefiate.

Sarah tremura așa de puternic încât era mirată că el n-a observat. Încă își mușca buzele, durerea crescând cu fiecare minut, dar nu îndrăznea să le dea drumul, ca el să nu vadă mușcătura și să-și amintească.

Deschizând ușa se întoarce și se grăbi spre scări. Jos, în bucătărie, Robbie își pusese deja o porție de fulgi de porumb. Deasupra gurii avea o mustață de lapte și ridicându-și privirea îi zâmbi larg, când o văzu intrând în bucătărie.

*

O jumătate de oră mai târziu, când Gray a intrat în bucătărie, Sarah era cu spatele la ușă. Imediat se încordă, incapabilă să se întoarcă și să se uite la el. Își dăduse seama... își reamintise... sau a dormit așa de adânc încât nici nu știa că o atinsese... că o sărutase?

Îl auzi deschizând ușa frigiderului și se forță să nu se întoarcă. În piept, inima îi bătea dureros de violent și era neliniștită. Părea atât de distant, de rece... Privindu-l acum îmbrăcat în costumul sobru, îi era aproape imposibil să creadă că el fusese... Înghiți cu greutate, reamintindu-și că de fapt nu cu ea dorise să facă dragoste; că nu la ea se gândise când o sărutase și o mângâiasse...

El își luă niște suc de portocale din frigider și era gata să se întoarcă. Imediat, ea se prefăcu ocupată, învârtindu-se pe lângă Robbie.

— Sarah, mai facem astăzi un tort? o întrebă Robbie.

Sarah știa că Gray o privea studiind-o și chiar dacă simțea cum roșeața începea să-i cuprindă obrajii și gâtul, refuza să se întoarcă să-l privească.

Își dădu seama că era ca și cum încerca să reziste unei forțe fizice puternice și în același timp lupta cu propria ei dorință de a întoarce capul ca să vadă de ce-o privea așa de atent.

Zece minute mai târziu, după ce termină micul dejun, Gray își luă servieta și se îndreptă pre ușă, apropiindu-se puțin ca să-i spună scurt:

— Dacă ai un minut, te rog, Sarah.

Zăpăcită, îl urmă în hol. Probabil că-și amintise și voia să știe de ce nu-l oprise, de ce nu-l trezise, de ce ea...

— Cred că ar fi o idee bună, dacă Robbie s-ar abține să mai mănânce tort, îi spuse el. Bănuiesc că din cauza asta a avut coșmarul care ne-a trezit

noaptea trecută, atât pe mine cât și pe el.

Sarah se uită fix la el.

— Am crezut că ai mai multă minte și că n-o să-i dai voie să mănânce o astfel de umplutură... atâta zahăr și grăsimi... îl auzi ea continuând pe un ton critic.

— Am folosit o rețetă dietetică, îl informă țeapănă Sarah.

Cum îndrăzneala ei să insinueze că ea era de vină pentru coșmarul lui Robbie. Când el...? Îi stătea pe vârful limbii să-i spună asta: că dacă într-adevăr era îngrijorat de coșmarurile lui Robbie, ar fi putut afla cauza lor în casă, în modul de comportare față de copil și nu să bănuiască rețetele ei. Încă șocată de critica lui nedreaptă când ea se aștepta ca el să abordeze un subiect total diferit, o făcu să se zăpăcească atât de tare, încât rămase fără grai și uită ceea ce voia să spună.

Cum el se întoarse, își mușcă buza destul de tare, uitând că era rănită. Rezultatul fu o durere vie care o făcu să scoată un țipăt ușor; asta îl făcu să se oprească și să se întoarcă s-o privească.

În clipa în care privirea lui se fixă pe buza umflată, se simți stânjenită și vinovată.

— Dacă aș fi în locul tău, i-aș spune prietenului să fie mai puțin dur data viitoare, îi zise el în timp ce deschidea ușa.

Era pe jumătate ieșit din casă când Sarah, încercând să pară calmă, deși cu vocea răgușită de mânie, îi spuse tremurat:

— Pentru știința ta, nu am un prieten...

Se opri brusc, realizând șocată ceea ce era gata să spună.

— Pentru știința mea, ce? o îmboldi el.

Din nou se uită la gura ei. Scârbită, Sarah realizează ce era tocmai să facă. Își strânse buzele tremurătoare și-și întoarse capul. Întregul corp îi era cuprins de un fior rece, iar ochii mari și întunecați oglindeau un întreg șir de reticențe.

Fără să vrea, atinse cu vârful limbii buza umflată, într-o mișcare care era de cercetare cât și de alinare; gestul o trădă bărbatului care o privea atent că era total neobișnuită să apară în public cu o astfel de dovadă a pasiunii.

Buzele ei erau pline și ispititoare, dar acum erau umflate și însemnate de acea vânătaie trădătoare. Corpul lui se încordă, suferința pe care-o simțise de când s-a sculat, crescând brusc. Trecuse mult, mult timp de când nu mai încercase o astfel de pasiune aproape de nestăpânit.

Apetitul lui sexual scăzuse considerabil în ultimele luni de căsătorie și spre deosebire de alți bărbați pe care-i cunoștea, după divorț nu avusese nicio dorință să înceapă să pedepsească restul femeilor pentru infidelitatea și trădarea nevestei lui, întreținând oricât de multe legături ar fi fost posibil.

Era adevărat că avusese niște legături, dar amândouă fuseseră mai mult cerebrale decât fizice. Iar acum era un șoc să realizeze că era capabil de o dorință fizică atât de puternică, dureroasă și de nestăvilit, chiar mai rău decât

nevoia... că dorința îi era îndreptată spre o femeie pe care el în mod conștient și hotărât o ținuse la distanță.

Mai târziu în mașină, când mergea către fabrică, își permise să se întrebe de ce simțise o astfel de apropiere instantanee de ea, o persoană împotriva căreia el ridicase în mod conștient tot felul de bariere pentru a o ține la distanță, pentru că ea era cineva care ar fi putut amenința stăpânirea de sine pe care și-o impusese în viață.

Se blestemă știind că nu fusese o idee bună s-o angajeze, dar ce altă alternativă avusese? Trebuia să-l ia în considerare pe Robbie. Robbie care era copilul lui... fiul lui... Robbie, care din cauza sfaturilor mamei lui, se temea de el. Și totuși, noaptea trecută, înspăimântat de coșmar, Robbie se agățase de el... plângând, rugându-l să stea și ținând în brațe corpul mic și înspăimântat al fiului său, fusese copleșit de un val de dragoste și durere... dragoste pentru copil, care la urma-urmelor era o parte din el și durere pentru anii în care fuseseră despărțiți și pentru toate durerile și necazurile care marcaseră relația dintre ei.

Nu putea înțelege ce se întâmplase cu el. După ce-și zăvorâse toate sentimentele, după ce-și spusese că era mai sigur să nu simtă... să nu iubească, dintr-odată simțise cum toată hotărârea i-a fost spulberată, lăsându-l neapărat și sângerând; lăsându-l vulnerabil în durere... lăsându-l atât de confuz și copleșit de propriile sentimente... atât de șocat de faptul că a realizat

ce i se întâmplase... Trase aer adânc în piept, cutremurându-se puțin când își aminti ce simțise în dimineața aceea când văzuse buzele tumefiate ale lui Sarah; cum fusese furios, aproape de o gelozie nebună pe bărbatul care avusese dreptul s-o sărute așa de pasionat, și pentru că ea nici nu observase și nici nu-i păruse că acesta o rănisese.

„Nu am un prieten“ îi spusese ea. Și totuși, cineva o atinsese, o sărutase. Dumnezeu, dacă închidea ochii, aproape că putea să simtă cum fusese gura ei, să audă strigătele ei ușoare de plăcere și durere care îi umpleau urechile, să atingă rotunjimea feminină a gâtului ei, sânii... să simtă cum corpul ei începe să răspundă și să știe...

Înjură cu bruschete, când un alt șofer îl claxonă făcându-l atent la stopul care devenise verde și că el stătea visând la volan. Toată povestea asta trebuia să se termine. Nu avea loc pentru așa ceva în viața lui... ceva atât de periculos care să intre în viața lui...

Odată crezuse că s-a îndrăgostit și că dragostea lui era împărtășită, dar se înșelase de fiecare dată. Nu-și va permite să mai cadă în această capcană încă o dată. Niciodată. Niciodată.

Capitolul 7

Sarah recunoscuse că Gray o punea în încurcătură. Era un bărbat plin de contradicții; un bărbat care acum putea fi un tată iubitor și plin de

grijă față de copilul său, iar în următoarea clipă să se închidă în el ca și cum i-ar fi fost frică.

Dar frică de ce? Sigur că nu de Robbie. Poate îi era frică să-l iubească?

Se încruntă în timp ce studia ideea. Trecuseră aproape două săptămâni de la acea dimineață fatală când îl găsisese pe Gray dormind în patul lui Robbie, când în somn fiind, o ținuse lângă el, o mângâiasse și o sărutase.

Dar nu, nu trebuia să se mai gândească... nu avea voie să-și amintească. Mereu își spusese că se gândea la acest incident de prea multe ori, că era o întâmplare în jurul căreia trebuia să ridice un zid de uitare, destul de mare ca să se asigure că amintirea lui va rămâne îngropată în mintea ei, ca ceva de neatins și de neșters pentru restul vieții.

Pentru că dacă nu era... dacă îi permitea să-i domine gândurile și sentimentele... O trecu un fior.

Ceea ce simțea pentru Gray nu avea niciun viitor, nicio speranță că el i-ar întoarce sentimentele, că s-ar putea îndrăgosti de ea. Știa asta din felul în care o trata, din politețea rece care câteodată nu-i putea ascunde antipatia pe care o simțea față de ea. O angajase ca guvernantă pentru Robbie, deoarece pur și simplu nu găsisese pe altcineva, dar știa cât de mult îl supăra prezența ei în casă, cât de nesuferită îi era. Văzuse felul în care o privea ori de câte ori Robbie, când dorea ceva, venea la ea și își dădea

seama că lui Gray nu-i plăcea că fiul lui se atașa prea tare de ea.

Și ea se atașase foarte mult de el, dar bănuia că din motive diferite. Robbie era un copil vulnerabil. Încercase să-i lărgască orizontul, să-i facă cunoștință cu alți copii și într-o măsură reușise, dar încă se agăța de ea... încă alerga repede la ea ca și cum îi era teamă că ar putea dispărea în absența lui.

Desigur, era o reacție aproape naturală, dată de drama prin care trecuse, dar în viață, Robbie avea nevoie de cineva permanent pe care să-l poată iubi și de care să depindă, nu de cineva care să treacă prin viața lui pentru o perioadă relativ scurtă.

Era adevărat că încet, Robbie devenea mai atașat de tatăl său, mulțumită încurajărilor ei permanente că mai degrabă trebuia să vadă în Gray un prieten decât un dușman și de asemenea, era adevărat că și Gray devenise mai sensibil, arătându-i mai multă blândețe și mai multă bunăvoință, dar tocmai când se felicita că-l ajutase să stabilească o legătură adevărată între ei, aproape întotdeauna, sau așa i se părea, când într-adevăr Gray îi arăta afecțiune lui Robbie, se retrăgea în sine, corpul lui trădând clar tensiunea și îngrijorarea, ca și cum îi era teamă să-și iubească fiul. Dar care om ar simți în felul acesta? Căruia om i-ar fi teamă să-și iubească propriul copil?

Cel căruia odată i-a fost luat copilul și, într-un mod illogic, i-ar fi teamă că s-ar putea întâmpla din

nou? Cel căruia îi era teamă să-și permită să-și iubească propriul copil deoarece în adâncul inimii lui, dragostea era legată puternic de durerea despărțirii de soția lui și nu putea face deosebire între ele?

Sarah și-ar fi dorit să poată vorbi mai liber cu Gray despre sentimentele lui și teama ei că el îl rănea pe Robbie respingându-l; că-l învăța pe Robbie să nu aibă încredere în sentimentele lui, să-i reprime dorința naturală de a-i arăta dragoste și afecțiune tatălui său. Dar chiar dacă Gray ar fi fost mai abordabil, ea se îndoia că ar fi putut depăși îndeajuns propria ei dragoste, ca să poată discuta acest subiect cu toată sinceritatea de care era nevoie.

Din cauza asta, dar și din cauza sentimentelor ei pentru Gray, începuse să-și pună foarte serios întrebarea dacă era persoana potrivită să aibă grijă de Robbie.

O dată încercase foarte ezitant să-și expună îndoielile, dar imediat Gray se întunecase la față și gura îi devenise o linie subțire, acuzând-o că vrea să rupă contractul pe care-l semnase și fu forțată să se oprească, știind că-i era imposibil să-și expună toate problemele într-un mod care să fie convingător.

Învățase de mult că Gray respingea tot ce avea ca bază sentimentele și ea gândi cu amărăciune că odată o iubise foarte mult pe mama lui Robbie, ca să fie atât de afectat de ruptura dintre ei.

Și totuși, mai târziu, acasă, când discuta cu Sally

și Ross le-a auzit, acesta a negat repede, scuturând din cap:

— Nu asta am auzit eu, îi spuse el. Din toate sursele, singurul motiv pentru care s-a căsătorit a fost că ea era gravidă și se pare că el a făcut presiuni asupra ei ca să accepte. Aparent, nimeni n-a fost mirat când căsătoria a eșuat, deoarece se știa chiar de la început, că dacă a fost ceva pasiune la început, care a dus la conceperea lui Robbie, aceasta s-a sfârșit cu mult înainte de căsătorie, lăsând la o parte moartea.

Când Sarah scoase un sunet ușor de nemulțumire, Ross dădu din nou din cap:

— Știu care este necazul cu tine, nu-i așa? îi zise el. Ești prea iubitoare... prea idealistă.

— Îmi pare rău pentru Robbie, îl întrerupse Sally. Bietul băiat. Totuși are nevoie de tine, Sarah!

Sarah negă.

— Mi-e teamă că pot să fac mai mult rău decât bine. Are nevoie de cineva care să fie permanent cu el.

— Adică vrei să zici că Gray trebuie să se recăsătorească. Ei bine, mă îndoiesc că o va face vreodată, zise Ross. Gurile rele spun că după divorț a jurat că nu se va mai căsători și sigur nu-și va călca cuvântul, nefind tipul de om care se aprinde repede.

— Nu, nu este, întări cu însuflețire Sarah.

Și totuși, Gray nu era un om fără sentimente. Chiar și fără s-o fi sărutat, ea știa asta. Câteodată

aproape că putea să simtă încordarea a tot ce ascundea în el și care radia prin fiecare por ca o căldură.

De când începuse să lucreze pentru el, se părea că devenea din ce în ce mai iritabil, din ce în ce mai critic și câteodată atât de nedrept, încât ea se întreba dacă de fapt el nu încerca s-o facă să rupă contractul și să plece. Și totuși, dacă voia să scape de ea, putea să i-o spună și nu s-o atace, ca o persoană mult prea lașă ca să acționeze pe față; probabil că folosea aceste manevre necinstite astfel ca toată povara hotărârii să cadă asupra ei și nu asupra lui.

Și totuși, câteodată o privea de parcă o ura.

De asemenea, începuse să vină acasă din ce în ce mai târziu, astfel că era nevoită să stea și după ora șase. Ori de câte ori îi reproșa acest lucru, el îi replica amintindu-i că el îi propusese să stea acolo.

De exemplu, în seara asta, gândi ea obosită în timp ce-i călca ultima cămașă de la uniforma de școală a lui Robbie. Gray îi promisese că va fi înapoi la ora șase. Ea îi explicase că urma să ia masa în oraș, alcătuind o pereche cu un om de afaceri, prieten cu Ross și Sally și care era în regiune pentru vreo două zile, cu afaceri.

Când îi spusese pentru prima oară de cină, Sally o asigurase că nu încerca să pună la cale o căsătorie; Sarah nu era așa de sigură, dar îi era prea datoare verișoarei ei ca s-o refuze, astfel că acceptă.

Totuși, era șapte și jumătate și deja a trebuit s-o sune pe Sally și s-o prevină că s-ar putea să nu ajungă la timp și, pe bună dreptate, verișoara ei nu fusese prea încântată.

— Ei zău, totul are o limită, se plânse ea. Aproape că-mi vine să cred că o face intenționat. Ai sunat la fabrică?

— Da, și se pare că nimeni nu știe unde este. A plecat imediat după prânz la o întâlnire de afaceri și a spus că pe urmă vine direct acasă. Sarah își mușcă buzele. Crezi că a avut un accident, nu? o întrebă neliniștită pe vara ei.

Dintr-odată, mânia lui Sally s-a evaporat.

— Oh, Cerule, sper că nu... dar poate ar fi mai bine să verifici. Totuși, mă gândisem că dacă s-ar fi întâmplat ceva... Totuși...

— O să sun la poliție, îi spuse Sarah cu voce tremurată.

*

După ce aflate că nu fusese raportat niciun accident în care să fie implicat Gray, cu toate că asta nu dovedea că n-ar fi putut să i se întâmple ceva, Sarah era încă lângă telefon, când auzi mașina îndreptându-se spre casă, o jumătate de oră mai târziu.

Imediat spaima i s-a transformat în furie, nu numai pentru că întârziase, ci și pentru că, chiar fără să știe, o făcuse să fie din nou neliniștită.

Când el intră pe ușă, ea era deja în picioare, cu

chipul palid și încordat, cu ochii măriți și strălucitori în lumina slabă a holului, o siluetă subțire și aproape eterică, a cărei formă feminină îl făcu pe Gray să simtă o durere ascuțită și chinuitoare, încât a făcut un efort să se rețină ca să nu se îndrepte spre ea, s-o ia în brațe, s-o țină, s-o mângâie și s-o sărute... ca și cum n-ar fi fost o străină, ci femeia lui pe care o iubea și știa cum îi va răspunde; că ar putea face dragoste cu ea acolo unde stătea, îndepărtându-i toate supărările, să-i împărtășească grijile care-l apăsau și procedând așa, știa că ea l-ar înțelege, că ar accepta... că sentimentele ei pentru el... dragostea ei pentru el i-ar permite o astfel de comportare egoistă, de eliberare de toate necazurile, fără să-l critice sau să-l condamne.

Chiar făcuse primul pas spre ea, când vocea ei rece ca un duș de gheață i-a spulberat toate iluziile.

— Mi-ai promis că vei fi acasă la ora șase, îi zise ea tăios. Aveam întâlnire în seara asta.

Șocul pe care i l-a produs vocea aceea tăioasă și privirea rece pe care i-o arunca, au avut efectul unui jet de apă rece aruncat pe o piele încinsă, cauzându-i aproape o durere fizică, așa că-și reveni imediat, resentimentele trădându-l încă o dată.

— Ce te-a împiedicat să pleci, dacă acea întâlnire era așa de importantă? îi aruncă el.

Sarah se holbă la el uimită și mânioasă.

— Știi foarte bine că nu puteam să-l părăsesc pe

Robbie, îi răspunse.

— De ce nu? o întrebă el cu brutalitate. Maică-sa o făcea. De fapt, din cauză că-l părăsea adesea, mama ei a intervenit și l-a luat în grija ei. Ei bine, dacă întâlnirea aceea este așa de al naibii de importantă pentru tine... poți să pleci. De fapt, dacă este așa de al naibii de importantă pentru tine, poți să pleci și nu te deranja să te mai întorci.

Atacul a fost atât de neașteptat, atât de nedrept încât Sarah n-a putut decât să se uite la el, nevenindu-i să creadă.

Putea simți lacrimile care i se formau sub pleoape și știa cu limpezime că dacă mai stătea acolo, va fi incapabilă să se oprească să izbucnească în plâns. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Gray să fie martor la slăbiciunea și vulnerabilitatea ei, așa că făcu singurul lucru pe care-l putea face: și-a smuls geanta și ferindu-și fața, a trecut pe lângă Gray și a ieșit în goană pe ușă.

Scrâșnind din cauciucuri în dorința ei nebunească de a se îndepărta, se îndreptă spre poartă și se opri înainte de a ajunge în autostradă, ca să se calmeze și să-și șteargă nasul.

Nu mai avea nicio importanță că lacrimile curgeau șiroaie, își zise ea, în timp ce-și înghițea hohotele de plâns care amenințau s-o cuprindă.

Era numai șocul, gândi. Numai șocul, asta era. Dar sub acest șoc se ascundea un val crescând de durere și deznădejde. Își tot zicea că nu avea nicio importanță, că știuse tot timpul cum era Gray, că

se tot prevenise să nu-l vadă în culori mai calde, ci ca un bărbat dur, critic, acestea fiind adevăratele trăsături care-l caracterizau... că era vina ei dacă acum suferea pentru slăbiciunea ei. Dar s-o acuze așa, când el era cel... Își șterse lacrimile și-și suflă nasul.

Încă nu putea crede că o concediasse. Că-și pierduse cumpătul în așa hal... că-și pierduse controlul atât de tare, când de fapt întotdeauna... întotdeauna era așa de stăpân pe sine în tot ceea ce făcea... când niciodată nu făcuse o mișcare care să nu fi fost atent calculată.

În timp ce ajungea acasă, mânia o storsese și o lăsase epuizată și tremurând.

Nu fusese niciodată o persoană violentă, totdeauna se considerase o persoană tăcută, stăpână pe sine, dar în seara asta...

Se cutremură ușor în timp ce intra în casa goală și mergând în bucătărie își puse ceainicul să-și facă un ceai.

De fapt, poate din cauza trecerii prea bruște de la teama că Gray ar putea fi rănit, zăcând neajutorat și inconștient într-un spital îndepărtat, la realitatea amară a sosirii lui întreg și nevătămat, nepăsându-i evident de neliniștea, de spaima pe care i-o cauzase, lăsând la o parte faptul că venise atât de târziu când știa că avea o întâlnire, i se dezlănțuise mânia neașteptată.

Da, avusese un motiv să reacționeze în felul ăsta, însă în ce-l privea pe Gray... se părea că lui îi căzuse bine furia ei... Îl încurajase și-l ațâțase,

deși își dădea seama că greșea. Și apoi, s-o concedieze...

Se cutremură din nou, mai tare de data asta. Desigur că trebuia să se ducă din nou acolo, chiar numai pentru a-i explica lui Robbie situația. Dar cum putea să-i explice... Ce-i va spune? Mai mult ca sigur nu voia să facă ceva care să strice relațiile și așa destul de fragile dintre Robbie și tatăl lui.

De data asta o cuprinse o furie disperată. Cum putea fi Gray așa de egoist, așa de nepăsător față de sentimentele lui Robbie? Oare nu-și putea da seama cât de tare putea să-l afecteze pe băiat?

Sally și Ross s-au întors mai târziu și desigur, au vrut să audă toată povestea, Ross încruntându-se când le-a povestit despre reacția lui Gray față de supărarea ei.

— Mi se pare că în momentul ăsta ești concediată, o anunță el după ce-o ascultă până la capăt.

— Dar Robbie... începu Sarah.

Ross dădu din cap.

— Sarah, știi cât de îngrijorată ești pentru el, îi zise. Cum am mai spus înainte, ai o inimă prea bună. Dar pentru că tu locuiești aici, noi suntem răspunzători în ceea ce te privește. Da, știi, ești adultă... și perfect capabilă să iei hotărâri, dar nu sunt mulțumit deloc de felul cum a început Gray să se poarte cu tine. De fapt, aproape sunt hotărât să mă duc să-i spun vreo două vorbe...

— Oh. Nu... te rog, nu fă asta, îl rugă Sarah.

Se albise așa de tare și arăta atât de îngrozită încât Ross cedă, chiar dacă era încă încruntat și grav.

— Foarte bine, dacă dorești nu mă duc, dar nu pot pretinde că mă simt liniștit pentru că tu n-o să mai lucrezi acolo.

— Trebuie să mă duc să-l văd pe Robbie, le spuse Sarah la amândoi. Nu pot să-l părăsesc pur și simplu, chiar dacă Gray vorbește cu el.

— De ce nu aștepți până când eu sau Sally te vom putea însoți? îi sugeră Ross, dar imediat Sarah clătină din cap.

— Nu, nu vreau să mă ascund după voi. Așa cum ai spus, sunt adultă și perfect capabilă să mă lupt singură. Astă-seară am fost luată prin surprindere... dar mâine...

*

Se sculă cu mult înaintea răsăritului soarelui, deoarece dormise foarte prost. Se îmbracă cu grijă, nu cu hainele ei obișnuite, ci cu un taior sobru care semăna cu starea ei sufletească. Nu avea intenția să-l convingă pe Gray să-și schimbe hotărârea, umilindu-se, și rugându-l să-i dea slujba înapoi, dar era hotărâtă să meargă să-l vadă pe Robbie și să-i explice cu blândețe, cum putea mai bine, ce se întâmplase, fără să-l acuze pe tatăl lui în niciun fel. De dragul lui Robbie, nu putea... nu trebuia să facă asta.

O jumătate de oră mai târziu când parcă mașina,

văzu că toate luminile erau aprinse. Chiar înainte de a apuca să iasă din mașină, ușa s-a deschis și Gray coborî în grabă scările, alergând spre ea și o întrebă grăbit în timp ce deschidea portiera:

— Robbie... este cu tine?

Robbie... cu ea? În nerăbdarea lui, Gray o prinsese de braț. Stătea atât de aproape de ea, încât îi putea simți încordarea și teama care-l cuprinsese. Barba crescută peste noapte îi trasa o umbră întunecată pe maxilare. Purta un tricou și o pereche de blugi; își dădu seama că arăta de parcă nu dormise toată noaptea. Starea de neliniște pe care o avea Gray începuse să i se transmită și ei.

— Nu, Robbie nu este cu mine, îi răspunse ea repede. De ce?

— Nu pot să-l găsesc. Am luat de lucru acasă, seara trecută. Nu știu de ce... dar n-am putut să dorm.

Evită s-o privească, vocea îi era răgușită și aspră ca și cum ar fi vrut să-și mascheze sentimentele.

— M-am sculat devreme. M-am dus să mă uit la Robbie. Dar nu l-am găsit. Am căutat în toată casa, dar nu este nicăieri.

Sarah fu cuprinsă de mânie și neîncredere.

— Noaptea trecută, îl întrebă repede. Noaptea trecută, te-ai dus să-l vezi după ce am plecat?

Acum o privea, cu ochii înroșiți de nesomn și ogindind încordare.

Ezită și apoi clătină din cap... și deși ea nu-l criticase cu voce tare, începu să se scuze cu

tristețe.

— Mi-am adus de lucru acasă. Am crezut că el dormea. N-am vrut să-l deranjez.

„Adică n-ai vrut să te deranjezi tu“, gândi Sarah tristă, dar nu zise nimic. Putea să-și dea seama după expresia chipului lui cât de mult suferea... cât de vinovat se simțea. Nu putea realiza nimic dacă-i zicea ceva acum.

Deoarece ea a tăcut, a urmat o mică pauză, apoi spre surpriza ei, el spuse răgușit:

— Mulțumesc.

Uimită, l-a privit cu ochii mari, trădând emoția care o simțea.

— Pentru ce? îl întrebă ea cu voce înecată.

— Pentru că n-ai spus ceea ce știu că trebuie să gândești. Că ar fi trebuit să mă duc să văd ce face.

Emoția... disperarea din vocea lui a făcut-o să simtă o afecțiune dureroasă pentru el.

— Domnul știe... ar fi trebuit s-o fac... dar n-am făcut-o și acum el a fugit, continuă el.

— Ești sigur că a părăsit casa? îl întrebă Sarah.

— Foarte sigur. Am căutat în fiecare cameră și în fiecare dulap de două ori. Singura mea speranță era să fi venit la tine.

Gura i se uscă de teamă și neliniște.

— Poliția? îl întrebă ea calmă. Ai sunat...?

Gray negă.

— Nu. Tocmai voiam să te sun, să aflu dacă era cu tine și dacă nu, să-ți cer sfatul. Uimirea a făcut-o să rămână cu gura căscată. Nu mă crezi? Nu mă surprinde. După felul în care m-am purtat cu tine

seara trecută... Oh, Doamne... Unde s-a dus? De ce a fugit? Am crezut că a început să se obișnuiască... că începe să-și dea seama...

— Cred că mai bine am suna la poliție, îi spuse Sarah cu blândețe. Fără să-și dea seama, întinse mâna și-i atinse pe braț; un gest de mângâiere și încurajare, un răspuns la necazul lui și totuși el se opri din vorbit și întâi privi locul unde mâna ei ce așezase pe brațul lui și apoi la ea. Dintr-odată, cu inima bătând, fu conștientă de căldura puternică pe care o degaja corpul lui, de pielea catifelată acoperită cu fire de păr, de felul în care mușchii lui tresăreau la atingerea ei.

I se puse un nod în gât... nu putea gândi... nu putea să se miște. Apoi dintr-odată, se trase brusc un pas înapoi, cu fața palidă de neliniște și frământată de un sentiment de vinovăție.

Cum putuse să simtă așa ceva când toate gândurile ei, toată afecțiunea trebuiau concentrate asupra lui Robbie? Cum a putut să-și permită să simtă o atracție fizică așa de puternică și revoltătoare când, în mod clar, Gray îi arătase cât de puțin ținea la ea, fără să mai pună la socoteală faptul că n-o dorea?

Cu mâna tremurândă a format numărul și a sunat la poliție. Au răspuns imediat, într-un fel încurajator. Urma să vină cineva într-o jumătate de oră, o asigurare, iar între timp nu trebuiau să se lase cuprinși de panică.

Să încerce să nu se lase cuprinși de panică? Cum era posibil? Trebuia să se gândească numai

cum l-a întâlnit pentru prima oară pe Robbie... la naivitatea lui când credea că putea ajunge singur la Londra.

Inima ei aproape că încetă să mai bată. Se întoarse către Gray.

— Nu crezi că se duce la Londra, nu-i așa... ca s-o găsească pe menajera bunicii lui? Prima oară când l-am întâlnit...

Gray clătină din cap.

— Nu am nici cea mai mică idee. Tu știi mai multe despre el... felul cum gândește, felul în care acționează, decât știu eu. Am fost sigur că voia să vină la tine. Asta a fost tot ce mă puteam gândi... că voia să fie cu tine. Doamne, ajută-mă, chiar am crezut că tu ai...

Se opri clătinând din cap, dar ea deja ghicise ceea vrut să zică.

— Sincer, chiar asta ai crezut? Că l-aș fi încurajat să fugă de acasă... un copil de vârsta lui?

Deși încerca să rămână calmă, vocea ascutită o trăda.

— Îmi pare rău... Eu... Se pare că nu sunt capabil să judec corect acum. Probabil că ai auzit și tu bârfa locală că experiența mea în ceea ce privește femeile n-a fost întotdeauna bazată pe încredere.

Sarah îl privi serioasă.

— Încrederea, ca și alte sentimente, presupune un lucru care se împarte între două persoane, îi răspunse calmă. Niciodată n-aș fi făcut ceva care să-l rănească pe Robbie, oricare ar fi fost

sentimentele mele față de tine. Știu că m-am enervat seara trecută...

Acum era timpul potrivit să-i spună ce voia să-i spună, acum că toate zidurile dintre ei fuseseră dărâmate și că împărtășeau împreună grija pentru Robbie.

— Dar m-am simțit așa de vinovată față de verișoara mea și soțul ei că nu i-am putut ajuta tocmai când aveau întâlnire cu un client.

Gray se încruntă.

— Aveai întâlnire cu verișoara ta?

— Trebuia să fac pereche împreună cu ei, îi explică Sarah.

Se opri brusc când auzi zgomotul unei mașini care se îndrepta spre casă.

— Trebuie să fie poliția.

— Da, aprobă scurt Gray, îndreptându-se spre ușă. Mă duc să le deschid.

O jumătate de oră mai târziu, după ce trecu în revistă toată îmbrăcămintea din dulap, Sarah a putut să spună polițiștilor în detaliu cu ce era îmbrăcat Robbie.

Probabil că hotărârea de a fugi fusese luată brusc, îi spuse sergentul, încercând s-o îmbărbăteze, deoarece din ceea ce observaseră ei, când un copil plănuia să fugă de acasă, lua cu el jucăria favorită și un schimb de haine. Robbie nu luase nimic cu el și judecând după dezordinea din sertare, se îmbrăcase în grabă.

— S-a întâmplat ceva ieri... ceva care i-ar fi putut cauza supărarea?

Sarah s-a gândit și apoi a clătinat din cap.

— O ceartă cu un alt copil... sau chiar cu dumneavoastră? o întreabă sergentul, uitându-se atent la ea.

Din nou Sarah clătină din cap încet, revăzând în gând toate întâmplările din ziua precedentă.

Deja îi făcuse sergentului o scurtă descriere a trecutului lui Robbie și cum ajunsese să aibă grijă de el, dar nu menționase nimic care să sugereze că relațiile dintre Gray și copil erau nesatisfăcătoare. Dacă Gray voia să le spună altceva, era treaba lui și nu avea nicio intenție să-l ajute.

Întâi, polițiștii au vorbit cu ei separat, iar apoi împreună; i-au întrebat amănunțit despre Robbie și despre mediul familial, întrebări care au făcut-o pe Sarah să tresară, deși a văzut că Gray a răspuns la ele cu sinceritate și calm. Chiar când răspunsurile nu-i erau favorabile.

O dată sau de două ori, sergentul care-l întreba a tăcut, permițându-i să răspundă mai pe larg și când Gray mărturisise că nu se dusesese să se uite la Robbie în timpul nopții, i-a spus cu simpatie:

— Nu vă mai condamnați atâta, domnule. De asta ne facem toți vinovați.

Sarah a fost întrebată separat de Gray, dacă simțise că Robbie a fost maltratat fizic sau psihic de către tatăl lui. Repede a negat din cap, fiind mulțumită că nu trebuia să mintă. Se putea ca Gray să nu fie tatăl ideal, dar nu putea fi acuzat că ar vrea să-l rănească pe Robbie în vreun fel.

Când sergentul a strâns destule date și a fost gata de plecare, s-a oferit să lase pe cineva cu ei, ofertă pe care Gray a refuzat-o.

Imediat după plecarea lor, Sarah îi sugerează cu timiditate că ar trebui să plece și ea, gândindu-se că probabil ar dori să rămână singur, dar spre marea ei surpriză, el clătină din cap aproape rugător:

— Nu, te rog... dacă ai putea să stai... spuse el repede.

Când ea a rămas tăcută, a adăugat ezitant ca și cum ar fi avut de-a face cu niște cuvinte nefamiliare:

— Tu îl cunoști pe Robbie. Te știe, are nevoie de tine... te iubește. Dacă... când îl găsesc... dacă ești aici...

Așadar, era pentru binele lui Robbie, faptul că dorea ca ea să rămână și nu pentru el, dar de fapt la ce altceva se putea aștepta?

Desigur că-i telefonase lui Sally să-i spună ce se întâmplase și imediat verișoara ei a fost de acord că trebuia să rămână pe loc.

Deja trecuse jumătate din dimineața aceea interminabilă, când urcă în camera lui Robbie, simțind nevoia să fie printre lucrurile lui. L-a găsit acolo pe Gray, stând pe patul fiului lui. Cu spatele spre ușă, cu capul aplecat, ținând în brațe ursulețul favorit al lui Robbie.

Tăcută, tocmai voia să iasă din cameră, când el i-a spus răgușit:

— Nu, nu pleca. Dumnezeu, când mă gândesc

cât de mic este... cât de vulnerabil... Ar fi trebuit să-l caut... nu să stau aici, așteptând.

Sarah dădu din cap, dar realizând că nu putea s-o vadă, se îndreptă spre el.

— Nu, poliția a spus că trebuie să stai aici... în caz că au vreo veste, îi spuse.

— Mă simt așa de neajutorat, protestă Gray. Simt că trebuie să fac ceva. Este fiul meu, pentru Dumnezeu... copilul meu... Se opri, apoi, spuse cu o voce mai dură: Presupun că gândești că totul este din vina mea, dar crede-mă, nu mă poți condamna mai mult decât mă condamn eu.

Așa cum făcuse înainte, instinctiv, Sarah întinse mâna să-l mângâie, un gest simplu și tăcut de compasiune și încurajare, prea încordată ca să poată vorbi, dar tocmai atunci Gray se întoarse cu o mișcare bruscă și inconștientă, cu o privire sălbatică în timp ce striga la ea:

— De ce... de ce a făcut-o?! Îi este chiar așa de frică de mine... chiar mă urăște așa de mult?

Imediat, Sarah negă.

— Nu, nu, desigur că nu, îi spuse cu blândețe.

Probabil că fără să-și dea seama, se apropiase de el, pentru că atunci când îl privi, distanța dintre ei era doar de câțiva centimetri și deși o parte din ea o avertiză că era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă, compasiunea și blândețea, care erau adânc înrădăcinate în felul ei de a fi, explicau gestul ei. Apropiindu-se, întinse mâna și-l mângâie pe cap; un gest simplu de încurajare și simpatie.

— Oh, Doamne, Sarah. Dacă i se întâmplă ceva...

Dar brusc, Sarah înțepeni de uimire, în timp ce gestul lui dădea peste cap tot ce gândise despre el. Gray se apropie neîndemânatic, luând-o în brațe, ținând-o atât de strâns că abia mai putea respira. Gray își sprijinise capul de pieptul ei, în timp ce vorbea.

— Gray...

Fără să-și dea seama, vocea îi tremura, parcă rugându-l să facă ceea ce nu era în stare să facă. Însă când el nu se mișcă ci-și întări strânsoarea începând să tremure, cuprins de emoție, Sarah realizează că ea era cea care trebuia să rupă această apropiere dintre ei.

Capitolul 8

Sarah încercă să se desprindă din îmbrățișare, dar ca și cum Gray ar fi simțit ceea ce voia să facă, fără să-și ridice capul, continuă să vorbească cu fața lipită de pieptul ei. Respirația lui fierbinte pătrundea prin pânza subțire a bluzei, înfiorându-i pielea sensibilă și dându-i o senzație aproape erotică.

— Nu, te rog, Sarah, se rugă el răgușit. Lasă-mă numai... numai să te țin în brațe.

Și apoi pe neașteptate și cu brutalitate, Gray a început să vorbească, în timp ce ea stătea nemișcată, tremurând de șocul apropierii și uimită de propriul răspuns la această apropiere.

— Oh, Doamne, nu mai știu ce se întâmplă cu mine. Știi că mă gândesc la tine zi și noapte? Te

visez... mă trezesc dorindu-te... imaginându-mi... Doamne, am nevoie de tine. Eu...

Se încordă brusc, ca și cum ar fi devenit conștient de ceea ce spunea, de uimirea ei... și apoi începu să-și ridice capul, ferindu-și chipul pe când spunea, cu voce încărcată de dezgust:

— Chiar și acum când ar trebui să mă gândesc la Robbie, tot te doresc... tot...

— Este șocul, îi spuse Sarah la întâmplare. Câteodată are un efect ciudat asupra oamenilor; îi face să se comporte nefiresc. Este...

Se opri din vorbit în timp ce-și aplecă privirile și văzu că nasturii de la bluză se deschiseseră, lăsându-i pieptul descoperit.

Mâna îi tremura îndreptându-se spre nasturi. Mișcarea ei pripită atrase atenția lui Gray. Se încordă când observă că și el o privea. Respirația i se înteți, pieptul ridicându-se și coborând mult prea repede, trădându-i agitația.

Ca și cum ar fi primit o comandă neauzită, dar hotărâtă de la el, mâna pe care o ridicase ca să-și acopere porțiunea dezgolită, cu un gest de timiditate feminină, căzu, iar bătăile inimii i se întețiră. Era un răspuns, era o reacție voluptuoasă la dorința lui Gray.

Fu cuprinsă de o stare de inerție aproape hipnotică, toate celelalte reacții fiind reduse la zero. Faptul că Gray o voia, că avea nevoie de ea, că o dorea, o făcea să se simtă plină de feminitate.

Toată puterea ei de a reacționa era întreruptă de starea ei de emoție fizică puternică, datorită

faptului că zidul dintre ei căzuse; că pentru prima dată erau egali, că pentru prima dată Gray lăsa la o parte armura cu care se înconjurase, permițându-i să vadă omul vulnerabil care era.

Pentru prima dată erau uniți, de grija pentru Robbie. De fapt, era în firea ei să răspundă plină de compasiune la orice durere omenească, să ofere îmbărbătare și ajutor Sarah nu s-a gândit să-l respingă pe Gray. Nu s-a gândit să se îndepărteze de el, să-l refuze.

La ce nu se așteptase era că propria ei nevoie... propria ei dorință ar putea fi așa de puternică, așa de șocantă, așa de intensă ca a lui.

Știa că-l iubea și-i dorea, dar pentru ea dorința sexuală, chiar dacă intensificată de dragostea ce o simțea pentru el, fusese într-un fel domolită și de puțină experiență câștigată în tinerețe.

Și acum, dintr-odată, în timp ce Gray o ținea în brațe și-i murmură numele cu capul sprijinit de pieptul ei moale și catifelat, începu să-i descheie restul nasturilor. Sarah era cuprinsă de o dorință atât de puternică, încât respirația îi deveni gâfâitoare și scoase un strigăt de nerăbdare încercând să-și scoată hainele și apoi pe ale lui, ca să-i simtă corpul aproape. A trebuit să-și muște buza cu putere ca să se abțină să nu-l grăbească... Simțea cum mâinile lui Gray tremurau când îi descheia bluza; îi simțea și ea pielea transpirată și căldura corpului și își dădu seama că încerca să-și scoată tricoul. Acum mâinile i se plimbau nestingherite pe corpul lui și asta făcea să-i

crească dorința. Scăpă un strigăt ușor de protest când nu reuși să-i scoată tricoul cu totul.

L-a simțit pe Gray cum se încordează. Respirația lui fierbinte o făcea să tremure și dorea să se elibereze de haine în așa fel, încât nu numai mâinile, dar și gura lui să-i poată mângâia pielea fină.

— Ce este? îl auzi ea spunându-i, deși era clar că mișcările corpului ei îi răspunseseră la întrebare.

— Asta vrei, Sarah? Asta este ce vrei... corpul meu gol lângă al tău... să mă simți lângă tine? îi zise răgușit în timp ce-și scotea tricoul.

Sarah tremura atât de violent încât nu putea vorbi, dar modul în care corpul ei reacționa la vederea lui, la cuvintele pe care i le spunea, la căldura corpului lui, era mai mult decât un răspuns verbal.

Cu un gest total nefamiliar ei, ceva ce în mod normal n-ar fi făcut sau și-ar fi imaginat că era capabilă să facă, închise ochii și se arcui spre el cu sânii lipiți de pieptul lui; îi mângâia pielea cu degetele tremurătoare, nedându-și seama cât de excitant era gestul ei până când el nu-i rosti numele cu o voce răgușită și o strânse lângă el. Gura lui fierbinte îi urma linia gâtului, iar cu mâinile îi cuprinse sânii, la început ezitant, pe jumătate temător să n-o rănească sau s-o sperie. Dar când ea se lipi de el, rugându-l aproape, Gray întinse mâna să-i desfacă sutienul, mâinile cuprinzându-i sânii goi. Senzația mâinilor lui pe pielea ei mătăsoasă era atât de erotică încât gemu

de dorință, degetele ei înfigându-i-se în umerii puternici. O străbătu un fior de plăcere, când el îi atinse sfârcurile întărite.

L-a auzit spunând ceva și deși la început intensitatea senzației ei l-a uimit, chiar dacă era încordată încercând să se controleze, deja el o întindea pe pat prinzând-o sub corpul lui, așa că imediat și-a dat seama de excitarea lui. La rândul ei era excitată de mărimea și căldura pe care o simțea între coapsele ei în timp ce gura lui cobora spre sâni.

Deși își dădea seama de ceea ce simțea ea, nu făcu nicio mișcare s-o mângâie cu blândețe, ci prinse cu brutalitate în gură sfârcurile întărite. Senzația care a străbătut-o a făcut-o să-și arcuiască corpul într-un spasm violent de plăcere, un țipăt ascuțit i-a scăpat de pe buze, mâinile ei fiind pretutindeni pe brațele lui, pe spatele lui, în timp ce dorința care o cuprinsese a devenit de nesuportat.

Până atunci nu știuse că poate exista o senzație ca asta, o dorință atât de puternică care întrecea orice altceva și reducea întregul univers la locul unde gura lui îi producea o astfel de senzație de neîndurat.

Îi spunea ceva, cuvinte care treceau pe lângă ea ca un balsam, la fel ca și gura lui care încerca să potolească intensitatea dorinței ei. Îi spunea că era așa de perfect senzuală, că-l făcea să-și piardă stăpânirea de sine, că atracția pentru ea era copleșitoare; că o dorea mai mult decât viața lui.

Sarah îi răspundea incoerent că și ea simțea la fel, că-l dorea și ea la fel de tare, astfel încât dacă nu-i potolea acea dorință cu corpul lui, suferința ar fi omorât-o.

Îi desfăcu fusta, călăuzindu-i mâna spre blugii lui, iar apoi, ca și cum n-ar mai fi suportat întârzierea, și-i scoase de pe el cu o mișcare sălbatică în timp ce Sarah îl privea cu aviditate.

Avea un corp perfect și inima începu să-i bată nebunește pe când îl privea, dorindu-l, iubindu-l, simțurile fiindu-i cuprinse de un vârtej care o amețea.

Totuși, nu-l uitase pe Robbie. El era prezent în gândurile ei, un alt fel de durere, grija pentru el și alte sentimente la fel de puternice provocaseră această pasiune neașteptată și de neoprit. Într-un fel, cu Gray era un ritual... un fel de liniștire a acestor sentimente puternice... un fel de ritual de sacrificiu care o făcea să tremure și să-și piardă stăpânirea de sine ca atunci când încercase să smulgă hainele de pe Gray. Acum, după ce o dezbrăcase, Gray o sorbea din priviri.

Până acum, corpul ei fusese ceva abstract, ceva pe care îl hrănea, îmbrăca și-l ținea în formă, dar nu se gândise la el într-un mod voluptuos sau erotic și totuși în acest moment...

I se părea, sau pielea ei avea o strălucire mai catifelată... oare dintotdeauna știuse corpul ei să se abandoneze într-un mod atât de voluptuos... să se miște astfel încât să facă un bărbat să tremure și apoi să geamă, înainte de-a o mângâia cu mâini

tremurânde de-a lungul spatelui, trimitând fiori de-a lungul șirei spinării, mâini care s-au strâns posesiv în jurul taliei ei, apoi au întârziat în jurul coapselor, care-l invitau parcă spre locul cel mai feminin și mai ascuns al corpului ei?

Și tot timpul el a privit-o atent, înregistrând și cea mai mică reacție în așa fel încât a ghicit, cu mult înainte ca ea să zică ceva, că dorea mai mult decât mângâieri erotice.

Îi citise dorința în privirea întunecată și brusc, a pătruns-o.

Trecuse mult timp de când făcuse dragoste pentru prima oară. Fusesse o pasiune de adolescentă, neîndemânatică și nesatisfăcătoare, care o lăsase întrebându-se ce era așa de grozav. Ca și cum ar fi simțit asta, Gray a ezitat, fiindu-i teamă să n-o rănească, dar Sarah, cu simțul ei de femeie, se arcui spre el, se lipi de el și l-a simțit cum începe să tremure, incapabil să se mai abțină.

A fost o explozie frenetică, intensă, aproape sălbatică, alăturată dorinței reciproce, generată de teama lor, o explozie care a lăsat-o pe Sarah atât de epuizată încât a fost incapabilă să se miște, transpirată, cu obraji uzi de lacrimi.

Incapabilă să ridice mâna ca să le șteargă, le-a lăsat să șiroiască pe obraji. Gray începuse să se miște, dar se opri și cu degete ușoare, începu să le șteargă în timp ce cu limba îi culegea picăturile de sudoare de pe piele.

Această gingășie neașteptată după ce făcuseră dragoste atât de violent, îi tăie respirația. Cât timp

fusesse sclava dorinței, nu putuse să se gândească la nimic altceva decât la clipa următoare. Dar acum, liniștindu-se, începu să realizeze ce s-a întâmplat... Voia să se miște, să se acopere, să se ascundă undeva și să moară acolo. Însă cu rușine, își dădu seama că era prea obosită, prea stoarsă ca să facă o mișcare și că Gray încă o ținea în brațe.

Închise ochii, dorind să nu fi făcut nimic, să-și ascundă sentimentele și vulnerabilitatea față de el.

Nu avea nevoie să-și explice ce însemna comportarea lui. Nu fusese decât sex, nimic altceva, o descărcare fizică a grijii lui pentru Robbie. Nu era o reacție obișnuită la un bărbat aflat într-o situație disperată; la urma-urmei... era exact ca la perechile divorțate care dintr-odată descopereau că aveau nevoie unul de altul, atât că nu mai erau sentimente între ei, ci numai sex... dar își dădu seama că Gray încă o mai ținea în brațe, încă o mai mângâia. Începu să tremure, gândurile îi deveniră confuze. O săruta urmărind încet conturul feței, cu degetul mare trasându-i conturul gurii. Apoi, cu limba îi trasă conturul urechii, făcând-o să se înfioare de plăcere, stârnindu-i simțurile într-un mod în care, cu cinci minute înainte, ar fi jurat că este imposibil.

De data asta proceda aproape deliberat, cu o încetineală controlată în felul în care o mângâia și deși dorința lui era la fel de mare ca și a ei, era mai puțin forțată de data asta, parcă era

înconjurată de o senzualitate languroasă în care se scufunda fericită, încetul cu încetul.

Senzația de fierbințeală care-i cuprinsese corpul era mărită de mângâierea lui Gray, care-i dezmierdă fiecare părticică, făcând-o să reacționeze cu atâta intensitate încât se revoltă, dorind împlinirea dar în același timp prelungirea plăcerii.

Senzuala atingere a gurii lui pe coapse a fost punctul care a destrămat fragila ei stăpânire de sine până când cedând, i-a spus lui Gray cât de mult avea nevoie de el, cât de mult îl dorea, cât de mult suferea din cauza lui, că această suferință se va potoli când va fi a lui. În acea clipă el a pătruns-o cu putere și posesiv, într-un ritm care a făcut-o să-i strige numele înainte de a atinge punctul culminant.

Mai târziu, epuizată, aproape că adormise, când l-a simțit pe Gray plecând de lângă ea și a vrut să-l oprească, a vrut să-l roage să stea cu ea, dar era prea obosită ca să vorbească.

Sonera telefonului a trezit-o definitiv. Cu numele lui Robbie pe buze s-a sculat din pat, tresărind la oboseala fizică pe care o resimțea. Numai datorită faptului că era complet goală n-a fugit pe scări în nerăbdarea ei de a afla vești despre Robbie. A zăbovit destul de mult să se îmbrace, ignorând aura de senzualitate feminină pe care o căpătase corpul ei. Avea timp mai târziu să se schimbe și să facă un duș; acum singura grijă era Robbie, grijă care a turnat gaz pe foc,

făcând-o să se simtă și mai vinovată. Niciodată n-ar fi trebuit să-și permită să se abandoneze acestei plăceri fizice pe care o împărtășise cu Gray, mai ales acum. Nu avea nicio importanță că-și repeta că adesea oamenii reacționau straniu când aveau un necaz; că se putea explica comportamentul lui Gray, dar ea nu trebuia să se amăgească așa de tare. Îl iubea pe Gray... și-l dorea, dar niciodată nu visase că s-ar putea comporta de o manieră atât de desfrânată și lipsită de jenă, mai ales când știa că Gray nu simțea nimic pentru ea.

În timp ce se îmbrăca, corpul ei trădător îi aminti că dacă n-o iubea, în mod clar, Gray o dorise fizic.

Se simți dezgustată. O dorea sau pur și simplu a vrut să se descarce făcând dragoste cu cineva... cu oricine?

O cuprinse greața. De ce nu se gândise la asta înainte... nu să aștepte până acum, când era prea târziu... când se făcuse de râs, trecând peste principiile ei, peste convingerile ei, comportându-se ca o... desfrânată pentru care sexul era o obișnuință. Oare numai perechile căsătorite, care se bazau pe niște sentimente puternice și sincere, puteau face dragoste?

Ei bine, ce fel de legătură era între ea și Gray? Niciuna... niciuna.

În afara faptului că amândoi îl iubeau pe Robbie... că erau îngrozitor de îngrijorați pentru el... că amândoi se comportaseră altfel decât în mod normal, comportare determinată de necazul

lor și de neputința lor de a face ceva să-l ajute, ce altă legătură era între ei?

Ce făcea? Căuta scuze pentru ce nu era de iertat. Se cutremură. Ceea ce se întâmplase era ceva ce putea înțelege și accepta dacă se întâmpla între două persoane căsătorite, să zicem părinții cărora le dispăruse copilul, care în nevoia lor de a se încuraja reciproc, puteau face dragoste ca răspuns la tensiunea în care erau... dar două persoane care nu se iubeau... două persoane care nu se puteau suferi una pe cealaltă... două persoane din care una o iubea în secret pe cealaltă...

Sunetul receptorului pus în furcă îi îndreptă gândurile spre Robbie. Acum era îmbrăcată și se grăbea pe scări ca să-l găsească pe Gray stând în noi. Când o auzi coborând își ridică privirea spre ea, apoi întoarse capul ca și cum nu voia s-o vadă. Înțepeni acolo unde era, luptându-se să nu izbucnească în lacrimi, dar își aminti că și el era la fel de vinovat pentru ceea ce se întâmplase, ca și ea. Ridicând capul cu mândrie, îl întrebă cu voce încordată:

— Telefonul... Aveau vreo veste despre Robbie?

El clătină din cap, încă refuzând s-o privească.

— Nu. Nu încă. Era doar polițistul care a întrebat dacă s-a întors. Se pare că au făcut cercetări și n-a fost văzut, ceea ce duce la concluzia că ar putea încerca să ajungă la Londra. Oh, Doamne, când mă gândesc cât este de mic. Cât de vulnerabil. Dacă numai...

Brusc întoarse capul și se uită la ea. Șocul de a fi obiectul unei priviri atât de pătrunzătoare a făcut-o să roșească.

— Despre ce s-a întâmplat... înainte... eu... nu știu ce să spun... alta decât că...

— Nu este nevoie să spui nimic, îl întrerupse Sarah cu disperare.

Urma să-i spună că ceea ce se întâmplase n-ar fi trebuit să se întâmple, că nu intenționase s-o facă. Era ca și cum ar fi scris cu litere de-o șchioapă pentru ca toată lumea să știe și să fie clar că el n-o dorea sincer... că nu simțea nimic pentru ea.

— Amândoi ne-am purtat anormal.

Se bâlbâia, refuzând să dea atenție durerii care o chinuia. O să-i arate că mai are puțină mândrie. N-o să-l lase să fie singurul care spunea că ceea ce se întâmplase nu însemna nimic. Chiar dacă era o minciună, trebuia să se asigure că el credea că era la fel de nerăbdătoare ca și el să uite întregul incident.

— Cred... cred că oamenii se comportă câteodată ciudat... când sunt la necaz. Este... este mai bine pentru amândoi să uităm totul. La urma-urmei, odată ce Robbie va fi găsit... ei bine, nu va mai fi necesar să ne mai întâlnim, nu-i așa?

— Nu, cred că nu, fu de acord Gray. Desigur, numai dacă...

Vocea îi era răgușită și trăda încordare. Se opri, încă uitându-se fix la ea, aproape așteptând să zică ceva, realizează ea, deși nu știa cu exactitate ce aștepta de la ea.

— Dacă vor fi... consecințe... atunci desigur va trebui să știu... să-mi... să-mi asum responsabilitatea.

Consecințe? Sarah se uită cu ochii măriți de uimire la el când își dădu seama ce voia să zică. Ultimul lucru la care se gândise când făcuseră dragoste era că ar putea rămâne gravidă. Dintr-odată, s-a răcit și i s-a făcut rău la gândul că ar fi posibil. Șocul a fost atât de puternic, încât a trebuit să se agațe de balustrada scării și să lupte cu amețeala care-o cuprinsese.

Gravidă... dar nu... nu se putea. Nu așa de repede... nu în felul acesta, fără a se gândi... fără un plan. Ce se întâmplase cu ea? se întreabă în zeflema. Era chiar așa de stupidă ca să nu-și dea seama cât de ușor se putea rămâne gravidă? Numai cât de puțin îi trebuia? „Un accident” îl descriau cel mai adesea femeile. Un accident fericit, poate, pentru cele mai multe dintre ele, dar nu pentru ea...

Ceva în ea s-a rupt când s-a gândit că, în alte împrejurări, și-ar fi dorit copilul lui Gray... cât de fericită ar fi fost să știe că acel copil a fost conceput în timpul unei astfel de drame... cât de deosebit ar fi fost acel copil... dar numai dacă ar fi fost conceput dintr-o dragoste reciprocă... numai dacă Gray ar fi iubit-o așa cum îl iubea ea... dacă simțea la fel... dacă o voia ca parteneră de viață. Ceea ce în mod sigur, el nu dorea.

Simțea o durere așa de puternică, așa de nesuportat încât îi vorbea cu o cruzime care nu-i era

caracteristică:

— Ei bine, să sperăm că nu se va întâmpla, îi răspunse ea. La urma-urmei, nu l-ai dorit niciodată cu adevărat pe Robbie, nu-i așa?

— Nu este adevărat. Chipul îi era întunecat și hotărât. Ah, știu că asta gândești și tu și Robbie și probabil că toată lumea, dar pur și simplu nu este adevărat. Râse amar. Cerule, Robbie nu s-ar fi născut niciodată dacă hotărârea ar fi fost lăsată în seama mamei lui. A vrut să scape de el. A trebuit s-o șantajeze financiar ca să treacă toate cele nouă luni. Este o ironie. În afară de bani, i-am promis că voi divorța, altfel avorta. Și totuși, după ce a născut, când a realizat ce armă permanentă și puternică avea contra mea, a refuzat să recunoască ceea ce hotărâsem și să-mi încredințeze copilul. Niciodată n-a dorit să rămână gravidă, nici cu mine, nici cu altcineva și refuz să cred că l-a iubit cu adevărat pe Robbie. Nici măcar n-a locuit împreună cu el. Mama ei l-a crescut pe Robbie.

Amărăciunea din vocea lui a făcut-o pe Sarah să se cutremure, propria ei suferință fiind uitată când și-a dat seama că spunea adevărul.

— Vorbești de parcă ai urî-o.

Se cutremură din nou, cuvintele ei fiind un răspuns instinctiv la toată durerea pe care o vedea clar pe chipul lui.

— Și totuși, trebuie că ai iubit-o... trebuie că v-ați iubit odată.

— Oare? zâmbi cu amărăciune. Cu siguranță că

am simțit o atracție unul pentru celălalt. Dar foarte repede am descoperit că dorința nu înlocuiește dragostea și când am descoperit lucru acesta, era prea târziu. Rămăsese gravidă și ne-am căsătorit. Oh, Doamne, unde este?

Disperarea din vocea lui a făcut-o să se îndrepte spre el, vrând să-l îmbărbăteze, să-i fie alături, dar s-a oprit brusc când și-a reamintit ce se întâmplase între ei și de faptul că ea era ultima persoană de la care ar fi dorit ajutor.

Voia să facă ceva... orice decât să stea să aștepte pur și simplu aici, lăsând pe alții să-l caute... și dacă ea găsea așteptarea de nesuportat, atunci cum trebuia să se simtă Gray, care, la urma-urmelor, era un om de acțiune.

O jumătate de oră mai târziu, când telefonul sună din nou, amândoi înghețară, privindu-l fix, incapabili să se miște, până când brusc, Gray a întins mâna și ridicând receptorul și și-a spus numele cu voce răgușită.

În tăcerea care a urmat, în timp ce el asculta ce i se spunea de la celălalt capăt al firului, Sarah era sfâșiată de teamă și încordare. I se păru că a trecut un secol până când l-a auzit vorbind din nou.

— Da, da. Am înțeles. Mulțumesc.

Apoi a pus receptorul în furcă, cu grijă, ceea ce a făcut-o să tremure de groază. Gând s-a întors spre ea, pe chipul lui nu se putea citi nimic, ochii-i erau goi și întunecați. Inima a început să-i bată nebunește iar gura îi era așa de uscată încât a

trebuit să-și umezească buzele înainte de a vorbi.

— Robbie? L-au...? îl întrebă ea cu voce joasă.

— L-au găsit.

Vocea îi suna înfundat, în timp ce Sarah simțea cum i se face rău. Părea atât... de șocat... de... începu să se prăbușească, albă la față ca varul.

Când Gray se întoarce, și o văzu, scoase o exclamație și înjură încet. În clipa următoare, fu lângă ea, prinzând-o în brațe.

— Sarah, este bine, îi spuse repede. Robbie este bine. Este bine sănătos... L-au găsit într-un hambar dărăpănat unde se refugiase. Numai... numai că a spus la poliție că nu vrea să vină acasă. M-au rugat să merg la secție. Mă întrebam... știu că este imposibil după tot ce s-a întâmplat... dar... vrei să vii cu mine?

Sarah nu putea vorbi. Nu putu decât să aprobe din cap, încă nevenindu-i să creadă că Robbie era cu adevărat bine și sănătos, după toate câte se întâmplaseră.

Gray a condus până la secția de poliție. Aparent, era stăpân pe sine și sentimentele sale, dar Sarah învățase să privească dincolo de aparențe și putea spune că în sufletul lui suferea la fel de mult ca și ea.

Cum putuse să fie așa de crudă și să spună că nu-l dorise pe Robbie, când își dăduse seama ce însemna copilul pentru el, chiar dacă refuza s-o arate? Era uimită de puterea ei de a-l răni, chiar dacă o făcuse dintr-o disperată încercare de a se apăra.

Dacă ar fi să rămână gravidă, ultimul lucru la care s-ar gândi ar fi avortul. Dar nu toate femeile sunt la fel și din ce-i spusese Robbie despre mama lui, Sarah deja își dăduse seama că cealaltă femeie fusese vanitoasă și superficială, mai mult interesată de persoana ei și de propriile ei dorințe și nevoi decât de copilul ei. Fusese o femeie interesată, folosindu-l pe Robbie ca pe o armă împotriva tatălui lui și apoi, cu cruzime, l-a influențat făcându-l să creadă că tatăl lui era o persoană de care trebuia să se teamă.

Când au ajuns la secție au fost invitați într-o cameră mică, unde un Robbie, foarte obosit și speriat, era mângâiat de o polițistă. În clipa în care a zărit-o pe Sarah a sărit în picioare și a venit în fugă spre ea. Instinctiv, Sarah s-a lăsat în jos, așa încât erau la aceeași înălțime. Robbie pur și simplu i s-a aruncat în brațe. În timp ce-l ținea în brațe și-l mângâia părul, a simțit cum ochii i se umpleau de lacrimi, fericită că putea ține în brațe corpul subțirel.

În celălalt capăt al camerei, Gray vorbea cu sergentul care-l găsisse pe Robbie. Vorbeau încet, dar Sarah prinse din zbor câteva cuvinte ciudate.

Sergentul spunea ceva de „o ceartă” și de Robbie fiind supărat, însă copilul plângea așa de tare că n-a mai auzit nimic.

*

Mult mai târziu, după ce Robbie fusese pus în

pat și după ce adormise în sfârșit, a putut să afle de la Gray ce se întâmplase. L-a întrebat cam fără tragere de inimă.

— Se pare că Robbie ne-a auzit certându-ne în seara aceea, îi spuse lui Sarah, când l-a întrebat dacă poliția a aflat de ce fugise.

— Aparent voia să fie cu tine și în timp ce eu eram în birou, s-a îmbrăcat și a părăsit casa. Numai că s-a rătăcit și n-a mai putut să-și găsească drumul în întuneric și s-a speriat. Când a găsit hambarul părăsit a intrat și a dormit acolo. Am crezut că începusem să ne înțelegem. Am crezut că începe să se obișnuiască cu mine.

Părea așa de supărat, încât lui Sarah i se puse un nod în gât. Dorea să poată să-l ia în brațe ca Robbie. Să-l țină și să-l mângâie la fel cum făcuse cu Robbie. Niciodată nu semănaseră mai mult... așa de vulnerabili. Dar a trebuit să-și amintească de faptul că blândețea ei, dragostea ei era ultimul lucru de care Gray avea nevoie sau și-i dorea.

— Lucrurile nu pot să continue așa, îl auzi vorbind cu severitate. Am crezut că Robbie începe să se obișnuiască și că mă va accepta ca tată, dar acum... Are nevoie de tine și te vrea mai mult decât mă dorește pe mine.

Inima lui Sarah tresări de durere. Se simțea vinovată.

— Este mic, îi zise. Și nu uita că nu este prea obișnuit cu bărbații. A fost crescut și înconjurat de femei și mama lui...

— Mama lui l-a învățat, aproape din ziua când s-

a născut, să ma urască și să se teamă de mine, iar eu n-am făcut mare lucru ca să îndrept câte ceva, nu-i așa? Am fost așa de îngrozit să nu-l copleșesc, să nu-l sufoc cu sentimentele mele încât m-am abținut, sperând că el va veni în întâmpinarea mea, dar în loc de asta...

— Are nevoie de timp să se adapteze... să se obișnuiască cu tine, încercă Sarah să-l încurajeze.

— Chiar așa? se strâmba Gray. Cred că-ți dai seama că nu acesta este adevărul. Dă-mi un copil până la vârsta de șapte ani, nu așa obișnuiau să spună iezuiții? Se strâmbă din nou. Nu pot să-i șterg toate prostiile pe care i le-a băgat maică-sa în cap. Robbie niciodată nu...

Se opri clătinând din cap.

— Știi că greșești, îi spuse încet Sarah. Cred că el te iubește, dar este așa de mic și de tulburat și mai trebuie să știi că el crede că tu nu ții la el.

— Nu-l iubesc? Sigur că-l iubesc, îi spuse Gray repede. Este fiul meu, la naiba... copilul meu.

— Nu toți părinții își iubesc copiii, îi aminti Sarah cu amărăciune. Fosta ta soție... mama lui...

Da, îl iubea, recunoscuse Sarah și-i era milă de el, dar el nu arăta, nu putea fizic să-i demonstreze lui Robbie cât de mult însemna pentru el. Se ținea la distanță față de copil ca și cum i-ar fi fost frică să-i permită lui Robbie să vadă mai mult, că ținea mult la el, ca să nu-și piardă stăpânirea de sine și să-l sufoce pe copil cu o afecțiune pe care el nu și-o dorea.

— Poate dacă i-ai arăta ce mult îl iubești, îi

sugeră ea cu blândețe. În loc să-l ții la distanță...

Imediat, Gray clătină din cap, nepermițându-i să termine.

— Ți-am spus deja că el nu mă iubește. Știi ce le-a spus polițiștilor care l-au găsit? Le-a spus că mă urăște și că vrea să fie cu tine. Că nu vrea să locuiască cu mine deoarece te-am alungat. Le-a spus că ar fi dorit ca eu să fi murit, și nu mama lui.

A simțit cum i se pune un nod în gât, făcând ca vocea să-i sune înfundat și răgușit.

— Este numai un copilaș... asta-i tot. S-a atașat de mine pentru că sunt femeie. A fost crescut de femei. Femeile își arată mai ușor sentimentele, se trădează mai ușor.

— Chiar așa?

Privirea pe care i-a aruncat-o a făcut-o să roșească, amintindu-și cât de tare se trădase în acele împrejurări. Nici în cele mai fantastice gânduri nu-și imaginase că era capabilă de atâta senzualitate și erotism. O trecu un fior. Încercase cu disperare să șteargă asemenea amintiri din mintea ei, să uite ce se întâmplase, știind că Gray le uitase deja, că intimitatea lor fusese o exprimare bărbătească a neputinței și mâniei... o nevoie de a îndepărta grija pentru copilul lui, să-și ocupe mintea și trupul cu ceva, cu orice, numai să uite drama prin care trecea.

— Mai bine mă duc să mă uit la Robbie, îi spuse tremurător, știind că se folosea de Robbie ca de o scuză ca să scape de el și înțelese din privirea lui că și el își dăduse seama.

Capitolul 9

— Trebuie să vorbim.

Cererea bruscă a făcut-o pe Sarah să se încordeze și să-și pună jos cana de cafea pe care tocmai o ducea la buze.

Era ora opt și tocmai îl culcase pe Robbie și voia să-i spună lui Gray că era timpul să plece acasă.

Până acum, Robbie recuperase surprinzător de repede. Se trezise după-amiază și deși nu vorbise despre ceea ce se întâmplase și se agăța de ea atât fizic cât și din punct de vedere emoțional, Sarah reușise, cu blândețe, să-l întrebe de ce a fugit.

Așa cum spusese și la poliție, auzise cearta lor și se hotărâse că dacă ea nu mai venea, atunci nici el nu mai voia să locuiască cu tatăl lui. Sarah a trebuit să-i explice cu încetul cât de mult îl iubea tatăl lui și cât de îngrijorat fusese. I-a spus de asemenea că adulții se mai ceartă și se părea că el fusese de acord cu ceea ce-i spusese ea, deși nu se putea să nu observe felul în care evita orice contact direct cu tatăl lui.

Acum aștepta să vadă ce dorea Gray.

— Robbie are mai multă nevoie de tine, decât de mine, îi spuse el scurt. Știu că ai spus că nu dorești să locuiești aici, dar mă întrebam dacă n-ai vrea să te mai gândești.

Ce putea să zică? Tindea să refuze, dar simțea că el nu era în stare s-o asculte și nu putea să-i

reamintească că deși hotărâseră să găsească pe altcineva să aibă grijă de Robbie... Cum putea să facă asta, acum?

Ca întotdeauna, inima ei bună cedă... și apoi, dacă era cinstită cu ea însăși, într-un fel nu dorise ea să stea acolo? Oare chiar acum nu făcea decât să se încurce tot mai rău în propriile dorințe? Asta dorea cu adevărat? Deja era prea târziu, deoarece era legată afectiv de Robbie. Cât despre sentimentele ei față de Gray... Cum ar putea locui aici, în aceeași casă cu el, acum după tot ce se întâmplase și totuși, pentru binele lui Robbie cum putea face altfel? Trase aer în piept, hotărâtă să-și ignore propriile sentimente, spunându-și că Robbie era pe primul loc.

— Nu vreau să fac presiuni asupra ta, îl auzi ea pe Gray spunându-i cu bruschete. Dar de dragul lui Robbie...

— De dragul lui Robbie o să stau aici, i răspunse Sarah, dar cu o condiție: trebuie să-ți faci timp pentru Robbie... timp ca să-l cunoști mai bine, iar el să se obișnuiască cu tine.

Era gata să vorbească, dar ea nu-l lăsă, continuând repede, hotărâtă să-și impună punctul de vedere înainte de a-și pierde curajul și de a-i demonstra cât de important este ca peste prăpastia dintre el și Robbie să construiască un pod și asta repede.

— Știu că o să spui că ești prea ocupat ca să-ți iei liber de la serviciu, dar asta este exact ce trebuie să faci. Trebuie să-l pui pe Robbie pe

primul plan. Amândoi trebuie să facem asta.

Se lăsă o tăcere încordată. Își ținea respirația așteptându-se ca el să nege tot ce-i spusese ea, să respingă rugămintea ei, dar spre ușurarea ei, el răspunse cu severitate:

— Bănuiesc că dacă n-o să fiu de acord, o să refuzi să stai aici... asta vrei să zici?

Era tentată să aprobe, dar conștiința ei rece n-o lăsă și clătină din cap.

— Nu, asta nu pot s-o fac... dar trebuie să-ți dai seama cât de important este acum să stabilești o legătură cu Robbie și singurul mod de-a o face este să-ți petreci mai mult timp cu el. Nu-ți dai seama că nu este de ajuns să-mi spui mie că-l iubești? Trebuie să-i arăți lucrul acesta lui Robbie. Trebuie să-i câștigi... încrederea... afecțiunea.

A urmat o pauză lungă. Își ținea răsuflarea și apoi Gray a vorbit cam fără tragere de inimă:

— Foarte bine. Măine o să mă duc la birou să rezolv unele probleme... dar asta numai mâine. Orice problemă urgentă care-o să apară, o să încerc s-o rezolv de aici.

*

S-a ținut de cuvânt, și peste aproape o săptămână după fuga lui Robbie, care-i speriasse pe amândoi, într-o dimineață lui Sarah i s-a tăiat respirația, când l-a auzit pe Robbie adresându-i-se direct tatălui lui în loc să-l întrebe prin ea.

Este adevărat, era numai o întrebare simplă,

dorea să știe cum vor petrece dimineața, dar era un început și o recunoaștere din partea lui Robbie că tatăl lui exista și făcea parte din viața lui. Din privirea încetoșată a lui Gray, și-a dat seama că și el era conștient de importanța acestei întrebări.

Dimineața mai aduse o ușurare, când a descoperit că nu era niciun risc și că nu rămăsese gravidă. Cel puțin își zise că era o ușurare și încercă să susțină acest punct de vedere trecând în revistă toate motivele pentru care n-ar fi fost potrivit să-și permită nici cea mai mică plăcere de a descoperi că era gravidă. Și totuși, în fundul sufletului, simți o durere surdă știind cât de mult ar fi dorit să aibă un copil, un alt Robbie... sau poate o Roberta. Gândul o făcu să zâmbească amar. Un fiu sau o fiică, sexul copilului n-ar fi avut importanță... ceea ce ar fi fost important era că ar fi rămas gravidă cu Gray... și chiar dacă știa că el nu dorea... ea l-ar fi născut.

Când a coborât, l-a găsit pe Robbie întrebându-și tatăl dacă puteau mânca la Mcdonald's. Supărarea o învălui umplându-i ochii de lacrimi și i strânse stomacul de durere, fiind conștientă că dacă nu putea avea copilul lui Gray, probabil că nu va putea avea copii deloc, deoarece niciun bărbat nu se va mai apropia de ea. Gândul de a se culca cu un alt bărbat, așa cum o făcuse cu Gray, deși știa că asta nu însemnase nimic pentru el, i se părea un sacrilegiu.

Era hotărâtă ca nimeni să nu afle cât o costa să-și ascundă adevăratele sentimente și să locuiască

în aceeași casă cu Gray, fiind conștientă de felul în care acesta evita să vină în contact cu ea, de felul în care evita s-o privească, ca și cum... Ca și cum ce? Oare era atât de scârbit de amintirea intimității lor încât acum prezența ei îi era de nesuportat, dar o făcea pentru binele lui Robbie?

În câteva zile nervii ei erau așa de încordați și era așa de conștientă de el, îl dorea atât de mult, încât abia știa cum s-o suporte și totuși, într-un fel sau altul a reușit... întotdeauna trebuia să-și amintească de ce era acolo și cât de important era pentru Robbie ca ei doi să se împace bine.

În același timp, își dădea seama că și pentru Gray era foarte dificil. Câteodată, privirea lui când se uita la Robbie, fără să știe că ea îl privea la rândul ei, îi umpluse ochii de lacrimi. Cum putuse să se îndoiască de faptul că-și iubea fiul? Își dorea să fi avut puterea magică ca printr-o mișcare să dărâme toate barierele care erau între ei. Robbie era un băiețel afectuos și iubitor, dar capacitatea lui de a avea încredere în tatăl lui fusese atât de tare prejudiciată de mama sa, încât pentru un pas înainte, făcea doi înapoi. Ca în ziua când Gray i-a luat la plimbare într-un parc de distracții, când Robbie a refuzat să meargă lângă tatăl lui. El și Sarah au mers împreună în față, iar Gray în spate, singur.

Dar făceau progrese, se liniști Sarah. Seara trecută Gray îi citise povestea lui Robbie și acum copilul începuse să vorbească direct cu tatăl lui. Nu era de mirare că Gray părea așa de încântat.

Era convinsă că în timp ce Robbie se va apropia de tatăl său, își va învinge marea neîncredere în el și-și va da seama că Gray îl iubește. Odată cu asta, rolul ei se va termina, prezența ei nu va mai fi necesară. Și oare cum se va simți atunci? Cum se va simți când va trebui să plece? Ca Eva gonită din paradis? O cuprinsese o ciudată stare de paralizie care-o făcea să plângă noapte de noapte, durerea de nestăvilit și dragostea care o torturau neîncetat, felul în care tânjea să poată să se întoarcă spre Gray și să vadă în ochii lui tot ceea ce bănuia că era în inima ei.

Ce speranțe imposibile și stupide! De ce Dumnezeu se agăța de ele în mod atât de ridicol, când știa că ele îi vor mări durerea și disperarea?

În seara aceea, după ce făcuse baie și după ce Sarah îl înveli și s-a aplecat să-l sărute, Robbie a luat-o în brațe și s-a lipit de ea.

— Aș dori ca tu să fii mămica mea, îi spuse lui Sarah.

Ochii i se umplură de lacrimi și întoarse capul ca el să nu vadă, dar când a făcut-o, a înghețat.

Gray stătea în pragul ușii și din privirea lui și-a dat seama că a auzit ceea ce spusese Robbie.

Pentru o clipă, a stat acolo privind-o și apoi brusc s-a întors pe călcâie și a plecat fără să scoată un cuvânt.

— Tăticul vine să-mi citească povestea în seara asta, sporovăi în continuare Robbie.

Ăsta era un semn că cel puțin îl acceptase pe Gray în viața lui și asta îi ridica moralul.

— Cred că da, îi răspunse automat, ridicându-se de lângă pat și îndreptându-se spre ușă.

Când a coborât, Gray nu era în bucătărie, dar pe sub ușa închisă a biroului zări o dungă de lumină.

Ciocăni la ușă și când Gray deschise ușa, i se adresă repede, fără să ridice privirea.

— Robbie te așteaptă să-i citești povestea.

Se îndepărtă fără să aștepte răspunsul lui, prea stânjenită și conștientă de cum trebuia să se fi simțit auzind cuvintele nevinovate ale lui Robbie și dorind să nu le fi auzit.

Știa deja cât de puțin o dorea în viața lui și că o suporta în casă numai pentru binele lui Robbie. Văzuse felul în care se comporta cu ea, ca să-și mai facă vreo iluzie.

Dacă întâmplător se atingea de el, imediat se dădea un pas înapoi, imediat reacționa la prezența ei mărink distanța între ei. La fel procedase și după ce au făcut dragoste, nu, nu făcuseră dragoste... ci pur și simplu au făcut sex. Se cutremură dezgustată, dar refuză să înlocuiască cuvântul, așa cum întotdeauna refuza să-și închipuie că însemnase ceva pentru el.

Îl auzi ducându-se sus, dar rămase în bucătărie, gândind că atunci când va coborî se va duce direct în birou. Locuiau în aceeași casă, dar imediat ce Robbie se culca se despărțeau... ea sta ori în bucătărie ori în camera ei, iar Gray, ca de obicei, lucra în birou.

Se prefăcea că citea un articol din ziar când l-a auzit coborând. Se încordă în timp ce aștepta să

audă ușa biroului deschizându-se și apoi închizându-se, ca o retragere simbolică, și în felul acesta arătându-i că o eliminase din viața lui.

De fapt, era așa de sigură că el o să se ducă în birou, încât atunci când el intră în bucătărie fu atât de uimită, încât rămase uitându-se la el.

— Plec... plec pentru câteva zile, spuse el brusc. Este... este vorba de afaceri, ceva ce nu pot evita.

Ce putea să spună? Ce putea să facă? Să-i reamintească ceea ce promisese când fusese de acord să locuiască acolo... să-i reamintească ce important era să-i dedice mai mult timp liber lui Robbie?

Deschise gura să vorbească și apoi renunță, știind că-și pierdea timpul. Cum putea să se comporte așa? se întreabă ea cu tristețe și aproape furioasă. Cum putea să-i întoarcă spatele lui Robbie, când copilul începuse să se apropie de el?

— Chiar este necesar? a fost tot ce a putut spune cu voce dură, trădând ceea ce gândea.

Obrajii lui Gray se colorară.

— Da, este, i-a spus scurt. Evită s-o privească și ea simți că era ceva legat de ea... că el nu-i spunea tot adevărul. Plec mâine dimineață foarte devreme.

Sarah se strâmbă, dar înainte să zică ceva, el o uimi prin ceea ce-i spuse:

— Deja i-am explicat lui Robbie. Cred că a înțeles. Voi fi plecat pentru o lună de zile.

O lună de zile! Sarah își ascunse dezamăgirea, prea uluită ca să protesteze. Nu era drept să-l lase

în grija ei pe Robbie pentru o perioadă așa de lungă.

*

Mai târziu în noaptea aceea, pe când se pregătea pentru culcare, Sarah își dori cu amărăciune să poată înțelege, așa cum o făcuse și Robbie. Îi promisese că o să-l pună pe Robbie pe primul plan; că o să se străduiască să câștige încrederea copilului... și ea a crezut că poate conta pe cuvântul lui, că n-o să și-l calce. Știa cât de atașat era de muncitorii lui, dar de data asta, Robbie avea întâietate.

Și dintr-odată, să anunțe calm că va lipsi o lună întreagă... Dar nu, nu fusese calm, recunosc ea în sinea ei, de fapt fusese încordat și agitat. Dar de ce... de ce-l părăsea pe Robbie acum, tocmai acum când băiețelul începuse să se obișnuiască cu el?

Dorea să aibă curajul și puterea să-l întrebe, dar știa că n-o va face... nici chiar pentru binele lui Robbie, oricât de mult îl iubea pe copil.

Înghiți cu greutate, reamintindu-și acel moment dureros când Robbie îi spusese că dorea să fie mama lui, iar apoi clipa și mai dureroasă când s-a întors și a văzut că Gray auzise vorbele copilului.

Din cauza asta plecase... deoarece îi era frică de ea...? Că ea ce? Că ar putea să încerce să folosească afecțiunea copilului ca să...?

Ochii i se umplură de lacrimi. Doar nu avea o

părere așa de proastă despre ea? Sigur, faptul că ea niciodată nu se referise la ce se întâmplase între ei în ziua dispariției lui Robbie, trebuie să-i fi dovedit că era conștientă cât de puțin conta ea pentru el... sau cât de puțin dorea el să-și amintească de asta.

Când în sfârșit epuizată, adormi, avea urme de lacrimi pe obraji și simțea o durere surdă în piept deoarece știa că ea-l iubea pe Gray din toată inima, iar el niciodată nu-i va dărui dragostea lui.

Dimineața când a coborât, el deja plecase. A găsit un bilet scurt pentru ea, în care se scuza pentru plecarea bruscă și-i mulțumea pentru tot ce făcuse și continua să facă pentru Robbie.

De asemenea, lăsase un bilet și pentru Robbie, un gest înduioșător. Era primul gest din partea lui Gray de când îl cunoștea. În timpul micului dejun, în ciuda durerii ei, îl tot aducea în discuție pe Gray, hotărâtă să întărească firava legătură dintre tată și fiu.

Și a fost răsplătită mai târziu, în timpul zilei.

— Aș dori ca tăticul să fie aici, nu-i așa, Sarah? exclamă la un moment dat Robbie.

Sarah se forță să zâmbească, în timp ce rămase tăcută. Ce putea să spună astfel ca Robbie, un copil, să poată înțelege?

Deja era îngrozită că Gray ghicise ce simțea pentru el. Era aproape sigură că și Ross și Sally ghiciseră adevărul, chiar dacă nu făcuseră nicio aluzie.

A trecut o săptămână fără ca Gray să dea un

semn de viață. Nu că s-ar fi așteptat, își zise Sarah, dar totuși ar fi putut să-i trimită lui Robbie o vedere, de oriunde se afla, pentru... of! Această afacere era atât de importantă încât nu se putea amâna?

Dormea foarte prost, zilele i se păreau nesfârșite iar ea se simțea nenorocită și dezorientată. Se strădui să facă un efort pentru Robbie, dându-și seama ce mult însemna prezența lui Gray în casă, chiar dacă în același timp era nevoită să îndure nepăsarea lui când se aflau amândoi în aceeași cameră.

*

Îl culcase pe Robbie, casa era curată, nu mai avea nimic de făcut... nimic decât să citească romanul pe care și-l cumpărase când, împreună cu Robbie, au fost în sat pentru aprovizionare. Deschise televizorul din salon și își zise că după știrile de noapte putea să se ducă la culcare. Însă zilele lungi de singurătate și așteptare lăsaseră urme și cu mult înainte de programul de știri, adormi în fotoliu.

Așa a găsit-o Gray, o jumătate de oră mai târziu, când a intrat: încolăcită în fotoliu, arătând mai mult ca o fetiță decât ca o femeie, cu părul prins într-o coadă de cal și fata nefardată.

Fu străbătut de o durere surdă în timp ce stătea și o privea. Plecase pentru că nu mai putea îndura agonia de a trăi în apropierea ei, iar acum se

întorsese pentru că nu mai putea trăi fără s-o vadă.

Suferința dacă rămânea, suferință dacă pleca. Se strâmbă. Nu exista niciun tratament care să-i vindece dragostea pentru ea. Își dăduse seama de lucrul acesta, în ziua când își pierduse controlul asupra lui și fusese atât de stupid ca să cedeze dorinței puternice și dragostei. Fusese împins de grija pentru Robbie și capitulase în fața sentimentelor, a nevoii aproape primitive și a pasiunii. Nu-și va putea ierta niciodată această comportare... niciodată.

Sarah se mișcă în somn. Gray tocmai voia să iasă din cameră, dar înainte de a se putea mișca, ea deschise ochii.

— Gray.

Sarah nu-și putea crede ochilor. Inima îi bătea nebunește, vocea îi era răgușită de emoție în timp ce se uita cu ochii larg deschiși la el, sorbindu-l din priviri, neștiind dacă prezența lui era reală sau doar un produs al imaginației.

De câte ori, seara, nu stătuse acolo suferind și visând la felul cum ar intra el, cum va veni spre ea, ar lua-o în brațe și...?

Își reveni repede, trezindu-se la realitate.

— Dar ai spus că o să fii plecat o lună.

— Da.

Vocea îi era încordată și răgușită, ca și cum ar fi luptat să-și mențină stăpânirea de sine.

Se uită atentă la el, uimită să constate că slăbise, pielea îi era întinsă pe pomeți, privirea lui

ascuțită și strălucitoare era acum umbrită și obosită.

— N-am mai putut să mai stau.

Vorbise cu greutate și amărăciune, ca și cum ar fi fost conștient de înfrângerea suferită.

Pe moment, n-a putut să răspundă, prea conștientă de încordarea care-l stăpânea și apoi își dădu seama de ceea ce spusese când îi răspunse, din vocea ei răzbătea atât compătimirea cât și bucuria.

— Ți-a fost dor de Robbie, ghici ea.

— Robbie?

Se holbă la ea și apoi gemu.

— Da, da, mi-a fost dor de Robbie, dar de o mie de ori mai mult mi-a fost dor de tine. Oh, Doamne, Sarah, n-ar fi trebuit să-ți spun toate astea, să te împovărez și pe tine după toate câte ai pe cap, dar intrând în cameră, văzându-te acolo... mi-am reamintit ce-am simțit când te-am ținut în brațe, când te-am mângâiat, când te-am simțit răspunzându-mi... După Angela, am jurat să nu mă mai apropii sentimental de nicio femeie: că niciodată n-o să mai sufăr din acest punct de vedere, că mai degrabă voi trăi fără femei, decât să risc să se apropie de mine atât fizic, cât și sentimental, ceea ce ar crea pericolul ca într-o zi să-și schimbe părerea și să mă părăsească. Credeam că am reușit. Mi-am spus că eram mai fericit singur, decât fusesem însurat cu o femeie pe care nici n-o iubeam și nici n-o respectam, chiar dacă odată crezusem că am iubit-o... Și

atunci, te-am întâlnit. Din prima clipă când te-am văzut stând acolo, sub salcie, cu Robbie... fiul meu... amândoi uitându-vă la mine cu frică și antipatie, am știut că tot ce gândisem, toate regulile pe care le făcusem, nu însemnau nimic. Chiar atunci am fost tentat puternic să te iau în brațe și să te țin strâns... nu mai pățisem așa ceva până atunci. Și nici nu mai vreau să trăiesc o asemenea experiență. Mi-am spus că era din cauza sensibilității emoționale create de problemele pe care le aveam cu Robbie, dar în fundul sufletului știam că eram îngrozit și voiam să ascund adevărul. Știam de atunci că ce simțeam pentru tine era departe de sentimentele pe care le avusesem pentru mama lui Robbie. Cu mult înainte de a doua dispariție a lui Robbie, n-am mai încercat să mă amăgesc singur. Știam că te iubeam și că o să te iubesc tot restul vieții. M-am disprețuit pentru o asemenea slăbiciune și câteodată te-am urât pe tine pentru asta. Nu pot să-ți cer iertare pentru ce am făcut... acele amintiri sunt prea prețioase pentru mine. Numai să pot să te mai iau în brațe... să te ating... Mi-am jurat ca niciodată să nu-mi pierd stăpânirea de sine. Niciodată n-am dorit mai mult decât să te țin în brațe, dar odată ce te-am atins...

Se cutremură și Sarah, care-l asculta în tăcere, nevenindu-i să creadă, simți un fior senzual care-o făcu să tremure, excitată de ceea ce spunea și de ce își reamintea. Se luptă să uite, spunându-și că visa, că probabil avea halucinații.

— Am plecat pentru binele lui Robbie, inventând o afacere urgentă, deoarece știam că dacă mai stăteam, înnebuneam. Te doream atât de mult! Dar odată plecat, lucrurile nu s-au îndreptat. Mă gândeam la tine zi și noapte... mă trezeam noaptea dorind să te am lângă mine și să te țin în brațe. Se opri brusc. N-ar fi trebuit să-ți spun toate astea. Niciodată n-am vrut să ți le spun. Plănuisem altceva. Voiam să mă întorc și să-ți spun să pleci, pentru că îmi dădeam seama că Robbie era prea atașat de tine. Râse cu amărăciune. Nici măcar nu aveam curajul să-ți spun adevărul, și-l foloseam pe Robbie drept scuză, deși știam cât de mult te iubește și are nevoie de tine. L-am auzit când spunea că dorea ca tu să-i fii mamă. Doamne, nu-și putea dori asta mai mult ca mine. Dorea ca tu să fii mama lui, soția mea, iubita mea, femeia mea. Doresc să nu-mi mai amintesc cum ți-ai deschis brațele pentru mine când am avut nevoie de tine, felul în care mi te-ai dat atât de pasionat, Sarah...

Felul nerăbdător în care-i rostise numele, îi umplu ochii de lacrimi.

Era la jumătatea drumului spre el, când îi vorbi din nou, de data asta ca o respingere, ceea ce o făcu să se oprească și să-i privească chipul încordat.

— Nu, nu veni lângă mine, se rugă el. Dacă o faci...

Asta îi dădu curajul de care avea nevoie. Ignorând teama și timiditatea, se gândea la ceea

ce-i spusese el.

Se îndreptă hotărâtă spre el.

— Dacă o fac, tu ce, Gray? îl întrebă ea cu o voce murmurată.

Era destul de aproape de el, simțindu-i răsuflarea mângâindu-i buzele. Inima începu să-i bată nebunește. Emoția îi întunecă privirea și căldura pe care o emana corpul lui o învăluia, făcând să-i tremure nervii încordați.

— Eu...

Se opri, murmurându-i numele, în timp ce ea îi fixa gura refuzând să-și mai ascundă sentimentele. Într-o fracțiune de secundă, își ridică privirea de la gura lui, uitându-se direct în ochii lui și începu să tremure.

Brațele lui o înconjură, gura lui devorând-o pe a ei, într-un sărut atât de posesiv încât aproape că o rănea, dar durerea era de data asta binevenită, deoarece îi dovedea că ceea ce-i spusese era adevărat. Nu era un sărut senzual; era sărutul unui bărbat măcinat de dorinți și sentimente puternice, dincolo de orice stăpânire de sine și ea se abandona total, ascultând bucuroasă sunetele guturale pe care le scotea în timp ce mâinile lui erau pe tot corpul, mângâind-o și pipăind-o ca și cum cu greu putea crede că era adevărat.

Când îi atinse sâni, amândoi au început să tremure. Dorința pe care o simțea o făcea să se agațe amețită de el, răspunzându-i la cuvintele dragăstoase pe care i le spunea la ureche, lăsându-se cuprinsă de bucuria faptului că el o

iubea.

— Te doresc. Te doresc așa de mult, îi spunea Gray cu voce răgușită în timp ce-i lua fața în mâini și o săruta. Dar nu încă, până când nu te conving că te iubesc... până când nu-mi spui că m-ai iertat că m-am purtat așa de oribil cu tine... până când nu mă convingi că nu este un vis și că atunci când o să mă trezesc n-o să fiu în altă parte, singur. Mă iubești, Sarah, nu-i așa? Nu pentru că ți-e milă de mine? Știu cât de bună și de miloasă ești, cât de mult te doare să vezi pe cineva suferind.

— Te iubesc.

Vocea ei tremura puțin când recunosc, dar recunoașterea ei s-a transformat în excitare când a început s-o sărute, răspunzându-i bucuroasă cu întreg corpul la mângâierile lui, știind că o iubește și o dorește.

Înlănțuiți unul în brațele celuilalt, n-au auzit ușa de la salon deschizându-se.

— Tăticule, de ce o săruți pe Sarah? întrebă Robbie curios.

— De ce? Deoarece o să se mărite cu mine și o să fie mămica ta, de asta. Cel puțin, sper că o să se mărite cu mine, murmură Gray cu seriozitate în timp ce-o îndepărta puțin de el și o privi în ochi.

Era destulă nesiguranță și teamă în privirea lui, care-l făcea să semene cu un Robbie foarte vulnerabil.

Aplecându-se, luă mâna lui Robbie într-a ei, apropiindu-l de ei, în timp ce, cu voce blândă, îl asigură:

— Vreau să mă mărit cu tine, Gray, însă cu o condiție.

Îl simți cum se încordează și a știut la ce se gândea. Odată, mama lui Robbie îi pusese condiții, dar mama lui Robbie era o fantomă pe care ea intenționa s-o gonească din viața lor pentru totdeauna.

— Ce condiție? întrebă el cu brutalitate.

Privindu-l în față și ignorându-i încordarea pe care i-o simțea în corp, îi șopti:

— Nu vreau ca Robbie să fie singur. Te vreau pe tine, dragostea ta și vreau să am copii cu tine, Gray.

— Primele două lucruri le-ai obținut deja, iar în ce-l privește pe al treilea... Sunt de acord cu tine. Robbie are nevoie de frați și de surori. În orice caz, în acest moment Robbie trebuie să fie în pat și să doarmă, de asta are nevoie.

Privirea pe care i-a aruncat-o a făcut-o să roșească și să zâmbească, dar nu s-a opus când Gray l-a luat pe Robbie în brațe și a pornit spre ușă. În curând, ea va fi singura persoană pe care Gray o va ține în brațe... în curând o s-o mângâie, o s-o iubească. Gray se opri la ușă și văzu din felul în care o privea că-i ghicise gândurile și că el dorea același lucru.

Peste capul lui Robbie, îi spuse din vârful buzelor:

— Te iubesc.

Apoi, incapabil să se abțină, cu Robbie în brațe, veni la ea și începu s-o sărute, întâi scurt, apoi din

ce în ce mai lung până când Robbie protestă că era strivit.

— Curând. Mă întorc curând, îi promise el în timp ce se îndrepta cu Robbie spre uşă.

Sfârşit